

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 77

Dimecres, 13 de febrer de 2002

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 49, primera reunió

Í N D E X

Manifestació de condol

per la mort del diputat Sr. Joan Viñas i Bona (p. 4)

Salutació

al diputat Sr. Josep M. Matas i Babon (p. 4)

Report

de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00044/06) (p. 4)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00114/06) (p. 4)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00113/06) (p. 6)

Proposició de llei

de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00094/06) (p. 11)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, modificada per les lleis 18/1998, del 28 de desembre, i 3/1994, del 20 d'abril (presa en consideració) (tram. 202-00129/06) (p. 16)

Proposició de llei

de reforma de la Llei 18/2000, del 29 de desembre, per la qual es regula la publicitat institucional (presa en consideració) (tram. 202-00131/06) (p. 22)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, per a incloure el supòsit cultural en el delictes de genocidi i en el de difusió d'idees o doctrines que neguin o justifiquin aquest delictes (presa en consideració) (tram. 270-00043/06) (p. 27)

Projecte de conveni

de constitució de l'Institut Ramon Llull (tram. 265-00001/06) (p. 33)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils (tram. 271-00011/06) (p. 41)

Designació

de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00009/06) (p. 41)

→

Designació

de cinc membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00010/06) (p. 41)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a l'any 2002 en matèria de carreteres (tram. 317-00336/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre les prioritats dels departaments d'Indústria i Treball pel que fa a l'establiment de noves indústries i empreses (tram. 317-00339/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té de la crisi de l'empresa Lear Corporation, de Cervera (Segarra), i sobre les gestions fetes per a evitar-ne el tancament (tram. 317-00342/06) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre les mesures i les declaracions del Govern de l'Estat contràries als interessos de Barcelona i Catalunya (tram. 317-00345/06) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre les prioritats legislatives del Govern en aquest període de sessions (tram. 317-00347/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la tardança dels Mossos d'Esquadra per a retirar un paquet sospitós de la plaça Ricard Vinyes, de Lleida (Segrià) (tram. 310-00225/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre la negativa dels comandaments dels Mossos d'Esquadra i dels responsables del Departament d'Interior a informar la Guàrdia Civil de la presència d'un paquet sospitós a la plaça Ricard Vinyes, de Lleida (Segrià) (tram. 310-00226/06) (p. 49)

al Consell Executiu sobre la fugida de dos interns del centre penitenciari Quatre Camins, de la Roca del Vallès (Vallès Oriental), i la manca de funcionament dels sensors microones de seguretat (tram. 310-00227/06) i sobre la manca de funcionament dels sensors microones de seguretat del centre penitenciari Quatre Camins, de la Roca del Vallès (Vallès Oriental) (tram. 310-00228/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre la manca d'assistència del conseller de Medi Ambient a la reunió del plenari del Consell Nacional de l'Aigua per a debatre l'avantprojecte del Pla hidrològic nacional (PHN) (tram. 310-00229/06), sobre la manca de delegació del vot del conseller de Medi Ambient pel que fa a la votació de l'avantprojecte del Pla hidrològic nacional (PHN) en el plenari del Consell Nacional de l'Aigua (tram. 310-00230/06), sobre el suport donat a un candidat del Consell de l'Aigua de la Conca de l'Ebre en representació de les nou comunitats autònomes de l'Ebre per a defensar el Pla hidrològic nacional (PHN) davant el Consell Nacional de l'Aigua (tram. 310-00231/06), sobre els acords establerts amb la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre o el Ministeri de Medi Ambient per a donar suport al candidat proposat pel PP com a representant de les comunitats autònomes de la Conca de l'Ebre (tram. 310-00232/06), sobre la seva posició pel que fa a l'avantprojecte del Pla hidrològic nacional (PHN), de transvasament de l'Ebre, amb relació a la conformitat donada pel Consell Nacional de l'Ebre (tram. 310-00233/06), i sobre l'establiment de negociacions amb el Ministeri de Medi Ambient per a modificar l'avantprojecte del Pla hidrològic nacional (PHN) (tram. 310-00234/06) (p. 51)

al Consell Executiu sobre la previsió per a evitar l'arribada d'una manifestació a la zona de seguretat del centre penitenciari de Can Brians (Baix Llobregat) (tram. 310-00235/06) (p. 52)

al Consell Executiu sobre la permissió dels Mossos d'Esquadra de tallar la carretera B-224 de Martorell (Baix Llobregat) al centre penitenciari de Can Brians per un grup de manifestants (tram. 310-00236/06) (p. 53)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la pobresa (tram. 300-00840/06) (p. 54)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el seu captament pel que fa a l'estat dels rius (tram. 300-00409/06) (p. 59)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya (tram. 300-00544/06) (p. 64)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la ràdio i la televisió públiques de Catalunya (tram. 300-00001/06) (p. 69)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a servei públic (tram. 300-00536/06) (p. 70)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el projecte de les televisions digitals (tram. 300-00775/06) (p. 79)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 49.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficialia major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00044/06). Mesa de la Diputació Permanent. Substanciació.

2. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (tram. 202-00114/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 204, 16).

3. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (tram. 202-00113/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Popular i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 204, 15).

4. Proposició de llei de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya (tram. 202-00094/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 167, 52).

5. Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, modificada per les lleis 18/1998, del 28 de desembre, i 3/1994, del 20 d'abril (tram. 202-00129/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 234, 38).

6. Proposició de llei de reforma de la Llei 18/2000, del 29 de desembre, per la qual es regula la publicitat institucional (tram. 202-00131/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 238, 33).

7. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, per a incloure el supòsit cultural en el delictes de genocidi i en el de difusió d'idees o doctrines que neguin o justifiquin aquest delictes (tram. 270-00043/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració (Text presentat: BOPC, 187, 88).

8. Projecte de conveni de constitució de l'Institut Ramon Llull (tram. 265-00001/06). Conseller en cap, Departament de Presidència. Debat i votació del projecte de conveni (Text presentat: BOPC, 249, 45).

9. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils (tram. 271-00011/06). Junta de Portaveus. Designació dels diputats.

10. Designació de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00009/06). Junta de Portaveus. Designació.

11. Designació de cinc membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00010/06). Junta de Portaveus. Designació.

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pobresa (tram. 300-00840/06). Sra. Pilar Malla i Escofet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'estat dels rius (tram. 300-00409/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya (tram. 300-00544/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la ràdio i la televisió públiques a Catalunya (tram. 300-00001/06). Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a servei públic (tram. 300-00536/06). Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el projecte de les televisions digitals (tram. 300-00775/06). Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

18. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de salut pública (tram. 300-00043/06). Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

19. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política social a Catalunya, especialment pel que fa a l'atenció a les persones amb discapacitats (tram. 300-00189/06). Sra. M. Ángeles Esteller Ruedas, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

20. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat viària (tram. 300-00593/06). Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la responsabilitat davant els esdeveniments que afecten la seguretat i la salut de les persones (tram. 302-00176/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'autosuficiència ramadera (tram. 302-00177/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector porcí (tram. 302-00179/06). Sr. Ramon Vilalta i Oliva, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de sanitat ramadera i, en especial, al rebrot de la pesta porcina clàssica que s'ha produït darrerament a Catalunya (tram. 302-00183/06). Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política ramadera (tram. 302-00185/06). Sra. Bet Font i Montanyà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 302-00178/06). Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política universitària, especialment pel que fa al mapa universitari català (tram. 302-00180/06). Sr. Miquel Barceló i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el programa d'actuacions respecte a les rieres (tram. 302-00181/06). Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prostitució (tram. 302-00182/06). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa al personal dels centres concertats de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública (XHUP) (tram. 302-00184/06). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació.

31. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Manifestació de condol per la mort del diputat Sr. Joan Viñas i Bona

Vostès saben que recentment ens ha deixat el que fou diputat d'aquest Parlament, l'illustre senyor Joan Viñas i Bona. Al marge de la sessió necrològica que es farà al seu dia, jo prego que comencem aquesta sessió fent un minut de silenci en la seva memòria.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Salutació al diputat Sr. Josep M. Matas i Babon

Permetin-me que doni la benvinguda a l'illustre diputat senyor Josep Maria Matas i Babon, del Grup de Convergència i Unió, que avui pren possessió del seu escó en aquest hemicicle.

I, per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta presidència comunica que ha estat constituïda la Comissió de Control Parlamentari dels Crèdits Destinats a Despeses Reservades de l'Administració de la Generalitat.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i

les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 395-00044/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el Report de la Mesa de la Diputació Permanent al Ple del Parlament. Per tal de donar compliment a l'article 54.1 del Reglament, demano a la secretària primera de la Mesa que llegeixi el Report de la Diputació Permanent.

La secretària primera

«En la sessió tinguda el dia 22 de gener de 2002, d'acord amb l'article 53 del Reglament del Parlament, es va convocar la Diputació Permanent per debatre la sol·licitud de compareixença del conseller de Medi Ambient, del conseller de Sanitat i del delegat territorial del Govern a les Terres de l'Ebre perquè informessin sobre la contaminació per mercuri de les aigües del riu Ebre i de les actuacions del Govern davant aquest fet, i la sol·licitud de compareixença del conseller de Medi Ambient i del conseller de Sanitat perquè informessin sobre els abocaments contaminants a les aigües del riu Ebre i les actuacions del Govern davant d'aquest fet.

»Finalment, es va aprovar la compareixença del conseller de Medi Ambient i del conseller de Sanitat i Seguretat Social davant de la Diputació Permanent per informar sobre els abocaments contaminants a les aigües del riu Ebre i les actuacions del Govern davant d'aquests fets. La compareixença es va fer el mateix dia, després que s'aprovés l'ampliació de l'ordre del dia de la sessió.

»Palau del Parlament, 29 de gener del 2002.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària primera.

Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00114/06)

Passem, per tant, ara al punt número 2 de l'ordre del dia, que és: debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, de 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Pregunto als il·lustres senyors portaveus si volen ajuntar els dos punts de l'ordre del dia. *(Pausa.)* Molt bé. Per tant, els tractarem d'una manera conjunta. Senyor Huguet, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Des de l'Esquerra Republicana considerem que el tercer punt anava vinculat a aquesta qüestió, també.

El president

Pregunto als il·lustres senyors portaveus si volen assimilar el tercer punt de l'ordre del dia en aquesta qüestió. Té la paraula, senyor Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

No, senyor president, per nosaltres, el punt d'Esquerra Republicana, tot i que té una referència a la Sindicatura de Comptes, té un abast molt més ampli i, per tant, demanaríem que es tractés per separat.

El president

Moltes gràcies. Si els sembla, per ordenar d'una manera equitativa aquest debat, donaríem deu minuts a cada portaveu, que serà tant en la presentació com en la presa de posició de cada un dels dos punts. Per tant, té, en primer lloc la paraula l'il·lustre diputat Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de vegades l'atzar i el temps són capritxosos. De fet avui, 13 de febrer, fa un any, dia per dia, que l'anterior síndic, el darrer síndic major de la Sindicatura va comparèixer davant de la Comissió de la Sindicatura de Comptes per oficialitzar la seva dimissió, dimissió que estava ja en els diaris, que estava en els mitjans de comunicació, però que el senyor Termes va voler venir a oficialitzar a la seva Comissió. Segurament no va ser una intervenció qualsevol. Els que hi varen ser —en aquell moment jo no hi era, però en vaig tindre referències molt directes— poden constatar que no va ser una intervenció protocol·lària.

Deixin-me recordar-los algunes paraules del senyor Termes: «Cansat de lluitar contra els que volen fer el contrari del que jo voldria fer, contra els que no volen fer res i contra els que volen fer el mateix; cansat d'haver de justificar coses que no es necessiten justificar. En un període aproximat d'any i mig, he hagut de recórrer quatre vegades a dictàmens jurídics per resoldre problemes de la Sindicatura.»

Era segurament una dimissió que ja anunciava la crisi de la institució. Desgraciadament, segurament no tothom que havia d'escoltar-ho va fer-ho. Hi va haver qui va fer orelles sordes al que estava dient el senyor Ferran Termes.

Posteriorment a l'elecció del substitut, va començar un espectacle que en la institució l'hem de considerar, com a mínim, molt poc edificant. Dotze plens de la Sindicatura en els quals s'ha votat la possibilitat d'un síndic major; en total, més de quaranta votacions en el si de la Sindicatura. Cinc dels set síndics han passat per ser possibles candidats a síndic major. És evident..., era ja evident des de ja fa temps, però evidentment avui ho és encara molt més, que calia una nova regulació. Desgraciadament, les condicions i els condicionants de com es formen les majories en aquesta cambra probablement no ho han fet possible fins avui. No és la nostra missió ni volem en aquest moment repartir culpabilitats; no ens sembla que sigui el tema important. En tot cas, considerem més important resoldre el problema institucional que no pas repartir culpabilitats.

Però sí que hem de dir o no ens podem estar de dir que, tant dins i fora de la Sindicatura com dins i fora d'aquest Parlament, n'hi ha de més responsables uns que altres. I, en el que es refereix al nostre Grup, el que volem remarcar és que en cap moment hem provocat cap retard en cap tràmit, en cap negociació, en cap decisió que pogués portar a la solució del problema institucional que hi ha plantejat a la Sindicatura de Comptes. La nostra voluntat ha estat sempre la de trobar, i al més ràpidament possible, una sortida institucional a aquesta crisi. I avui, amb la posició que marcarem davant, evidentment, tant de la nostra Proposició de modificació de la Llei de la Sindicatura com de l'altra que hi ha presentada pel Grup de Convergència i Unió, el Grup Popular i d'Iniciativa per Catalunya - Verds, crec que tornarem a evidenciar el sentit de quina ha estat la nostra posició davant d'aquest tema.

Deixi'm, senyor president, a partir del que em semblava necessari, d'una certa exposició, curta però molt sentida, del que ha estat l'evolució del problema i de la crisi de la Sindicatura de Comptes durant aquests mesos, comentar, deia, la nostra Proposició de llei.

En primer lloc, hem de partir segurament d'un element de base en el qual estarem tots d'acord: hi ha un cert buit legal en el procediment d'elecció del síndic major. La Llei tan sols preveu l'elecció per majoria absoluta, a partir segurament, a més a més, d'una norma que no és tan *stricto sensu* el que diu la Llei, sinó d'una pròpia pràctica que ha portat a l'elecció per majoria absoluta. Per tant, quan no es produeix aquesta majoria absoluta, la Llei no preveu què és el que s'ha de fer. Estaríem, doncs, tots d'acord que es necessari introduir un nou sistema o un element complementari en el sistema d'elecció del síndic major per quan no es produeixi aquesta majoria absoluta.

Amb quin criteri nosaltres hem plantejat la modificació de la Llei? En el sentit de dir que, quan no hi hagi majoria absoluta, es passi a majoria relativa i, quan la majoria relativa suposi un empat, hi hagi uns procediments de desempat. La nostra proposta és així de senzilla i així d'elemental; no té cap més element de referència tècnica.

Però, en tot cas, sí que hi ha un referència que ens sembla important, que és que teníem la necessitat... (*sona un telèfon mòbil*), teníem la necessitat, senyor president, senyores i senyors diputats, de preservar la independència de la Sindicatura de Comptes. Aquest és el nostre únic objectiu en aquesta Proposició de llei: resoldre el problema de l'elecció del síndic major, però preservant el que ens semblava un tema important, que és la independència de la mateixa Sindicatura. I, per tant, enteníem que establir de forma general que l'elecció del síndic major pot arribar a ser influïda externament als organismes de la mateixa Sindicatura, ens semblava una posició que no era una posició correcta, ens semblava una mala solució per al tema de l'elecció del síndic major.

Per això la nostra proposta és relativament diferent de la proposta que després els presentaran els altres grups signants, en el sentit que no ens semblava —ho repetixo, com a norma general— bo que fos el Parlament qui

arribés a designar el síndic major. Entenem que això s'ha de fer des de la Sindicatura, des de dintre la Sindicatura, perquè és la manera de preservar, ho repetixo, la governabilitat i de preservar la independència de la mateixa Sindicatura de Comptes.

Tot i així, senyor president, votarem a favor també de la proposta que es presentarà després, que aporta aquesta intenció, la intenció que l'elecció del síndic major es faci externament a la Sindicatura i es faci en el mateix Parlament, amb el benentès que aquesta votació la fem en un sentit molt concret: en el sentit que es pugui aplicar una vegada. Probablement, per a la solució de la crisi actual de la Sindicatura, aquesta també pot ser una mesura adient, donat el caràcter excepcional en què s'ha mogut aquesta crisi. No estarem d'acord que sigui una sortida permanent; sí que podem estar d'acord que sigui una sortida transitòria i que, per una vegada, es pugui aplicar la proposta que se'n fa en l'altra Proposició de modificació de llei.

Per tant, ja li anuncio, senyor president, que, a més a més de votar a favor del punt segon, també ho farem amb relació al punt tercer. No seria bo que ho féssim al revés, des del nostre punt de vista, no seria bo que la proposta de votació a la Comissió l'estenguéssim com a norma general. Segurament l'únic que faríem seria traslladar crisis internes de la Sindicatura al mateix Parlament i, a més a més, no garantint que la solució fos una solució idònia per al funcionament de la Sindicatura.

Per tant, senyor president, en aquest sentit, doncs, la nostra votació anirà a una proposició de llei que vagi a preservar la independència de la Sindicatura, i també a l'altra, en la mesura que aquesta pugui contribuir a resoldre el problema immediat que tenim. Però per això..., i, en tot cas, en el punt següent també ho veurem, quan en parlem des d'un punt de vista més ampli a la proposta que ha fet Esquerra Republicana, però aquest serà ja un debat que, com hem dit, el tindrem és endavant.

Per tant, senyor president, des d'aquest punt de vista, nosaltres hem manifestat el nostre sentit del vot en la presentació d'aquesta Proposició de modificació de llei, i també amb relació a la del punt següent.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00113/06)

Per presentar el punt tercer de l'ordre del dia, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem totalment d'acord amb les paraules que ha dit el nostre antecessor, senyor Martí Carnicer, a la seva ex-

posició, i, per tant, no repetiré la situació d'espectacle lamentable en què han situat els mateixos membres de la Sindicatura l'elecció del seu síndic major.

Val a dir que aquest blasme, aquest blasme objectiu que jo faig a l'actuació dels síndics, no es pot estendre, segurament, en la mateixa forma al seu treball, perquè s'ha aprovat el compte general i s'han aprovat dotzenes de comptes de fiscalització. És a dir, no és el supòsit d'una mala actuació professional, per entendre'ns, posat entre cometes, dels membres de la Sindicatura, sinó de la seva incapacitat, que jo no m'atreveixo a qualificar, per, en la seva capacitat d'autoorganització, nomenar síndic major.

Estic d'acord que no cal repartir culpabilitats. Seria molt difícil, realment, en aquest àmbit estendre i poder escatir amb peu de rei quines són les responsabilitats que comparteixen cadascun dels síndics. Em sembla que potser sí que n'hi han alguns que poden tenir més responsabilitat que altres, però aquesta no és la nostra tasca. En tot cas, com a grups parlamentaris, o almenys pel que fa al nostre, no tenim absolutament cap sensació ni cap sentit de responsabilitat en aquest tema, i aquesta és una bona prova de la independència amb què han actuat els síndics, fins i tot aquells que poden ser relacionats amb els nostres partits, amb el nostre Grup Parlamentari.

Algú deia, en unes declaracions, diu: «La gent de Convergència i Unió no ha pogut disciplinar o no ha tingut autoritat per disciplinar els seus síndics.» Bona forma de demostrar la independència absoluta, absolutament irrevocable, d'aquests síndics. No hem pogut disciplinar-los, evidentment que no, perquè ni el Govern ni el Grup Parlamentari que dóna suport al Govern té com a missió disciplinar cap síndic, perquè són aquests síndics els que han de controlar l'acció del Govern, i, per tant, la major prova d'independència és precisament la seva total, libèrrima, portada a extrems màxims, llibertat, per no fer cas de cap de les indicacions que, en cap cas, s'han donat, però que no es podrien haver donat a cap síndic per salvar la seva independència.

Anem a les solucions. Estem d'acord, i nosaltres hem retardat voluntàriament la possibilitat d'arribar a la solució d'avui pensant i confiant que hauria de ser la mateixa Sindicatura la que en la seva capacitat d'autoorganització trobés una solució, i estem d'acord amb el senyor Martí Carnicer, que qualsevol solució que parteixi de la mateixa legislatura és una bona solució —és una bona solució. I és bo que aquest Parlament i aquesta cambra es mantingui tant com pugui al marge de querelles internes i que respecti aquesta capacitat d'autoorganització. També és cert que la situació, diguem-ne, dramàtica a què s'ha arribat comporta una necessitat de portar una solució excepcional, una solució a tall de bisturí, una solució d'urgència. Per tant, entenem que nosaltres votarem a favor de la Proposició de llei que presenten els Socialistes, entenent que aquesta que propugna que sigui la mateixa Sindicatura la que, en la seva capacitat d'autoorganització, desfaci l'entrellat, aquesta és una bona mesura de futur, però entenem que, avui per avui, la situació d'enquistament de la Sindicatura per elegir el seu síndic major requereix un procediment excepcional, un procediment

d'urgència, que ha de residir en la Comissió Parlamentària que la va elegir, i, per tant, nosaltres proposem, i així ho hem entès no únicament nosaltres, sinó que els grups parlamentaris Popular i d'Iniciativa - Verds varen presentar, arran dels fallits possibles acords dels últims plens de maig de l'any passat aproximadament, presentar una solució d'urgència que correspon a, vista la incapacitat, que no vull qualificar, per elegir síndic major, que aquesta decisió es traslladi, com a fórmula excepcional, a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, que, per majoria absoluta o majoria simple, tant ens fa, però que amb el consens necessari de les forces polítiques d'aquest Parlament, pugui adoptar la decisió que ha estat incapaç de prendre durant un any o més, durant quaranta votacions, la mateixa Sindicatura.

Per tant, jo penso que en una futura ponència conjunta, que jo ja ofereixo personalment i en nom del meu Grup Parlamentari, serà fàcil trobar una combinació que prevegi un esquema operatiu de futur, que pot ser molt bé la solució proposada pel Grup Socialista, i un esquema excepcional de present, que pot ser la proposada pel Grup Popular, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i el Grup de Convergència i Unió. Crec que la combinació d'aquestes dues mesures permetrà desbloquejar, d'una vegada i d'una forma ràpida –d'una forma ràpida–, la situació en què es troba.

Vull dir que aquesta situació excepcional ve avalada perquè, ni tan sols en aquest moment –senyor Martí Carnicer, vostè deia que cinc dels set síndics han estat candidats a síndic major–, jo, en aquests moments, i vostè tampoc, senyor Martí Carnicer, tenim cap garantia que ni tan sols hi hagi candidat en una futura votació, i, per tant, l'esquema, la mecànica operativa, que vostè proposa, que és vàlida de futur, segurament, en aquests moments, no és vàlida, perquè no tenim ni tan sols la garantia que es pugui viabilitzar una majoria, no absoluta, sinó tan sols relativa, entre els candidats que es presenten, perquè no tenim ni tan sols la garantia que es presenti un candidat.

És amb una certa tristesa, doncs, amb una certa alegria d'haver arribat a un consens, segons preveig, però amb una certa tristesa, que jo faig aquesta intervenció en una situació que mai s'hauria d'haver produït a la Sindicatura de Comptes de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També per presentar la presa en consideració d'aquest tercer punt de l'ordre del dia, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el passat 18 de maig de l'any 2001, fa gairebé un any, tots els grups parlamentaris vàrem assumir el compromís d'endegar la reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes per tal de poder arribar a resoldre la situació de crisi que s'ha produït dintre de la institució. En definitiva, poder desbloquejar l'elecció de síndic major.

S'ha dit abans, però, certament, el temps transcorregut des d'aleshores no només no ha resolt la situació, sinó que ha agreujat més encara les vicissituds per què està passant la Sindicatura. S'ha recordat: dotze plens, més de quaranta votacions, sense sortir-se'n.

I senyores i senyors diputats, el que hem de reconèixer –no podem tancar els ulls, no poden amagar el cap sota l'ala–, el que hem de reconèixer és que estem davant d'una crisi institucional aguda, estem davant d'una crisi institucional aguda que no podem permetre que es converteixi en un problema crònic del nostre autogovern.

Però aquesta situació, s'ha recordat abans, i no vull deixar de fer-hi esment jo mateixa, no neix en el buit. Jo vull recordar que la Sindicatura va ser objecte d'una renovació parcial dels seus membres pel Parlament el mes d'octubre de l'any 2000, eh? I avui fa exactament un any que el síndic major, el senyor Ferran Termes, va presentar la seva dimissió i es va procedir a l'elecció d'un nou membre de la Sindicatura, en aquest cas d'una nova membre de la Sindicatura, que, a més a més, vull recordar, va comptar amb les majories parlamentàries necessàries per a la seva elecció.

Per tant, en aquesta situació tots hi tenim responsabilitats, però no tots hi tenim, senyores i senyors diputats, la mateixa responsabilitat. Veig que no hi és, el ponent del Grup de Convergència i Unió, però voldria tornar a recalcar que tots hi tenim responsabilitats, però que no tots hi tenim la mateixa responsabilitat.

A partir d'aquell compromís que vàrem assumir, els grups parlamentaris, almenys quatre grups parlamentaris d'aquesta cambra, hem fet propostes per resoldre l'atzucac, hem explorat diferents possibilitats de solució, diferents modificacions legislatives, que s'han orientat, sobretot, per trobar l'equilibri entre el que és la preservació de la independència de la institució i una intervenció del Parlament per tal que resolgués la situació, com deia, mantenint l'equilibri entre independència de la institució i necessitat de resoldre aquesta situació.

Nosaltres hem considerat sempre que la millor fórmula per resoldre la crisi de la Sindicatura, en definitiva per desbloquejar la situació de la Sindicatura, és esperonar justament la seva capacitat d'autoregulació, sense que sigui necessària la necessitat d'intervenció de cap altra institució.

El Grup Popular segueix mantenint aquesta postura, aquest criteri, el principi d'independència de la institució. Però els vull fer una reflexió, senyores i senyors diputats: independència no vol dir comunicació, independència no vol dir indiferència, independència de la institució no vol dir comunicació entre institucions ni vol dir indiferència del Parlament de Catalunya davant d'una situació de crisi com la de la Sindicatura. El Parlament ha demostrat un respecte escrupolós, exquisit, amb la Sindicatura, però –hi insisteixo– independència no vol dir, en cap cas, comunicació ni vol dir, en cap cas, indiferència.

I aquesta responsabilitat del Parlament de Catalunya ve donada per una realitat: estem en una societat que, sortosament, és madura democràticament, té hàbits demo-

cràtics, i, per tant, el nostre país ens reclama, i progressivament ens reclama cada vegada més, el seu dret a obtenir informació de com es gasten els seus diners, és a dir, aquesta funció de control economicofinancer dels recursos públics ens la fan –la fan a la Sindicatura de Comptes–, però la fan, fonamentalment, al Parlament de Catalunya, i, per tant, el Parlament de Catalunya no pot ser aliè a aquesta demanda de transparència que ens fan els ciutadans.

Per tant, jo sí que voldria fer una reflexió en el sentit que aquí no estem qüestionant el model de control, com alguna vegada s'ha plantejat o com veurem posteriorment en una proposta que fa Esquerra Republicana, no estem qüestionant el model de control, sinó que el que estem identificant són aquelles qüestions que no funcionen, els elements distorsionadors dintre del model que ens han dotat, per aportar-hi solucions, perquè és la nostra voluntat, perquè és la voluntat del Parlament de Catalunya, però, sobretot, perquè és la nostra responsabilitat.

Per això, la proposta del Grup Popular, que ha fet conjuntament amb Iniciativa per Catalunya i amb Convergència i Unió, té els següents trets. Preveu que el desbloqueig es produeixi en una primera votació en què el candidat necessita majoria absoluta dels síndics. Si no s'obté, la majoria absoluta, se celebra una segona votació després de quinze dies en què s'exigeix novament majoria absoluta. I, finalment, només finalment, com a últim recurs, es donaria trasllat, en cas extrem, com dic, a la Comissió de la Sindicatura de Comptes del Parlament per tal que decideixi candidat per majoria absoluta.

Considerem que la proposta que fem conjuntament té trets molt i molt positius. En primer lloc, que es necessiti un suport ampli, que es necessiti un suport ampli per part de la resta de síndics en l'elecció de síndic major, tant en primera com en segona votació. I del que es tracta és d'establir aquest termini de refredament, perquè no es vagin produint interminables votacions i degradant la situació dintre de la Sindicatura. Per tant, aquest termini de refredament ens sembla important en la nostra proposta.

Per tant, el criteri que es manté, l'eix vertebrador de la nostra proposta, és que es deixa la solució del conflicte a la mateixa institució. En definitiva, és la mateixa institució la que hi ha de posar la voluntat i els mitjans per resoldre els seus problemes interns. Això és escrupolosament respectuós amb el principi d'autonomia que presideix l'actuació i que ha de presidir l'actuació, no només d'aquesta institució de desenvolupament estatutari, sinó de la resta d'institucions de desenvolupament estatutari, com són el Consell Consultiu, també, o la Sindicatura de Greuges. I, per tant, només –només– en casos d'incapacitat de la mateixa institució per escollir síndic major es deixa en mans del Parlament, però davant d'aquesta incapacitat, i no perquè intervingui el Parlament en un sentit intervencionista, sinó perquè el Parlament auxiliï. És a dir, el Parlament en aquesta proposta no intervé, auxilia, segons la Llei, una institució que, com deia, gaudeix d'autonomia pròpia però que té vincles, té vincles amb el legislatiu, té vincles amb aquest Parlament que té la capacitat, que té la legitimi-

tat però que té, també, la responsabilitat que les nostres institucions d'autogovern funcionin.

Per tant, considerem que aquesta proposta que nosaltres fem garanteix la independència que han de tenir els membres de la Sindicatura per poder exercir amb plena llibertat, amb plena independència les seves funcions estatutàries i legals.

El Parlament, senyores i senyors diputats, ha de poder exigir responsabilitats no només a aquells membres que han estat elegits, els membres que tenen càrrec electe, sinó també a aquells membres que són de designació d'aquesta cambra. I és, precisament, en aquest sentit que nosaltres plantejem aquest procediment d'urgència en la Comissió de la Sindicatura del Parlament.

Vull pronunciar-me, ara, sobre la proposta que fa el Partit Socialista, reconeixent que fan un bon plantejament, també. Fan un bon plantejament en el sentit que es planteja l'elecció de síndic major en primera votació per majoria absoluta, amb un màxim de dues votacions. En defecte d'aquesta majoria, i un cop fetes les dues votacions, només poden ser candidats aquells dos membres de la Sindicatura que hagin obtingut un major nombre de vots. I resulta escollit en aquesta segona votació per majoria simple. Ens sembla una bona solució.

I en el cas que no hagi estat escollit per majoria simple, el mecanisme seria actuar tècnicament, el mecanisme de desempat d'antiguitat, el de major edat. No és una mala solució –no és una mala solució. Contempla qüestions que no es contemplen en la nostra proposta, i, en canvi, en la nostra proposta es contemplen solucions que no es contemplen en la que planteja el Partit Socialista.

Per tant, el Grup Popular considera i té la voluntat que es pugui arribar a una proposta conjunta, perquè, en definitiva, el que no preveu el plantejament, la proposta del Grup Socialista és quin mecanisme utilitzem ara, eh? Perquè, en definitiva, el que estem intentant desllorigar és buscar un mecanisme que pot tenir el caràcter de provisional, però que ha de resoldre, de forma immediata, la crisi de la Sindicatura.

Perquè, en qualsevol cas –s'ha esmentat abans–, aquí no es tracta de repartir culpes..., i, a més a més, hi ha una realitat que és que la culpa és molt lletja i no la vol ningú, però, el que sí és cert és que el pitjor que li pot passar a una institució de desenvolupament estatutari, a una institució que forma part del moll de l'os del que són les institucions del nostre autogovern –el pitjor que li pot passar– és que transcendeixi als diaris justament per una situació de crisi i de bloqueig quan, justament, és una institució que ha de tenir el seu bé més preuat en el que és el rigor tècnic, l'eficàcia, la independència partidària amb què ha de desenvolupar la seva tasca.

Per tant, senyores i senyors diputats, reitero la voluntat del Grup Popular de poder arribar a un text conjunt amb el plantejament que s'ha fet per part del Grup Socialista i aquesta proposta que hem signat conjuntament.

Respecte al punt següent de l'ordre del dia, plantejat per Esquerra Republicana, senyor president, el Grup

Popular s'hi pronunciarà en el moment en què sigui defensat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per presentar, també, aquest tercer punt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, el meu Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya - Verds, ha tingut, també, una especial preocupació pel bon funcionament de la Sindicatura de Comptes i perquè aquesta exercís eficaçment la seva important tasca de control democràtic, i perquè tingués els recursos de tot tipus per al seu necessari treball.

En això podríem coincidir –i hi coincidim teòricament– amb tots els grups de l'arc parlamentari. I dic «teòricament» perquè no es tracta de culpes, però sí de ser i de tenir un cert rigor històric del qual, després, en parlaré més endavant. No tots, dic, han estat interessats a oferir una sortida ràpida a l'estranya biografia, la d'aquests últims mesos, la d'aquests últims mesos de la Sindicatura de Comptes, que és una institució que ha concitat una lògica i merescuda manca de respecte, desgraciadament, per importants sectors de la societat, ja que veien en ella sonores lluites internes i una manifesta impossibilitat d'elegir el síndic major, després de la no menys sonora dimissió del senyor Termes.

Així doncs, després de no sé quantes votacions per elegir el síndic major –dotze, em sembla–, la situació es podria cada vegada més. I allò finalment es convertia en un carreró sense sortida que va acabar esquitxant el Parlament amb aquella situació, directament i indirectament. I, per això, nosaltres vam proposar l'urgent reforma de la Llei, perquè era una crisi que no podia consolidar-se més, i que demanava una sortida urgent –després m'hi referiré.

Permetin-me una reflexió general, i després agafaré el fil d'allò que ens ocupava. El nostre punt de vista és: aquella crisi era l'expressió de la crisi que tenen els instruments de control democràtic de les societats contemporànies. I no hi donem més voltes: crisi del caràcter d'aquests instituts, crisi de les seves funcions, crisi de com són elegits, crisi dels recursos de què disposen, que és un epifenomen que sembla interessar una forma d'actuar i de ser de certs poders públics; doncs, a més crisi, menys capacitat de control democràtic i, a menys control, més discrecionalitat dels poders públics. Aquesta és una situació que nosaltres no solament no compartim, sinó que refusem obertament ahir i avui. Una qüestió sobre la qual tornaré ara mateix, perquè ara del que es tracta és de trobar una sortida ràpida i eficaç a aquesta situació actual.

La senyora Nadal deia, molt brillantment, que no tots tenim la mateixa responsabilitat. És veritat. I jo, que sé que el meu Grup en tindrà alguna, em pregunto quina és. I tinc la necessitat de fer un record històric: nosaltres vam presentar, la primavera del 2001, una innova-

ció de la Llei de la Sindicatura de Comptes que durant la discussió, aquí, la vam retirar, perquè per part del senyor Jaume Camps se'ns va dir que..., ens va llançar el desafiament que abans de vacances de l'any passat es podria entrar una llei conjunta, tal i qual. No va ser així. Ell mateix ho ha dit després que es va preferir que la Sindicatura de Comptes continués treballant per veure si no calia aquesta solució d'urgència i anòmala, que és la que hem plantejat avui.

Bé. Avui tenim dos projectes de llei: en primer lloc, el del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, el segon, el que signem Convergència i Unió, el Partit Popular i nosaltres, Iniciativa per Catalunya - Verds, que no els explico perquè la senyora Nadal i el senyor Jaume Camps ja ho han explicat molt bé. I tots dos projectes volen –m'ho sembla, a mi– el mateix: sortir de l'*im-passe* en què es troba la Sindicatura de Comptes.

Sobre la proposta socialista diré que nosaltres recolzem el seu tràmit per dues raons: una, perquè és tradicional en la nostra deontologia parlamentària, i, en segon lloc, perquè és absolutament necessària i útil per treballar en Ponència incorporant les zones de raó comunes de tots dos projectes, i també el que ha presentat el senyor Carnicer, amb independència que a un servidor i –ho suposo– al meu Grup –al meu Grup també– no li agrada aquest mecanisme de segona instància que és la votació a la persona de més edat. Per què? Perquè em fa recordar els criteris dels gremis corporatius de l'edat mitjana, i em sembla que, bé..., que han passat moltes coses, i simplement és això, vull dir, una..., aquest *prurito*, no? Però no és aquesta la qüestió d'avui. Ara es tracta simplement de la tramitació i sembla que amb les dues propostes que tenim la Ponència podrà treballar.

Però, una vegada fet això, una vegada feta la Ponència i portada aquí, quedaria una cosa de gran importància per fer més endavant, però no *ad kalendas graecas*, i, és el repte de com fer un plantejament nou perquè els òrgans de control democràtic siguin autèntiques institucions realment independents i que siguin vistes com a tals per la societat, que siguin i que siguin vistes com a tals per la societat, amb un caràcter nou i, potser, amb noves formes, encara que el que toca avui és una altra cosa, que és sortir d'aquesta situació pantanosa.

De manera que sortir d'aquest aiguamoll d'avui és necessari i ho hem de fer urgentment, i ho farem, i ja seria un pas endavant. Però no resol la crisi que afirmem nosaltres que existeix en els instituts d'aquesta naturalesa: de caràcter, de dependència dels seus membres, de la manera de la seva elecció i de la manca de recursos.

I obviar aquest debat –quan sigui el moment oportú, no ara– seria una greu irresponsabilitat política que nosaltres no volem assumir i que no assumirem. En el fons el que estem plantejant és: l'actual model de Sindicatura de Comptes que tenim és l'únic possible? Més encara, és que està decidit per sempre més que sigui així pels segles dels segles? És aquesta una cosa que també hem de sacralitzar? És un altre tabú que tenim? O, pitjor encara, és que és millor instal·lar-nos en la forma d'aquests instituts perquè així convé a determinats interessos? Això, òbviament, no és el que toca. El

que toca és el treball de la Ponència, una vegada que ens posem a treballar, i jo crec que ho farem la mar de bé.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyores diputats, i vostè també. Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament i en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, la previsible presa en consideració d'aquestes dues proposicions de llei que estem debatent, aparentment –i dic només aparentment–, convida a un cert optimisme per donar sortida, certament, com algú ha dit, a una situació lamentable, per utilitzar la mateixa expressió, en què es troba la Sindicatura de Comptes.

A causa, entre altres coses, del bloqueig en l'elecció del síndic major –ja havia perdut el compte del nombre de sessions, algú ha dit que eren dotze–, de les votacions fallides –algú ha dit que n'eren més de quaranta–, sense que el candidat proposat per cap dels membres d'aquest òrgan col·legiat hagués sortit escollit amb els quatre vots necessaris.

Però, dic que, a causa d'aquest bloqueig de l'elecció del síndic major, però també, en aquest cas, a causa d'un conflicte molt més profund, que està en la base de la renúncia d'aquest mateix síndic major, Ferran Termes, que vull recordar que es va acomiadar fa uns mesos amb unes duríssimes –jo ho diria–, a més a més, insòlites crítiques, no només a l'obstruccionisme, sinó també a la ineficàcia, a la inoperància i al baix rendiment d'alguns síndics; fins i tot, la premsa els va qualificar dels síndics díscols. No es pot, senyor Jaume Camps –ho crec–, culpabilitzar en la mateixa proporció tots els membres d'aquesta institució. Hi ha hagut una imputació clara i directíssima a alguns d'aquests membres per la seva indolència, per la seva manca de diligència, però no podem estendre, en aquest cas, la culpa a tothom.

I, de fet, aquesta crítica generalitzada, jo crec que el que posava de relleu era l'existència, com deia, d'una crisi molt més profunda, i, evidentment, d'intents evidentíssims d'instrumentalització política de la institució. A partir de la distribució de parcel·les de poder internes a la institució, a partir del joc –jo ho diria– impecable de majories i minories. I aquí nosaltres sí que creiem que hi ha una responsabilitat superior, per no dir exclusiva, d'una majoria que fa set anys que conforma aquella situació i que respon, també, proporcionalment, a idèntica majoria que hi ha aquí al Parlament. I, també, dels dirigistes que tenen molt poc a veure amb allò que fa molt poc ens deia la senyora Nadal, que era la suposada –i subratllo suposada– independència d'actuació dels síndics de què parla la Llei en el seu article 21.

I, al marge de..., diguem-ne, d'aquests enfrontaments polítics i personals i del baix rendiment i de la inoperància d'alguns dels membres de la institució, jo crec que el que no poden ocultar els meritoris però insufici-

ents, i, a més a més, tardans, informes de legalitat comptable fets per la Sindicatura és la..., diguem-ho clar, la poca funcionalitat de la Sindicatura, la manca de mitjans i d'impuls, sobretot de la Institució, a partir de les instàncies del Govern, de les instàncies executives, que fa –diguem-ho clar– que la Sindicatura, que exerceix el control de la legalitat comptable i de l'eficàcia de l'economia i de l'eficiència de la despesa pública, no pugui, en aquests moments, almenys, treballar ni amb les condicions ni amb la celeritat exigible.

És lògic que en aquests moments que encara estem esperant que entri al Parlament, al Registre, l'informe del cas Treball –i qui diu aquest informe pot citar qualsevol altre informe de fiscalització del diner públic, important i transcendent per a aquest país–, i això, evidentment, senyories, transportat a l'àmbit de l'empresa privada seria totalment inacceptable i inexplicable.

I creguin-me, senyores i senyors diputats, jo crec que la sensació és, i a més totalment justificada, que no crec que em puguin desmentir que, d'aquesta esclerosi i d'aquesta crisi profunda que viu aquest òrgan encarregat de vetllar per la correcta administració de la Generalitat, evidentment, hi ha hagut i encara hi ha, molt ens temem, una inhibició interessada; una inhibició interessada de qui ja li va bé que no s'entri a analitzar els comptes de la Generalitat amb profunditat, i de pas que s'hagi impedit durant molts mesos... –i ja veurem si ara també, amb aquesta ponència que es pot allargar i es pot dilatar a calendes gregues–, que s'impedeixi que aquesta cambra, que exerceix les seves funcions de control de l'acció política i de govern en el seu vessant econòmic i financer, ho pugui fer també amb condicions en el futur.

Mirin, de les dues propostes que s'han posat sobre la taula es desprèn almenys una cosa. I en això discrepo radicalment del que deia la senyora Nadal fa uns moments, discrepo en el punt que finalment ens dóna la raó que la solució al problema de la Sindicatura no només pugui venir de dintre. I això insistentment en aquesta cambra s'havia dit i jo ho recordo: el senyor Camps havia insistit que la solució havia de ser interna, per no dir autènticament endogàmica. La veritat és que no ho és i no ho havia de ser, perquè el Parlament davant de l'opinió pública és qui apareix com el garant últim de la solvència d'una institució, que, a més a més, depèn orgànicament d'aquesta cambra i, a més a més, és a qui competeix d'adoptar les mesures necessàries per acabar amb la mala imatge donada fins ara.

La solució tècnica que avui se'ns proposa, per tant, és la d'afegir en aquest cas a la Llei un mecanisme de solució dels possibles debats a l'interior de l'òrgan col·legiat de la Sindicatura: majories absolutes, majories simples, desempats i una ulterior intervenció del Parlament. Nosaltres proposàvem, i li proposàvem perquè hauríem preferit que s'hagués discutit conjuntament amb aquestes dues propostes la que després se substanciarà com a següent punt de l'ordre del dia, proposàvem una altra singular proposta, que era la d'afegir a les causes legals de cessament del càrrec la lliure revocació de la designació per part del mateix òrgan competent a la designació, és a dir, el mateix Parlament de Catalunya.

Perquè, senyories, acceptant, com dèiem, que una part del problema és la manca en aquest cas d'un síndic major, jo crec que seríem molt ingenus si, a banda dels mecanismes interns i externs que avui vostès ens proposen, no aportéssim de cara al futur altres solucions per facilitar la pèrdua de la condició de càrrec públic, i en aquest cas de membre de la Sindicatura, a tots aquells síndics, a totes aquelles persones que evidencien una conducta indigna, que incompleixin de forma flagrant les seves obligacions, que hagin perdut, també, la confiança política majoritària dipositada per aquesta cambra, i, a més a més de tot això, que no vulnerin la independència de la Institució, sinó amb les degudes cauteles. Perquè nosaltres el que proposem és preservar, precisament, la independència de l'òrgan, a partir, en aquest cas, d'un mecanisme com és l'exigència de la mateixa majoria qualificada per revocar, i la necessària per designar.

I la doctrina del Tribunal Constitucional en aquesta matèria, és a dir, en matèria d'accés, en matèria de renúncia o de revocació de càrrecs públics, distingeix perfectament entre el que són càrrecs representatius de l'acció directa i els que no ho són. I per tant, en aquest cas... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's, esperi's un segon, senyor diputat. Esperi's un segon. Ja l'avisaré. (*Pausa.*)

El Sr. Ridao i Martín

I, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, en aquest cas no es pot homologar l'elecció d'un membre de la Sindicatura que responen, en aquest cas, a l'elecció del Parlament, amb la d'aquells altres càrrecs públics de l'acció directa, en aquest cas els diputats, en què la relació s'estableix entre l'elector i l'elegit, i això, a pesar dels pocs precedents establerts, jo crec que és el que empara el mecanisme de la revocació que avui proposem.

En tot cas, nosaltres hauríem preferit, ens hauríem conformat amb una solució que hagués integrat les tres propostes que avui anaven a l'ordre del dia. Per una banda, regulant de forma exhaustiva i taxada tot el procés de proposta del síndic major, previst als articles 14 i 20 de la Llei, i fer-ho, a més a més, de forma anàloga, com és lògic, i així s'hauria d'haver fet quan es va aprovar la Llei pel Parlament, al funcionament d'altres òrgans col·legiats; preveient, també, la intervenció, com se'ns proposa avui en última instància, del mateix Parlament per desbloquejar aquest nomenament, però també finalment –insisteixo– per afegir entre les causes de cessament la revocació de la designació parlamentària.

Però com que no és així, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari s'abstindrà. I, de fet, per aquest sol motiu ja l'abstenció s'explica. Però també ens abstindrem, perquè creiem, arribat aquest punt, que aquesta discussió no hauria d'haver arribat al Ple del Parlament, s'hauria hagut de desbloquejar molt abans. I el que evidencia aquest debat i aquesta discussió que estem tenint és que els mateixos gelosos defensors de la independència de la Ins-

titució són els mateixos interessats a mantenir el seu afany partidista en el futur.

I per tant, escèptics sobre el desenllaç i el contingut d'aquestes propostes en el futur, en el treball de la ponència, el nostre Grup Parlamentari per aquests motius en essència, senyor president, formula un vot d'abstenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passarem, per tant, ara, a la votació de les dues preses en consideració. I començarem per la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes de Catalunya, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 122 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

A continuació sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició no de llei de modificació de la Llei 6/1984, del 5 de març, de la Sindicatura de Comptes, presentades conjuntament pel Grup Convergència i Unió, el Grup Popular i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 122 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Proposició de llei de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya (tram. 202-00094/06)

A continuació substanciarem el punt quart de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament, i ho presenta l'illustre diputat senyor Joan Ridao. Té la paraula.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les lleis catalanes que preveuen l'elecció a proposta o a designació del Parlament de Catalunya –com dèiem ara fa un instant, discutint aquesta altra proposta amb relació a la Sindicatura–, que preveuen l'elecció dels càrrecs públics no representatius, acostumen a establir en una primera tipologia de casos, com a causa de cessament d'aquests càrrecs, la finalització de la legislatura corresponent; tenim alguns exemples, com per exemple els membres que integren el Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya, i també en l'antiga Llei del Consell d'Administració de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. O bé preveuen, també, com a causes, l'expiració del termini de llur mandat, establert legalment, en aquest cas, per

exemple, el cas de la Sindicatura de Comptes dels consells socials de les universitats catalanes del Consell Audiovisual de Catalunya.

Hi ha un altra tipologia de casos i altres lleis que preveuen una regulació molt més exhaustiva, que la contemplada en les lleis que acabo de citar, per exemple, la Llei de creació del Consell Consultiu de la Generalitat, la del Síndic de Greuges; en aquest cas, les lleis amplien també la base de les causes de cessament a la mort, al traspàs de la persona, de la renúncia, de la incapacitació, de la inhabilitació declarada judicialment, etcètera; en definitiva, la pèrdua de la condició jurídica i política a què dóna lloc, en aquest cas, el nomenament o la designació d'aquests càrrecs.

Tanmateix pel que fa a la primera categoria de càrrecs que acabo d'enunciar, allò que bàsicament només la Llei preveu a la finalització de la legislatura he sabut que, i a més la doctrina jurídica tant administrativa com del conjunt del dret públic, a la llum dels principis generals que informen l'ordenament jurídic i a través d'una tasca d'interpretació de moltes normes que en ocasions han hagut de fer els tribunals de justícia ordinàries, hi ha evidentment moltes altres causes que s'hi poden afegir, que hi vénen afegides automàticament pel mateix ordenament jurídic, sense necessitat que siguin recollides en la norma concreta; o el que és igual, que es pot afirmar rotundament la no-exclusivitat de la finalització de la legislatura del termini demandat que s'estableix legalment com a única causa de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya.

I això és així perquè, com és lògic i com les mateixes lleis consagren –les lleis que regulen, per cert, el nomenament–, es produeixen de manera sobrevinguda fets o actes jurídics que en ocasions comporten la impossibilitat física o jurídica de continuar exercint el càrrec. Estem davant de supòsits de pèrdua de la personalitat, de pèrdua de l'espectre de titularitats subjectives que integren la capacitat jurídica, la inhabilitació, la pèrdua o minoració de la capacitat d'obrar, etcètera.

A aquestes causes de cessament, ja contemplades en algunes de les lleis de les quals avui proposem la seva reforma, nosaltres proposem avui d'afegir-ne una de nova: la lliure revocació de la designació per part del mateix òrgan competent per procedir a la designació, com a solució per facilitar la pèrdua de la condició de càrrec públic, d'aquelles persones que, per exemple, hagin evidenciat una conducta indigna per al càrrec o hagin comès, per exemple, delictes dolós o, fins i tot, hagin incomplet de forma clara les obligacions inherents al seu càrrec.

És aquesta una tendència, entenem, moderna que apunta fins i tot algunes de les lleis que acabo de citar anteriorment, com quan per exemple el legislador té una especial cura a l'hora de regular la facultat de revocació d'alguns òrgans unipersonals designats pel Govern. Estem davant del supòsit, per exemple, de la designació en l'anterior Llei del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, d'on cal concloure que, si el legislador català, aquest Parlament, no ho va preveure per als altres càrrecs designats pel Parlament és perquè no ho va creure necessari que s'apli-

qués a la regla general. És dir, una opció legislativa per la qual s'ha inclinat el legislador català, també en altres ocasions, amb motiu, per exemple, de la creació d'altres òrgans col·legiats, en aquest cas el Consell Consultiu, el Síndic de Greuges o el Síndic de Comptes, així com també, fins i tot, en l'àmbit de l'Estat i, fins i tot, d'altres comunitats autònomes.

També és de referència obligada, en aquest cas, una llei encara més recent que és la que va donar lloc a la creació, per part d'aquest Parlament, del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, que estableix entre les causes de cessament dels seus membres, a part de les causes més habituals en aquest tipus de casos, el cessament dels seus membres a proposta dels organismes que van promoure o que van proposar el seu nomenament.

Cal tenir, senyories, en aquest cas present..., ni que sigui el principi general que impera en aquesta matèria i que és principi –com deia abans– no només del dret administratiu, sinó del conjunt del dret públic, i és que l'òrgan que té competència, que té la facultat per designar o per nomenar o per elegir, també és competent lògicament amb sentit comú per a revocar-lo, per revocar aquest nomenament, la seva designació o la seva elecció.

El mateix Tribunal Constitucional, amb una doctrina ja reiterada en els últims anys, ha vingut sostenint amb diferents sentències que, per exemple, en concret amb relació als membres dels diferents consells de ràdios i televisions públiques, són evidentment aquests òrgans de participació de la comunitat autònoma en la presa de decisions per part dels ens públics els quals permeten una intervenció dels respectius parlaments i assemblees a l'hora de solucionar qualsevol supòsit en què fa fallida el principi de la bona fe i de la confiança política dipositada en els seus membres.

És encara més rellevant la doctrina del Tribunal Constitucional en matèria de dret a l'accés, renúncia o revocació de càrrecs públics, i aquí té particularment sentit i cobra transcendència la distinció –que no repetiré, que ja he citat en la meua anterior intervenció– entre els càrrecs públics elegits directament, aquests càrrecs representatius com aquells càrrecs, en aquest cas, que són d'elecció indirecta per part dels mateixos parlaments.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Finalment, cal afegir, com a darrer supòsit que avala aquesta proposta, un precedent immediat, de l'anterior legislatura, que és la proposta de nou Reglament d'aquesta cambra, aquella proposta que, finalment, no sabem si veurà la llum definitivament en aquesta mateixa legislatura. Preveia, concretament, per a l'elecció d'aquells càrrecs que emanen d'aquest Parlament, també un mecanisme específic per a la seva revocació. I deia que es preveia el mecanisme de la revocació en el cas que les diferents lleis que disciplinen o que regulen cadascun d'aquests organismes o institucions..., preveïés, precisament, el mecanisme de la revocació. Per tant, aquest és un procediment que va en la lògica i en el signe dels nous temps, és un procediment que tant la doctrina, com el mateix Tribunal Constitucional, com aquest Parlament en altres lleis i com la mateixa proposta de Reglament d'aquesta cambra ja preveia. I, per

tant, avui, en un espectre en aquest cas d'institucions i d'organismes, tots ells designats o proposats per aquest Parlament, preveiem la possibilitat de la revocació lliure de la seva designació parlamentària. I és per això que els demanem el seu suport i el seu vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Ridao, senyors d'Esquerra Republicana, vostès porten al plenari aquest text, a remolc dels enrenous a la Sindicatura de Comptes, per pura oportunitat tàctica, cosa que a nosaltres ens sembla perfectament legítima, però aquest és el motiu pel qual, a l'ordre del dia d'avui, es va a discutir sobre un tema tan seriós com és el tema de la revocació. Com que hi ha una sindicatura de comptes que sembla que s'estiguin donant guitzes entre ells, allò que diuen els anglesos el *kick*, i no se'n surten. Hi ha hagut un treball seriós per part de grups parlamentaris que han volgut posar, per camins diferents, solucions al tema. Pel que fos, vostès no van considerar oportú entrar en aquest treball dels grups parlamentaris, i ara es despengen, agafant de la llista de temes que té pendents entrats en aquesta cambra, un de molt seriós i que mereixeria discussió molt més important de la que podem fer avui, a corre-cuita, a remolc del que acabem de votar. I més quan a la Comissió d'autogovern, senyor Ridao, hi ha un apartat de desenvolupament de l'autogovern, portes endins, que fins i tot hem tractat de forma..., fins i tot amb *carinyo*, els tres grups que volem donar marxa en aquella Comissió, per ser elaborat conjuntament, com ho són totes les reformes que afecten la Llei 3/82, on s'escauria plenament una discussió tranquil·la sobre aquest tema.

És més, senyor Ridao, la Llei 3/82, ja preveu la revocació. Afirmar en aquesta cambra que és una novetat parlar de revocació és un error; la Llei 3/82, respecte a la Mesa i al president del Parlament – i a la seva discussió, que, evidentment, només els anys d'estar en aquesta cambra em permeten recordar – va dur a preveure, sense citar conceptualment la paraula «revocació», a articular que el plenari d'aquesta cambra, per majoria absoluta, podia revocar qualsevol dels membres de la Mesa del Parlament.

Nosaltres considerem que aquest tema, que és un tema que afecta la confiança democràtica que es dona en uns òrgans, que després es pot retirar, com ja en el cas extrem de la *ratio* letal de la democràcia, que és la moció de censura, s'hauria de regular a casa nostra. Considerem que l'hauríem de regular d'una forma més coherent. Jo li diré una cosa molt clara: per seriositat, nosaltres, i per coherència, hem de votar positivament una presa en consideració, però no ens sembla rigorós que es plantegi avui i en els termes que s'ha plantejat.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. El Grup d'Esquerra Republicana presenta una proposta sobre les causes de cessament dels càrrecs públics escollits o designats pel Parlament. És una proposta que ha estat repescada de la passada legislatura, una proposta que ha estat repescada del mes de juliol de l'any 97, però és que a més a més... –i que responia a la lògica dels esdeveniments que en aquell moment s'estaven vivint dintre d'Esquerra Republicana, no?–, però és que a més a més ha estat repescada, ja, una altra vegada, en aquesta legislatura, eh? Aquesta proposta ha estat ja debatuda i votada en el Parlament el dia 28 de març de l'any passat i, per tant, certament es fa una mica fatigant haver de repetir cada vegada els mateixos arguments, les mateixes propostes que torna a presentar Esquerra Republicana. Ho fan legítimament. És molt legítim de fer-ho. Però, en qualsevol cas, el que els demanaria el Grup Popular és que se sumessin a aquesta ponència que començarà a treballar a partir de les propostes que ha fet el Partit Socialista, el partit d'Iniciativa per Catalunya, el partit de Convergència i Unió i el Partit Popular, i no intentin fer-nos passar com a novetat, com a modernitat, la simple revocació de càrrecs escollits per aquest Parlament.

És a dir, jo crec que seria... i en aquests moments els demano que retinessin aquesta proposta i que treballassin seriosament amb la resta de grups per tirar endavant la reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes.

Com deia, no em vull estendre en els arguments del Grup Popular per votar en contra d'aquesta proposta, perquè ja els vàrem exposar, com deia, el dia 28 de març de no fa ni tan sols un any. Però nosaltres considerem que no és adequat dir que es pot anar a la simple revocació; no es pot anar a la simple revocació dels càrrecs que han estat elegits i que, justament, han de tenir garantida la seva independència. És a dir, un síndic pot cessar perquè s'acaba el seu mandat, per mort, per incapacitat, per inhabilitació, per renúncia..., sinó que, a més a més, el que es vol és que estigui subjecte que s'articulin determinades majories justament per impedir que faci aquelles funcions que li té encomanades l'Estatut i la Llei. Perquè, justament, aquesta situació el que faria és que els membres de la Sindicatura podrien quedar subjectes a represàlies d'aquells que poden conformar, com deia, majories que no volen que actuï la Sindicatura amb la independència i la imparcialitat que la seva actuació requereix. I és precisament per això, no és per una altra cosa, que aquest tipus d'institucions fixen la durada dels seus membres de forma independent a la durada dels processos electorals. És a dir, no és casualitat que les durades de l'elecció dels membres d'aquestes institucions no vagin lligades a processos electorals i per això els seus mandats, en qualsevol cas, duren més d'una legislatura.

Certament, hi estem d'acord, ho he dit abans i ho vull reiterar –i segurament no ho faré amb la brillantor que

ho va fer el doctor Vallès en el ple que acabo d'esmentar— respecte que no només els càrrecs electes han de poder ser objecte de control polític i de responsabilitat; no només els càrrecs electes, sinó també els càrrecs designats han de poder ser objecte de control democràtic. Ningú no pot escapar del control democràtic. És a dir..., per tant no m'hi estendré. S'hi va referir a bastament el doctor Vallès en la seva intervenció en el ple del mes de març, però aquest és un principi que nosaltres compartim, senyor Ridaó. El que no compartim és que es pugui deixar a l'albir d'articular majories interessades a desfer la independència de la institució.

I jo voldria fer una reflexió, perquè és que el estem plantejant —s'ha tornat a posar damunt la taula—, el que estem plantejant no és canviar el model de control. Semblava que es tornava a posar damunt de la taula que tenim un model de control economicofinancer que hem de tornar a debatre. I posar-ho damunt de la taula ha fet planar sobre aquest Parlament..., s'ha fet planar una certa ombra sobre la Sindicatura. Certament, la Sindicatura està vivint una crisi molt greu. I, a més a més, està vivint una crisi que, sens dubte, pot arribar a contaminar, amb el seu desprestigi, altres institucions del país, altres institucions del nostre autogovern. I, per tant, crec imprescindible, senyores i senyors diputats, tornar a recordar que el fet que no s'hagi pogut escollir, després de dos anys, síndic Major, no ha impedit que la Sindicatura segueixi treballant amb normalitat. Estem parlant d'una institució altament qualificada pel que fa al control i fiscalització de la gestió economicofinancera de les administracions públiques catalanes. I, per tant, em sembla important palesar, em sembla important posar damunt de la taula, recordar que, tot i no comptar amb síndic Major, la Sindicatura ha anat realitzant la tasca que l'Estatut li reserva i la Llei li encomana. I això, precisament, és el que ha permès el Parlament comptar amb els informes de fiscalització preceptius per fer amb normalitat, amb més retard del que voldríem —ho recordava algun grup parlamentari: amb més retard del que voldríem, però en qualsevol cas amb normalitat— el control polític del sector públic autonòmic i local a Catalunya.

Perquè, senyores i senyors diputats, els informes de fiscalització són l'instrument essencial per a l'exercici del control polític d'aquest Parlament, en un sector públic que cada vegada es troba més tecnificat, i sobretot més diversificat, amb *vericuetos* de creació d'organismes administratius que fan necessari que aquest Parlament pugui comptar amb aquest assessorament, amb aquesta alta qualificació tècnica, per poder dir als ciutadans que, tot i la situació creada a la Sindicatura, aquest Parlament —aquest Parlament— ha seguit, ha pogut seguir fent les funcions de vigilar que la gestió dels cabals públics s'ha fet de forma transparent i d'acord amb els mandats d'aquest Parlament.

No fem, per tant, sobre l'eficàcia de les nostres institucions d'autogovern, planar als ciutadans l'ombra del seu funcionament, perquè, si no, ens estem fent un flac favor. No es pot parlar —no es pot parlar— d'inoperància, d'ineficàcia; s'ha arribat a dir que estem en una situació de paràlisi total i absoluta, i això no es pot dir senzillament perquè no és veritat, tret que no es vulgui fer, per part d'alguna força política, una instrumentalit-

zació partidista de la crisi de la Sindicatura. No es pot dir seriosament si és que no es vol fer una instrumentalització partidista de la crisi de la Sindicatura.

Per tant, fent aquesta reflexió, que he cregut important, el Grup Popular anuncia el vot en contra, per les raons que he esmentat, a la proposta d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... De manera molt breu per explicar la posició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre aquesta Proposició de llei. I hem de reiterar —i probablement sense la brillantor a què alludia, generosament, la diputada senyora Nadal—, haurem de reiterar els arguments que ja exposàvem quan una proposició de llei de contingut similar va ser portada a consideració d'aquesta cambra en l'anterior període de sessions.

Nosaltres dèiem aleshores, i hem de repetir avui, que la proliferació d'òrgans amb facultats reguladores, consultives o fiscalitzadores sobre molts àmbits de l'activitat pública i privada pot, efectivament, solucionar algunes deficiències dels nostres sistemes polítics, però també provoca nous problemes que no tenen, ara per ara, una sortida senzilla. Ho ha dit abans —i ho ha dit molt justament— el senyor López Bulla en la seva intervenció. Un d'aquests problemes és la necessitat d'equilibrar la necessària independència d'aquestes agències, d'aquests consells, d'aquestes autoritats independents, amb una forma efectiva de fer-los assumir les seves responsabilitats quan no les exerceixen de manera adequada. N'hi ha prou, per exemple, a referir-se al cas recent de la Comissió estatal per a la supervisió del mercat de valors, per poder comprovar les conseqüències negatives d'un problema no ben resolt. O a les vicissituds que ha experimentat i experimenta el Consejo General del Poder Judicial, amb o sense pactes d'Estat.

Avui s'han considerat, aquí, dues proposicions de llei que es refereixen a la nostra Sindicatura de Comptes i a la seva incapacitat de prendre una decisió molt important per al bon funcionament de la institució i per conservar el prestigi que li és ineludible. Es pot dir —i es dirà, amb justesa— que les tres situacions que he esmentat són diferents —és cert—, però totes elles tenen en comú dos elements: es tracta d'organismes que intervenen en camps molt sensibles de la nostra vida col·lectiva i es tracta, alhora, d'organismes que només de forma indirecta se sotmeten al veredicta electoral dels ciutadans, que és la base i fonament de la legitimitat de tota autoritat pública.

Els avantatges d'aquests organismes, que s'han creat recentment en aquest país i en altres països, només són vàlids, aquests avantatges, si no comporten el sacrifici dels mecanismes efectius de control sobre la seva acti-

vitat, dels mecanismes als quals una societat democràtica no pot renunciar si no vol perdre el dret a qualificar-se com a democràtica. I hem de comprovar, i constatem, que massa sovint les normes que regulen aquests organismes consultius, reguladors o fiscalitzadors, no han previst, o no han previst suficientment, què cal fer si tot l'òrgan o alguns dels seus membres incompleixen les seves obligacions. Solen faltar procediments àgils i efectius de responsabilització; és un buit que hem d'anar omplint a partir de l'experiència pròpia i a partir de l'experiència d'altres llocs, i sempre que es pugui –sempre que es pugui– amb un cert sentit de l'anticipació, és a dir, evitant que una crisi greu ens obligui a prendre mesures precipitades.

I un cas d'experiència negativa és el que han referit avui en més d'una ocasió quan hem tractat les anteriors proposicions de llei, i que afecta la nostra Sindicatura de Comptes. La resolució de l'*impasse* de la Sindicatura en la seva incapacitat d'elegir síndic major és un *impasse* que tenia una resolució prou senzilla si la Llei de la Sindicatura hagués previst els mecanismes ordinaris que altres lleis reguladores han establert per a casos similars. I aquest és el sentit de la Proposició de llei que ha defensat abans el meu company de Grup senyor Martí Carnicer, i amb una proposició de llei que conté una solució senzilla –«de llibre», podríem dir– al problema plantejat. Per això mateix, no hi ha justificació en aquest moment, després de tants mesos, per posar la solució al problema, quan hi ha sortides clares, homologades, que tenen analogies contrastades en altres organismes.

La proposta d'Esquerra Republicana que se'ns sotmet ara a la nostra consideració té un abast més general; té en compte mecanismes de cessament i de revocació justificada de titulars d'aquests òrgans quan són designats pel Parlament. Ja s'ha dit que l'esperada i sempre dilatada reforma del Reglament hauria de contemplar aquestes situacions i marcar-ne les condicions, i de la mateixa manera, penso, que hauria de considerar, o de reconsiderar, la forma d'elecció d'aquests titulars, i fer-la de tal manera que no portés –com porta de vegades desgraciadament– a la patrimonialització d'aquests titulars pels grups parlamentaris o pels partits i evitant que apareguin com el que han de ser, com organismes independents i responsables.

Per tant, designació i possibilitat de revocació han de ser considerades, si volem facilitar la independència, si volem facilitar el control democràtic sobre aquests organismes i els qui els componen.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I per possibilitar un debat més ampli sobre aquestes qüestions, sense entrar ara en el fons de la Proposició que ens presenta Esquerra Republicana, anuncio que la votarem favorablement, conscients que aquest és un debat ineludible i és, a més, un debat que haurem de tenir més d'una vegada en ocasió d'aquesta Proposició de llei, si és aprovada, i en ocasions i en altres seus parlamentàries sempre que sigui possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Senyores i senyors diputats, l'avantatge o el desavantatge, si vostès volen, d'intervenir l'últim és que, molts dels arguments que es pensaven emprar, ja s'han utilitzat. I jo em faria partícip de les intervencions que m'han precedit, llevat del vot, que aquest no, del senyor Vallès, i en canvi subscriuria de dalt a baix la intervenció de la senyora Nadal, que m'evita, per economia processal, haver-me de repetir.

Home, jo crec realment que la proposta d'Esquerra Republicana neix d'un supòsit de transfuguisme que va sofrir l'any 97, molt lamentable, i que és difícil aplicar al cas. Les mateixes raons per les quals nosaltres l'any 99, millor dit: en el ple del 28 d'abril del 2001, vam votar en contra d'aquesta presa de consideració, ens fan, per tant, seguir per coherència la mateixa línia de votació, tot i volent –tot i volent–, tanmateix..., tot i lamentant que segurament haguera estat bo des d'un punt de vista unitari, des d'un punt de vista de consens, que aquesta proposta pogués afegir-se a les dues que ja han estat aprovades. *(Remor de veus.)* Però realment aquesta...

El president

Senyors diputats, prego que prenguin possessió del seu escó.

El Sr. Camps i Rovira

...aquests aspectes estètics, més aviat estètics que altra cosa, de tenir les tres proposicions no han fer..., no han d'impedir que el Grup d'Esquerra Republicana consideri realment que la solució no s'adequa al cas. Estava pensant en un debat molt més general, un debat que abasta no únicament la Sindicatura de Comptes, sinó el Consell Assessor de Radio i Televisió Espanyola, el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Radio i Televisió, els consells socials de les universitats, Síndic de Greuges, membres del Consell Superior de la Cooperació, membres de la UOC o del CAC. Per tant, és difícil aplicar-ho en el supòsit concret que estem contemplant.

Li'n poso un exemple. Per exemple, ara es tracta... –i amb això rebutjo una afirmació que vostè ha fet, que no em correspon a mi escatir la responsabilitat dels diferents membres de la Sindicatura de Comptes. Jo crec que en un òrgan col·legiat es fa molt difícil mesurar quines són les responsabilitats. Vostè ha pretès atribuir, emparant-se en informacions mediàtiques, responsabilitats més d'uns que dels altres. Jo no en sóc capaç, d'entrar-hi. En tot cas, si s'apliqués la mesura de revocació, a qui l'aplicaria? Als que a vostè li sembla que són els més culpables, als que va dir el conseller..., el síndic Termes en la seva dimissió, als que..., o a tots? Potser la solució a aquest mateix exemple d'aplicació pràctica de la mesura que vostè proposa demostra la seva inviabilitat. Molts d'ells pensí que són d'elecció mixta, per tant, són d'elecció del Parlament i són d'elecció d'altres òrgans;

no podria pas revocar els del Parlament i deixar tan tranquils en els seus llocs els que són procedents d'una elecció que no és parlamentària.

I finalment li voldria dir que és injust, vostè ha estat injust amb la Sindicatura de Comptes –i amb això reprene el que ja li deia la senyora Nadal– respecte al treball realitzat, certament d'una forma lenta, potser d'una forma no prou ràpida com s'hauria volgut, però s'ha fet, no hi ha una crisi d'activitat, hi ha fets dotzenes d'informes de fiscalització i el Compte General. Per tant, no es tracta d'un incompliment, negligent, de determinats síndics, que té el seu propi mecanisme de correcció en el Reglament, als articles 16 i 17 del Reglament de la Sindicatura de Comptes.

Per tant, nosaltres no votarem favorablement aquesta presa en consideració en coherència amb el que ja vam fer al Ple. I, repeteixo, la pregunta queda a l'aire: a qui revocaria dels síndics? Als que a vostè li sembla, als que va insinuar el senyor Termes o als que surten al diari, o a tots?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de les causes de cessament dels càrrecs públics elegits o designats pel Parlament de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, modificada per les lleis 18/1998, del 28 de desembre, i 3/1994, del 20 d'abril (tram. 202-00129/06)

A continuació, el cinquè punt de l'ordre del dia es refereix al debat i a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, modificada per les lleis 18/1998, de 28 de desembre, i 3/1994, de 20 d'abril. La presenta el Grup Popular, l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu d'aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988..., no té un altre motiu, realment, que els incidents que han ocorregut en un curt temps, que ha sigut el tema del maltractament dels animals, de la brutalitat amb la qual han tingut situacions..., i molt especialment la que ha sigut a la província de Tarragona.

Tots som conscients de la brutal mutilació de quinze gossos d'una protectora de Tarragona. I també fa poc la premsa parlava i es feia ressò de la situació en la qual a l'Ajuntament de Valls van ser sacrificats d'una manera no correcta, d'una manera poc –jo diria– humana de sacrificar els animals... I concretament, fins i tot el se-

nyor alcalde de Valls considera que va haver-hi un error en l'autorització de sacrificar a trets dos-cents gossos i gats salvatges.

Però nosaltres, amb aquesta Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, que ja ha sigut modificada per la Llei 18/1998 i per la Llei 3/1994, venim a afegir aquí el que han sigut aquests fets ocorreguts a Tarragona i donar-los una solució amb el que són quatre blocs molt diferenciats, que són els articles que nosaltres afegim a aquesta Llei.

En primer lloc, nosaltres tenim el que és important, que és la seguretat de les instal·lacions, la regulació i els requisits de les instal·lacions quant a la seguretat. Tots som conscients que realment les protectores d'animals..., i el fet molt concretament que es va donar a Tarragona era motiu per les faltes de seguretat que tenien aquestes instal·lacions, que van ocasionar o van donar la facilitat perquè els individus que van fer aquesta brutalitat poguessin tindre una facilitat per poder fer el que van fer.

Un altre aspecte és l'aspecte d'inspecció i supervisió d'aquestes instal·lacions, i un altre bloc és l'augment de les infraccions, així com afegir també el tema de seguretat dintre de les infraccions greus i ajustar al departament corresponent, que fins ara la Llei 3/1988 atribuïa al que era el Departament d'Agricultura, Pesca i Ramaderia, quan això ha sigut transferit al que és el Departament de Medi Ambient.

I aquests quatre blocs, que tenen que veure amb els articles 10, 40, 42, 43, 44 i 47, i disposicions finals de la Llei, vénen a recollir realment el que és una realitat i una exigència que amb el temps s'està donant. I que jo no descarto que en un futur haguéssim de prendre les mesures necessàries per adequar aquesta Llei a unes altres necessitats que van sortint.

I aquest és el fet concret pel qual aquest diputat ha parlat realment del sacrifici que es va fer de gossos i gats al que és el municipi de Valls. Vull dir, que hi ha moltes maneres de fer-ho, moltes maneres de practicar-les, però el que sí, sense dubtes..., el que no es pot fer és de la manera que es va fer, sinó buscar aquelles maneres amb les quals els animals que estiguin malalts o que estiguin en unes condicions que no es puguin mantenir ni es puguin donar puguin tindre una mort de la manera més suau o de la manera de menys patiment. Per tant, a lo que és de seguretat, en el primer bloc de seguretat de les infraccions, nosaltres afegim aquí, a l'article 10, de la Llei, que la prestació del servei, per tant, de qualsevol d'aquestes entitats, no eximeix en cap cas del compliment de les normes higièniques i –ho afegim aquí– «i de seguretat exigides en els esmentats centres». S'afegeix en aquest article, molt concretament, el tema de seguretat.

I també, en el mateix article 10, fem una cosa que és important, que és regular el conjunt de requisits que s'han de complir en les instal·lacions de recollides d'animals abandonats. Tema important amb el qual el Departament corresponent haurà de fer la reglamentació i haurà de donar la ressenya pertinent i concreta de lo que aquestes instal·lacions en qüestió de seguretat han de tindre.

I si, per una part, estem afegint a l'article 10 aquestes dos mesures de seguretat, l'article 40, el que ve a parlar és de la inspecció i de la supervisió que aquestes instal·lacions compleixin amb aquestes normes de seguretat i que s'ajustin realment al que haurà de ser el reglament que, d'alguna manera, porti a terme el que són aquestes instal·lacions.

A l'apartat 42, nosaltres afegim, a les faltes greus, lo que és la seguretat de les instal·lacions dels centres de recollida d'animals abandonats. Tornem una altra vegada, on hi havia un buit total i absolut, que era en l'article 42, en les faltes greus, a afegir, realment, la seguretat de les instal·lacions.

I era important, també, les quanties de les infraccions comeses, amb les quals nosaltres, aquí, lo que fem és doblar realment aquestes sancions. Si les sancions a la Llei del 1988 estaven, les sancions, entre 10.000 i 2.500.000 pessetes, s'apugen al doble: de 20.000 a 5.000.000. Si parlem de les lleus, pugem de..., com a mínimes, a la Llei del 1988 eren de 10.000 a 50.000, ara són de 20.000 a 100.000. Vull dir que amb tot el que són les infraccions, tant lleus, greus, com molt greus, arribem, realment, de 2.500.000 a 5.000.000. Penso que això és una mesura, també, important de control del compliment.

I, finalment, la nostra Proposició de Llei contempla, realment, el que és l'article 44, on s'hi afegeix, també, un apartat d, el qual consisteix, també, a recalcar i a ficar, que la Llei no ho contemplava, lo que era la seguretat sobre les instal·lacions.

I en l'article 47 lo que fem és adequar, realment, tot els tipus de sancions als òrgans administratius. I ho fem d'una manera molt clara i molt concisa: traiem, realment, les competències que hi havia en la Llei de 1988, quant al Departament d'Agricultura, i les afegim, realment, al que són els departaments corresponents.

Per tant, la finalitat d'aquesta Proposició de Llei no és una altra que ajustar-la al que és la realitat, i, sobretot, i molt especialment, que es puguin desenvolupar els reglaments corresponents quant a la seguretat, realment, de les protectores d'animals, molt conjuntament amb el que són els ajuntaments, que tenen en aquest cas les competències; molt, amb el que són –i la gran tasca que cal ressaltar-ne, de totes– les associacions de protecció d'animals, que han sigut capaces, aquestes associacions de proteccions d'animals, de fer unes campanyes de sensibilitat. I prova d'això és la gran manifestació que hi va haver a Barcelona amb motiu dels fets que van ocórrer a Tarragona.

I, també, sens dubte, que la Generalitat de Catalunya s'impliqui molt més en el tema de la protecció d'animals, en el tema no solament del que correspon al que és la seguretat de les instal·lacions, sinó també en alguna cosa com..., que jo penso que s'ha de portar a terme, i és que abans de sacrificar un animal, sigui de la manera que sigui, descartar totalment de la manera que abans havia parlat, sinó realment que aquestos animals entrin en una gran campanya com és la campanya d'adopció d'animals. I tractar per tots els mitjans que, sens dubte, poguéssim arribar a una situació de sensibilitat en la qual els animals abandonats tinguin les

mesures necessàries per part, realment, de les instal·lacions higièniques i de seguretat que impedeixen realment que es puguin fer actes de brutalitat, o, a vegades, que les mateixes administracions, acollint-se a la Llei, puguin fer, o puguin portar a terme batudes o puguin portar a terme accions amb les quals, realment, no és la manera més digne, ni és la manera més humana de poder tindre un tractament, els animals.

Jo demanaria a tots els grups parlamentaris que realment votessin a favor d'aquesta modificació de la Llei. Perquè, sens dubte, aquesta modificació de la Llei no és un caprici del nostre Grup, sinó que és una necessitat que la societat nos està demanant, que els col·lectius nos estan demanant i que, sens dubte, nosaltres hem de tindre amb això cura, sensibilitat i, sobretot, donar-los les respostes convenients.

I –ho penso– amb això donarem un pas important que aquesta Llei s'adeqüi més al que és la realitat, i lamentar moltíssim –i lamentar-ho moltíssim, de veritat–, que, a vegades, aquestes modificacions es demanen després de fets tan cruels com els que tots hem viscut, hem llegit, algú amb més o amb menys sensibilitat, però, sens dubte, tots d'una manera preocupant i d'una manera realment alarmant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, perquè la nostra intervenció serà breu, precisament perquè el que ha exposat el senyor Rafael Luna, doncs, ja tenia una argumentació important al darrere.

És cert que han passat uns fets cruels i intolerables que ens han fet adonar que hi han coses que no les acabem de tenir ben controlades. I quan dic coses, doncs, una..., per exemple, una d'important és la legislació. És indubtable, doncs, que ara en aquests moments el que cal és un canvi en aquesta legislació, i la proposta que fa avui el Grup Popular, doncs, és una manera d'accelerar aquests passos, aquesta modificació.

El senyor Luna ha parlat d'uns punts on incidir, probablement encara n'hi haurien més i tot un cop analitzem quins fets estan passant o quins poden passar que nosaltres no creguem acceptables..., doncs, podríem ampliar les propostes que es fan des d'aquesta Proposició de Llei de modificació que ens arriba des del Grup Popular.

Nosaltres el que creiem és que és important que ja entri en consideració, que ja hi comencem a treballar, que entri a tràmit, i després ja intentarem, entre tots, anar-ho millorant, anar pactant. I això, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, quan fem proposicions no de llei, moltes vegades és el que diem. En aquest cas, hi ha molts dies encara per anar-ho debatent.

I dic que entre tots ho podem millorar, perquè des del Grup Popular avui s'ha fet aquesta proposta, però no

són els únics que tenen sensibilitat al respecte. Des d'Iniciativa, doncs, hem fet altres iniciatives parlamentàries, aquesta legislatura i en legislatures anteriors, per treballar per reconèixer els drets dels animals. Però també hi han altres grups que tenen propostes similars, i nosaltres, doncs, també pensem que s'han de prendre en consideració. El Govern sembla que també en tenia una, però el cert és que potser s'han adormit una mica..., que ja ho haurien d'haver fet abans.

I és per això, també, que acabem de decidir de donar suport a aquesta Proposició de Llei de modificació.

I una altra cosa que també és important –i també ho recordava el diputat del Grup Popular–, és el clam que hi ha a la societat: hi han moltes organitzacions que ens estan demanant que fem alguna cosa perquè fets com aquests no es puguin tornar a repetir.

Queda camí per recórrer i creiem que amb aquesta presa en consideració, doncs, una mica és posar fil a l'agulla, i per això hi votarem favorablement.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja fa temps que el nostre Grup Parlamentari, com d'altres grups d'aquesta cambra, som molt conscients que la protecció dels animals ha de millorar, i, de fet, ho han posat de relleu els fets de la protectora de Tarragona o, per exemple, el més llunyà en el temps, els de la gossera de Mataró o el de Valls més recentment. I això, lògicament, depèn de molts factors: depèn del sistema educatiu, depèn del nivell de civisme de la nostra societat; però també depèn, molt directament, del fet de poder disposar de les millors eines, dels millors instruments legals que ens permetin de lluitar més eficaçment per al benestar animal.

I quan parlem d'instruments legals estem parlant d'un espectre, d'un entramat normatiu que va des d'un Codi penal..., que en aquests moments, com vostès saben, introdueix una penalitat ridícula per als maltractaments només en espectacles il·legals. L'article 632 tipifica una falta que estableix una sanció amb una multa diària de deu a seixanta dies, no parla ni de mutilacions, ni del sacrifici sense control veterinari, ni ens parla de la captura d'espècies protegides, que, en definitiva, són algunes de les conductes més antisocials que en matèria de respecte i protecció als animals hi pot haver.

Però, aquest entramat normatiu també passa, en aquest cas, per una llei com la Llei catalana de l'any 1988, que és una llei que en el seu dia va ser modèlica, avançada, però que és una llei que, avui per avui, no corregeix aquesta situació i que, evidentment, encara presenta, a hores d'ara, una situació de gairebé obsolescència. Perquè, per exemple, només cal veure en el seu quadre de possibles sancions que la sanció prevista pel sacrifici cruel està tipificada, això sí, com una infracció greu,

però sancionada només entre 50 i 250.000 pessetes; curiosament, paradoxalment, una sanció pecuniària inferior a d'altres conductes com l'abandonament o la caça d'espècies protegides, que la Llei sanciona, fins i tot, amb 2.500.000 de pessetes com a màxim, no?

Per tant, hi ha diferents normes, perquè, com és lògic, en tot ordenament jurídic modern es desdoblen les normes de protecció animal bàsicament en normes de caràcter penal, de caràcter administratiu, i, concretament, dic de caràcter penal i administratiu perquè, com cita va fa molt poc la senyora Font, en aquest Parlament, amb una resolució, la 150/VI, d'aquesta mateixa legislatura, transaccionada pels grups d'Esquerra Republicana, Convergència i Unió i el mateix Partit Popular, instaven el Govern, entre altres coses –i aquesta va ser la nostra aportació singular a aquesta Resolució–, a modificar l'actual marc legal, penal i administratiu.

I, de fet, aquella proposta que sorgia, també, arran d'una iniciativa del Grup Popular, que pretenia, precisament, disciplinar, sense necessitat de canviar la Llei, doncs, les condicions dels centres d'acollida d'animals domèstics, d'instal·lacions, capacitació del personal, mesures de control; evidentment, el retard en el compliment d'aquesta Resolució ha impellit, en aquest cas, al Grup Popular, traslladar-ho a l'àmbit legal de la reforma de la Llei del 88. I, per tant, evidentment, estem parlant d'una iniciativa que és tributària d'aquella Resolució i que evidencia el retard, diguem-ne, morós del Govern a l'hora de complir amb aquell mandat.

Però dic el marc legal, penal i administratiu, però, senyories, també hi ha altres normes que incideixen directament en aquesta qüestió. Tenim el dret patrimonial. Acaba d'entrar en aquest Parlament una llei que, en definitiva, regula les garanties possessòries i, també, els béns mobles i immobles, etcètera. I encara, avui per avui, tenim un Codi civil que parla dels animals com si fossin béns mobles, no com el que són, organismes dotats de sensibilitat, no com un element de possessió, sinó com el que realment hauria de ser: un element de tutela, en aquest cas, d'un ésser viu, no?

I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, hem presentat, recentment, dues proposicions de llei de reforma del Codi penal, vista, com deia, la poca capacitat legal, des d'una perspectiva juridicopenal, per sancionar adequadament aquest tipus de conductes. Però també hem presentat, recentment, com alguns de vostès saben, una proposició de llei de reforma integral de la Llei de 1988. Perquè entenem que les troballes científiques, les modernes tècniques jurídiques ens exigeixen una reforma de la Llei del 88, concretant les atencions mínimes que han de rebre els animals, disciplinant, també, les relacions de l'home amb aquells animals domèstics definits com de companyia, la correcta tinença, els estàndards higienicosanitaris, la tinença, també, de gossos potencialment perillosos, la fauna autòctona, la dissecació d'espècies protegides, les condicions que han de reunir els nuclis zoològics, els experiments amb els animals, les carreres i les juguesques amb els animals, la relació de les entitats de defensa i protecció dels animals, en aquest cas, amb l'Administració, les mesures d'inspecció o de sanció, etcètera.

De fet, la proposta, que avui estem debatent del Grup Popular, regula puntualment un d'aquests aspectes, com abans he citat, que és les condicions que han de reunir els centres d'acollida d'animals domèstics. I això, en definitiva –ho repeteixo–, era el que estava en la base d'aquella Resolució que el mateix Grup Popular, conjuntament amb el d'Esquerra i el de Convergència i Unió, va proposar fa pràcticament dos anys. I només..., ni que sigui per això, està bé que aquest Grup ens hagi recordat el retard del Govern a complir amb aquell mandat. I ni que sigui, també, per aquest motiu, el nostre Grup Parlamentari hi votarà favorablement, encara que el Govern, pel que ens han comunicat des d'altres instàncies, acaba d'aprovar o acaba de presentar al Consell de Govern, l'aprovació del Projecte de Llei, i no sabem en quin termini arribarà al registre d'aquesta cambra. I dic això perquè a nosaltres ens hauria agradat –i de fet ho proposem ara des d'aquesta tribuna amb tota solemnitat– que ja que obrim el meló de les reformes del marc legal de la protecció animal, i ho fem avui prenent, previsiblement, en consideració aquesta Proposició de Llei, però, d'aquí a poc, quan el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presenti, conjuntament, la reforma al Codi penal i de la Llei del 88, o quan també, d'aquí a poc, el Govern entri en aquesta cambra el Projecte de Llei de reforma, també, de la Llei del 88, evidentment, el que crec que prefigura és una situació bastant caòtica, o dintre de tot d'un caos organitzat. Jo crec que el que hauria de ser desitjable és que creéssim una ponència conjunta, que ara des d'aquesta tribuna proposo al conjunt de grups de la cambra perquè tractéssim conjuntament totes aquestes iniciatives legislatives i, per tant, introduïm tots, amb el més ampli consens possible, els determinats ajustaments, els nous principis imprescindibles per a l'efectiva tutela dels animals, així com per impulsar, de mutu acord, els mecanismes necessaris que permetin un desenvolupament coherent, ètic i social d'aquest tema de la protecció animal.

I és per això que oferim aquest consens, repeteixo, i també anunciem, d'antuvi, el suport i el vot favorable al nostre Grup Parlamentari en la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Luna, vostè ha començat dient una qüestió que és òbvia i que em sembla que tenim tots molt clara, i és que si avui hi ha aquest text aquí –ho han dit també altres portaveus d'alguns altres grups– és perquè hi ha hagut uns fets concrets que, una vegada més, d'alguna manera, ens han arrossegat a treballar sobre aquesta matèria, no vol dir que no hi treballéssim anteriorment, però que, en qualsevol cas, s'ha accelerat la feina que alguns grups proposen o proposem, perquè ho fem tots, que es faci en aquest capítol.

Jo, de tota manera, voldria posar en evidència que en aquest aspecte tenim tots plegats com una certa contradicció, perquè resulta que algunes vegades l'agressió no és de persones sobre animals, sinó d'animals sobre persones i llavors correm, també, tots ràpidament, a buscar formes legals per perseguir això. No fa gaire dies, a Matadepera, vam poder veure un cas concret en què això passava. I sembla que fem una dicotomia entre una qüestió i l'altra, en uns moments en protegim uns, en un altre moment uns altres, i crec que el que seria interessant és que una cambra com aquesta, a part de legislar sobre aquesta matèria i estem d'acord que cal fer-ho, i ja ho direm i a més donarem suport a la seva iniciativa, però també en el sentit que deia fa un moment el senyor Joan Ridaó, el que sembla que hauríem d'estudiar és la forma com podem evitar que es produeixin les agressions en un sentit i en un altre, i, probablement, això té molt a veure, com els deia fa un moment, en la qüestió de l'educació, de les persones, de la sensibilitat, de l'estimació per als animals, que moltes vegades va lligada, lògicament també, a l'estimació de les persones. Però hi ha unes situacions que no podem obviar, i, fonamentalment, jo ara em referiré a dues.

Una –i crec que, sincerament, no queda molt ben reflectida en el text que vostès presenten–, hi ha grups, i vostè mateix ho ha dit, que estan fent una defensa dels animals, que estan treballant en associacions de protecció, i que d'alguna manera es podria interpretar en el seu text que, si ho fan amb pocs mitjans i amb pocs recursos, encara, a sobre, els voldríem culpabilitzar que aquests recursos no estiguessin en condicions adequades, i això podria ser una mica lamentable.

I una segona qüestió, que no podem obviar. Hi ha una llei, hi ha unes normes, i hi ha una necessitat superior que és pensar la seguretat de les persones respecte de possibles agressions d'animals. Miri, jo faré referència només a dos aspectes concrets. Una carta que va enviar el senyor director general del Medi Natural, el 27 de maig del 1997, i el senyor Jordi Peix, deia: «Els ajuntaments han d'utilitzar mètodes físics de captura i han d'establir programes d'actuació on es tinguin en compte, naturalment, garanties que això es faci correctament; quan els mètodes anteriors fallen i es considera necessària la realització de batudes amb armes de foc, és l'Ajuntament qui ha d'autoritzar-les, establint un programa d'actuacions amb les forces de seguretat, els sectors implicats, les societats de caçadors.» I, molt més recentment, el 10 de maig del 2001, encara no fa un any, una nota de premsa del Departament de Medi Ambient sobre intervenció immediata per a la captura d'animals domèstics assalvatjats, també deia que s'estava estudiant la formació d'uns grups per poder fer aquesta persecució, etcètera.

És a dir, jo crec que aquí estem tots d'acord amb el que vostès proposen, però crec que és un mal assumpte que entrem a plantejar aquesta dicotomia que en determinades situacions de casos reals existents, que tots coneixem, en què hi ha animals que estan assalvatjats, no haguem de considerar, com és lògic, que hi ha un bé que és suprem, és superior a aquest, que és la protecció de les persones, i això passa, sobretot, en zones rurals

molt més que no pas en zones urbanes i hi ha moments que s'han de prendre determinades actuacions.

Ara bé, el cas que ens ocupa en aquest moment és el de la Proposició que vostès fan de modificació d'unes normes, d'aquí, de Catalunya, i, insisteixo, nosaltres hi estem d'acord, creiem que no solament s'ha de prendre en consideració el text que vostès han presentat sinó alguns altres que estan, també, esperant de ser presos en consideració i, en tot cas, li diria que des del nostre punt de vista caldria una modificació més global de la que vostès presenten –ho ha dit algú més–, perquè es limita, bàsicament, a dos aspectes, i a més, aquests dos aspectes, des del nostre punt de vista, serien millorables.

Del que es tracta és de prendre-ho en consideració, naturalment, i de poder-ho estudiar. Jo insisteixo que les conductes que consisteixen a maltractar els animals, amb la crueltat en què darrerament ho hem pogut veure, demanen, també, al nostre entendre, una reforma del Codi penal, i és per aquest motiu que, a més a més de considerar les lleis que són pròpies d'aquest Parlament, nosaltres hem presentat, també, al Congrés dels Diputats –i puc dir «nosaltres» perquè ho hem treballat des d'aquí, el nostre Grup–, directament, una proposició, també, de reforma del Codi penal en algun aspecte concret, que fa referència al maltractament dels animals, i fins i tot li diré una cosa. Hi afegim un element que probablement no estava prou considerat al nostre entendre, que era el de l'abandonament d'animals. Algú hi ha fet referència, que en aquest són penes administratives només les que es veuen des del punt de vista –o multes–, les que es veuen en el tema dels abandonaments, i entenem que és molt important que això quedi regulat, també, amb altres tipus de penes. Ja que ens agrada tantes vegades parlar que Catalunya és capdavantera de tantes coses, jo vull recordar que també en abandonament d'animals Catalunya és capdavantera, juntament amb Andalusia. I, per tant, val la pena que prenguem alguns tipus de mesures que, evidentment, no han de ser només de tipus penal i, per tant, esta bé que ho preveiem, també, en les normes administratives que tractem des d'aquesta cambra, però que entenem nosaltres que també han de quedar recollides en el Codi penal.

Hi ha una segona qüestió, i és que el necessari compliment de les condicions de normes higièniques i de seguretat del centres d'acollida d'animals no es pot basar, al nostre entendre, només en l'enduriment del règim sancionador, que probablement hi ha de ser, i entenem que en la seva Proposició, sobretot, consisteix en aquest enduriment, sinó que al mateix temps entenem que els ajuntaments han de disposar, un cop més, de suficients recursos econòmics per poder garantir aquestes condicions. Els ajuntaments estan gastant diners en aquesta matèria, i avui no tenen els recursos suficients per poder complir aquestes normes i, per tant, el que caldria és que poguéssim preveure-ho.

Jo li he parlat abans que hi ha una part del problema que es dona, sobretot, en zones rurals, en petits ajuntaments, i probablement hauríem de plantejar-nos de quina manera garantir que tinguin els recursos per complir aquesta norma.

I, finalment, també li diria que haurem d'estudiar el reconeixement de la potestat sancionadora dels municipis en aquesta matèria. En aquest moment és de la Generalitat i, probablement, caldrà que existeixi, també, aquesta capacitat sancionadora per part dels mateixos municipis. Serà un altre element que no he vist en la proposta que vostès fan, i crec que seria francament interessant afegir-ho.

Només cal dir que tota la qüestió de la tipificació com a delictes, i fins i tot amb penes de presó i clausura d'establiments pel que fa al maltractament dels animals, està previst en règims, ordenaments jurídics, d'estats europeus tan propers com França, Itàlia, Anglaterra o Alemanya. Per tant, crec que és una bona solució la que aquí s'ha proposat de poder treballar conjuntament tot el que és la legislació a Catalunya, però, sense abandonar, en absolut, també, la modificació del Codi penal, en aquells punts en què això pugui afavorir també aquest tractament.

Però, acabo, senyor Luna, sí que diria que es conveni-ent, un cop més –li ho repeteixo–, que separéssim això de fets molt puntuals que a vegades s'han de fer en defensa, precisament, de la seguretat física de les persones, perquè això no ho podem contraposar, de cap manera, a aquesta garantia d'assegurar la seguretat, valgui la redundància, dels animals.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. L'illustre diputat, senyor Josep Rull, en nom de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats. Estem davant d'un tema que és important, d'un tema que –si em permeten l'expressió– és d'alta sensibilitat, que és tot allò que va referit a la protecció dels animals.

El líder indi Nehru, en un determinat moment, va pronunciar una frase que em sembla que hauria de presidir el debat que hem de tenir, que encetem avui amb aquesta presa en consideració. Ell deia que el nivell de civisme d'un poble es pot mesurar pel tracte que aquest poble dispensa als animals. Em sembla que aquest principi també va ser el que va inspirar l'elaboració d'una llei important, d'una gran llei a Catalunya, que va ser la Llei del 88, la Llei de protecció dels animals.

Aquella Llei tenia força característiques, una d'especialment important és el consens amb la qual es va aprovar, i em sembla que nosaltres quan iniciem aquest debat hauríem de ser capaços de mantenir aquests mateixos nivells de consens, i em sembla que seria un principi a preservar al llarg de tota la tramitació d'aquesta iniciativa: el consens. I tant de bo avui es pugui produir el consens amb la presa en consideració.

S'ha comentat que existeixen diversos elements que han propiciat la presentació per part del Grup Popular d'aquesta iniciativa. De fet –i el senyor Luna ho coneix perfectament i ho hem estat comentant–, el Govern, arran d'iniciatives parlamentàries de tres grups, també s'ha plantejat, doncs, està elaborant un avantprojecte de

lleï, un projecte de lleï que també sigui consensuat, no en aquest cas només amb els grups polítics, sinó també amb entitats molt representatives d'aquest món. I l'instrument del Projecte de lleï permet això, permet també uns processos d'audiència suficientment amplis, suficientment oberts, com perquè determinades entitats s'hi puguin pronunciar.

I des d'aquesta perspectiva, l'avantprojecte de lleï del Govern ha estat plantejat, ha estat consultat amb l'Associació de Botiguers d'Animals de Companyia, amb la Federació Catalana de Societats Protectores dels Animals i de les Plantes, amb la Federació de Municipis de Catalunya, l'ACM, la FEDAN, el Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona, la Federació Catalana de Caça, l'ADDA, etcètera, i s'ha arribat a un cert nivell de consens respecte als elements que s'haurien de modificar.

Nosaltres, avui, senyor Luna, votarem a favor de la presa en consideració de la seva Proposició de lleï, que toca un tema que és important, en el qual existeix, doncs, la necessitat d'actualitzar la lleï del 88. Va ser una bona lleï en el seu moment, però, evidentment, com qualsevol lleï que és una obra d'un context concret, ha de ser susceptible de ser millorada, de ser actualitzada. Jo crec que aquesta és una expressió molt adequada, molt correcta: l'actualització de la lleï, perquè aquells aspectes més fonamentals considerem que encara en són vigents.

I la proposta del Govern que entrarà en aquest Parlament és una proposta que, si bé incorpora els elements que vostès avui proposen, va més enllà amb relació a d'altres qüestions. Per exemple, la necessitat d'establir uns determinats requisits per a cuidadors o cuidadores d'animals que actüïn en aquestes instal·lacions, prioritzar les protectores a l'hora de constituir aquest servei de recollida d'animals abandonats allà on no existeixin, el tema de la possibilitat de crear un voluntariat amb relació a la protecció dels animals per afavorir la implicació ciutadana; elevar –i en això em sembla que ens posarem ràpidament d'acord– el termini el qual, doncs, es fixi per recuperar l'animal de companyia abandonat, en aquests moments és de vuit dies, només, i això és clarament insuficient o, com a mínim, no permet aconseguir l'objectiu o fer-ho de la manera més adequada possible de l'adopció posterior d'aquest animal: vuit dies. Ampliar la definició d'animals de companyia; per exemple, s'hauria de poder recollir tots els animals que es crien amb la finalitat de viure amb l'home, i l'actual lleï, doncs, estableix un concepte, creiem, excessivament restrictiu.

Parlar de mutilacions, de totes aquelles qüestions que fan referència a la dignitat dels mateixos animals, i de tot allò que fa referència a les sancions, evidentment. Estem parlant d'una lleï que és del 88 i, per tant, la quantia de les sancions era adequada en aquell moment, però en aquests moments, és clarament insuficient.

Intentar, també, d'incorporar nous elements a l'hora de valorar les sancions: transcendència social de l'actuació que s'ha dut a terme, capacitat econòmica de la persona infractora, volum de negoci de l'establiment infractor, irreparabilitat dels danys, reiteració o reinci-

dència, grau d'intencionalitat, existència de requeriment previ... Tots aquests haurien de ser elements a tenir en compte, causes agreujants o atenuants a l'hora de ser tingudes en compte.

I l'actuació del Govern durant tot aquest període, doncs, ha estat una actuació des del nostre punt de vista rellevant, tenint en compte el marc vigent, aquest marc que ha de ser actualitzat en diversos ordres. S'ha creat una oficina de protecció dels animals –fa un any i mig que funciona–, i allò que els deia al principi, que hi ha molta sensibilitat en relació amb aquest tema, queda molt palès amb les actuacions que s'han dut a terme.

Es va habilitar un telèfon 900. Només perquè es facin una idea: durant l'any passat es van atendre més de sis mil trucades, pràcticament trenta trucades cada dia, de persones, de ciutadans conscienciats en aquest tema, que volen denunciar una situació d'agressió a un animal.

També s'ha parlat de campanyes concretes. Això es pot fer i s'està fent, més enllà de l'actualització de la lleï: campanya d'adopció o companya de no abandonament, que és una de les xacres més importants. Nosaltres podrem fer lleïs i podem aprovar aquesta lleï, que serà important, i podrem tirar endavant l'actualització del marc normatiu, i això és bo, i això és convenient que ho fem des del Parlament, però si no existeix una actitud cívica per part dels ciutadans, les lleïs de poc serveixen.

Modificarem aquesta lleï per paliar el que va passar a Tarragona, la modificarem. Hi ha diverses iniciatives per modificar el Codi penal, però al darrere hi ha una persona o un grup de persones despietades, que van ser les que van cometre aquesta atrocitat, les que van entrar allà, i no sé amb quines ànsies, van dedicar-se a mutilar i a matar amb tota crueltat aquells animals.

Les lleïs són importants. Aquest Parlament les ha de fer, però també és convenient que el conjunt de la societat se sensibilitzï, no fins a l'extrem de no fer aquestes atrocitats, però l'inici d'aquestes atrocitats... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego que, el passadís, el deixin el més buit possible perquè la gent pugui anar al seu lloc. Esperi's un segon, ja l'avisaré. Prego silenci, si us plau! (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Rull i Andreu

Deia que l'inici d'aquestes atrocitats que ens han cridat tant l'atenció, que van ser estridents i van reclamar l'atenció d'aquest Parlament i del conjunt de l'opinió pública, l'inici d'aquesta actitud inadeguada amb relació als animals comença en el moment que algú abandona un animal de companyia, comença aquí. Potser no és tan estrident, però quantitativament és molt important, i evidentment, a això, nosaltres hem de ser capaços de fer-hi front.

En qualsevol cas, donarem el nostre vot afirmatiu a la presa en consideració d'aquesta iniciativa. El Govern presentarà el seu Projecte de lleï. Hi ha d'altres iniciatives que han de ser substanciades. En qualsevol cas, el

criteri que ens agradaria seguir és el que els deia al principi: consens a l'hora de plantejar-ho i articular els mecanismes parlamentaris que ens permetin, doncs, que no siguin processos paral·lels, sinó que siguin processos complementaris.

Creiem que des d'aquesta perspectiva, i atenent les intervencions que han fet els diversos grups parlamentaris, serà possible de mantenir allò que va fer que la Llei del 88 fos una bona llei, que fos el consens. El senyor Jaume Camps m'ho comentava ahir, ens ho comentava a la reunió del Grup Parlamentari: cada paraula amb articles concrets era perfectament avaluada. El senyor Vilalta també..., perfectament avaluada.

Aquest ha de ser el consens que presideixi aquesta nova obertura del marc legal amb relació a la protecció dels animals.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, fet el debat, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, modificada per les lleis 18/1998, del 28 de desembre, i 3/1994, del 20 d'abril, presentada pel Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposició de llei de reforma de la Llei 18/2000, del 29 de desembre, per la qual es regula la publicitat institucional (tram. 202-00131/06)

El sisè punt és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de reforma de la Llei 18/2000, del 29 de desembre, per la qual es regula la publicitat institucional. La presenten conjuntament els grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds. Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès. Es repartiran el temps els tres grups, i tenen cinc minuts cada un d'ells. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Proposició de llei és resultat d'una decepció. Ja saben que no sóc partidari del gènere dramàtic en intervenir des d'aquesta tribuna, però en aquesta ocasió sí que cal manifestar que el que ens porta a presentar aquesta iniciativa legislativa és la constatació d'un incompliment d'un compromís governamental.

Quan a finals de l'any 2000 es va presentar el Projecte de llei que ara hem de reformar, el nostre Grup va considerar que el projecte governamental era deficient i va preparar un text alternatiu. Però l'esperit de concòrdia que en aquell moment va manifestar el conseller de la

Presidència ens va conduir a retirar aquest text i a convertir-lo en esmenes. Una d'aquestes esmenes afectava la Comissió assessora, que és l'encarregada de visar les campanyes de publicitat de les administracions. Nosaltres volíem que aquesta Comissió tingués una composició que la fes creïble, que la fes inatacable quant a la seva imparcialitat. El conseller ens va dir aleshores que aquesta qüestió seria regulada per decret del Govern, en un sentit similar al que nosaltres proposàvem. Però l'esperit conciliador que ens caracteritza quan es tracta de qüestions institucionals ens va portar a acceptar una esmena transaccional recolzada en el compromís del Govern de consultar el text del futur decret.

Aquesta consulta va arribar mesos més tard. Va arribar mesos més tard i vam tenir una sorpresa, no precisament agradable, quan vam comprovar que l'esborrany de decret donava a la Comissió assessora una majoria de membres vinculats al Govern o designats en certa manera pel Govern.

L'equilibri que havia de garantir la credibilitat de la institució havia desaparegut, juntament amb la figura del conseller Triadú, substituït ara per un nou conseller de Presidència. Semblava com si la perspectiva de partit s'hagués imposat novament sobre la perspectiva de país, i ho lamentem perquè això és dolent, és dolent per a l'oposició, és dolent per al Govern i, sobretot, és dolent per al país i per a la seva salut democràtica. Això és el que ens ha portat a tornar aquí, a reformar la Llei i proposar la legalització de la composició de la Comissió.

Què pretenem doncs? Pretenem que la Llei tingui credibilitat suficient i no es converteixi en paper mullat. I serà paper mullat si les institucions que han de sotmetre la seva activitat publicitària al dictamen de la Comissió no creuen en la imparcialitat i en l'equilibri de les seves decisions. I no hi creuran si la veuen com un instrument més de l'imponent i aclaparadora coalició d'interessos mediàtics i publicitaris que ha anat teixint aquest Govern; una coalició que, més que xarxa, que és la paraula de moda, sembla una autèntica teranyina de la qual és difícil alliberar-se.

És cert que en aquesta matèria de la publicitat institucional algú pot invocar l'Evangeli i recordar-nos allò de «el que estigui lliure de pecat, que llenci la primera pedra», i si surt algú proclamant la seva innocència, potser li replicaran que, si encara no ha pecat, no ha estat per falta de ganes, sinó perquè no ha tingut l'oportunitat o els mitjans. Però el nostre paper aquí com a legisladors no és intercanviar-nos exhortacions evangèliques o formular judicis d'intencions. El nostre paper, la nostra funció, és establir regles de joc que estimulin i forcin les institucions i els seus titulars a respectar el principi de pluralisme democràtic i, en aquest cas particular, a respectar la separació clara entre el que és la propaganda d'un partit i la informació d'interès ciutadà.

Només des d'aquesta perspectiva podem avançar en la qualitat democràtica del nostre sistema. Tothom té clar que els recursos públics, del pressupost públic, es converteixen sovint en espots televisius, en anuncis, en publicacions periòdiques de titularitat pública, on es combinen freqüentment estadístiques dubtoses sobre el passat, amb profecies de futurs resplendents.

Si la Comissió assessora que la Llei preveu està vinculada de forma preferent al Govern de la Generalitat, serà molt difícil evitar la temptació de convertir-la en el lloc on el govern de torn ratifiqui –i dic el govern de torn–, ratifiqui les seves pròpies campanyes i fiscalitzi amb rigor les campanyes de les administracions de la qual no és titular.

Precisament per recuperar la confiança en les institucions i els seus dirigents, fan falta moltes coses, i una d'elles és que els missatges que emeten aquestes institucions tinguin justificació per la seva utilitat pública, no per ser resultat de prepotència partidista o d'angoixes preelectorals.

Acabo, senyor president, dient que de manera raonable no es pot rebutjar el contingut de la reforma que proposem. Proposem que la Comissió tingui una composició equilibrada entre membres representants de l'Administració de la Generalitat, membres representants de les administracions locals i entitats ciutadanes i experts. Tots sortirem beneficiats d'aquesta reforma, perquè guanyarem legitimitat i credibilitat democràtica davant l'opinió pública.

I per totes aquestes raons, vull convidar els altres grups de la Cambra a donar suport a aquesta Proposició de llei que hem subscrit amb altres dos grups parlamentaris, i els convido també a millorar-la en el curs de la seva tramitació.

Moltes gràcies, president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'ofensiva propagandística iniciada per alguns partits polítics i pel que es veu, també, pel Govern de la Generalitat ha servit per donar el tret de sortida a una autèntica cursa propagandística, a mesos vista de les eleccions, i de pas constitueix també una certa coartada estètica perfecta, perquè uns i altres perpetuin la seva particular precampanya fins a la cita electoral.

I això ens preocupa, i de fet vull aprofitar també aquesta tribuna per demanar a tothom, en nom d'Esquerra Republicana, que posi seny i que contribuïm tots a aturar aquesta autèntica borraxera propagandística, si no volem sumir el conjunt de la societat catalana, i també les institucions, en un clima preelectoral irrespirable, i contribuir encara més a minar la credibilitat dels partits polítics, prou malmesa, precisament, per una successió d'escàndols de corrupció vinculats en gran part al finançament dels partits polítics. I això és el que va portar a, i no una altra cosa, un acord important, auspiciat pel president d'aquesta Cambra, el 29 de novembre de l'any 2000, amb relació a l'autolimitació de la despesa electoral i en canvi aquest acord, solemne, important contrasta amb el fet que, a la primera de canvi, hi ha qui ha començat a llançar la casa per la finestra.

I parlant de recursos..., i, de fet, estem parlant de publicitat institucional, parlem de recursos públics. Perquè molt recentment, amb la posada en marxa de la revista *Catalunya Novetats*, el Govern –i Convergència i Unió– jo diria que pràcticament ja ha perdut tots els escrúpols que els quedaven. El fet que el Govern enviï 2,3 milions d'exemplars –a totes les llars catalanes, pràcticament– d'una revista trimestral amb el pretext d'informar la ciutadania constitueix, en la nostra opinió, un fet èticament reprovable. I ho és perquè contribueix a donar la sensació d'un país que ja té la major part de les seves necessitats cobertes, perquè consisteix en l'acció electoralista diria que més greu pagada amb diner públic dels últims vint anys. Pura propaganda partidista disfressada de publicitat institucional. I perquè el Govern ha hagut d'esperar tots aquests anys per posar en marxa una iniciativa com aquesta, en plena campanya de promoció després d'entronitzar Artur Mas com a candidat a president de la Generalitat?

Em reconeixeran, doncs, que les sospites en aquest cas són raonables, són legítimes, i ho són perquè a més a més només vull recordar que l'any 1999, any electoral, la Generalitat va gastar en publicitat institucional 1.724 milions de pessetes, un 453% més que l'any precedent.

I és clar que qualsevol govern seriós pot disposar d'instruments d'informació, de difusió de l'obra de govern..., però el que no pot fer és semblar, davant de Catalunya, un ajuntament gran. És obvi que molts ajuntaments disposen d'aquest tipus de vehicles de comunicació, i fins i tot puc arribar a admetre que molts d'ells poden ser abusius, però és evident que no tenen al seu abast –com disposa, això sí, el Govern de la Generalitat a través de l'accés regular als mitjans de comunicació públics i privats, a través de la profusió de campanyes institucionals– tots els mitjans que té en aquest cas un govern com el de la Generalitat.

Sense anar més lluny, el Govern va encartar en el conjunt de la premsa catalana a finals d'any un balanç de l'obra de govern de 2001. En paral·lel en aquests moments, encara ara, discorre una campanya críptica, inacabable, que es diu «Molt per fer, molt per viure». L'any 99 es van posar en marxa un total d'onze campanyes distintes: «Fem realitat», campanya de «Passat i futur», «Catalunya, un país que creix» –aquesta última fins i tot entre juliol i agost de l'any 99, immediatament abans de la convocatòria electoral. I tot això passava l'any 99 sense la urgència i sense la necessitat de promocionar cap candidat.

I evidentment tot això passa, curiosament, després que el Parlament aprovés aquesta iniciativa a què es referia el senyor Vallès, un projecte de llei de publicitat pactat en primera instància amb el grup d'Esquerra Republicana a canvi de la retirada d'una iniciativa similar, i curiosament, després d'aquest consens, el primer episodi de confrontació amb què ens trobem és aquesta proposta de reglament, una proposta de reglament que motiva la presentació d'aquesta Proposició de llei i que en aquest cas evidentment ens presenta un òrgan que ha de fiscalitzar i controlar la publicitat de totes les administracions, que té una deriva clarament governamental.

A més a més, no discutim que hagi de ser un òrgan consultiu, que no té un caràcter vinculant, però ens sembla

que cal que hi hagi un òrgan fiscalitzador, perquè la publicitat institucional en el seu conjunt –perquè és un dels principals vehicles d'influència de tot govern en la cultura comunitària– és, per tant, evidentment, una poderosíssima plataforma, que no pot tenir en cap cas una deriva governamental i partidària –cap administració pot ostentar una posició de tutela i hegemonia en el control de les altres–, i ha de comptar, per tant, amb la participació, en aquest cas, de persones de prestigi i de competència reconeguda. I és per això que proposem que aquesta Comissió sigui integrada no només per representants del Govern, en aquest cas dues persones, sinó també dues persones més a proposta de les entitats municipalistes i cinc persones més escollides per una majoria reforçada d'aquest Parlament de les tres cinquenes parts –a proposta, per tant, del Parlament– entre els diferents sectors professionals i acadèmics.

Aquesta és una mesura higiènica, una mesura cautelar, i entenem també que recupera o retroba l'esperit que inicialment va presidir l'aprovació per ampli consens de la Llei de publicitat institucional.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Com tots vostès, fa molt pocs dies vam rebre a casa nostra aquesta revista. Em consta que ha estat distribuïda a tot Catalunya. Es diu *Catalunya Novetats*. La revista, no la vaig rebre jo, la va rebre la meva dona, perquè, el pis, el tenim a nom de la meva dona, el lloguer; diu el nom de la meva dona «i família». I la revista, bé, comença ja la publicitat amb una fotografia una mica antiga del president Pujol, que està molt jove, molt, molt jovenívol; és una forma de presentar-ho a l'opinió pública, però és pura, pura, pura propaganda.

Primer titular de la revista: «S'han posat les condicions per crear 13.000 noves places d'escoles bressol.» Mirin l'eufemisme, eh?: «s'han creat les condicions...»! Clar, no sé si és que s'han donat mesures de reproducció i multiplicació per nanos a Catalunya, no sé si... «S'han creat les condicions...»! No s'explica la vergonya del que el Govern de Catalunya actual aporta a un tema tan important com és l'escola bressol.

Pàgina següent: «El nou finançament ha permès augmentar un 100% la política familiar»; d'1 a 2 s'augmenta un 100%. No s'explica la vergonya de quin és el punt de partença de la política familiar del Govern actual.

Això és el darrer botó de mostra. Nosaltres, què és el que pretenem? No es tracta, senyor Vallès, de parlar de l'Evangelí, sobre qui està lliure de pecat, etcètera, etcètera, perquè a casa, també a la bústia, arriba la revista de l'Ajuntament de Barcelona, com deuen arribar en altres poblacions, etcètera. Es tracta d'una cosa molt senzilla. Tots diem i diran i direm que cal transparència sobre la publicitat institucional, que no es faci pro-

paganda amb diner públic per entabanar la gent. I tots diem que cal regular-ho. I el diputat Jordi Guillot, a l'anterior legislatura, va començar en aquesta casa la batalla perquè això es regulés seriosament. I va aconseguir, amb l'aleshores conseller Triadú, un inici de regulació. Després ho vam anar ampliant i ho vam anar millorant. I –oh, sorpresa!– la darrera millora ja és fantàstica. El Govern actual diu, com hem proposat tots: «Cal el control sobre la publicitat institucional de totes les administracions.» D'acord, només faltaria, per fugir de l'Evangelí, senyor Vallès: «de totes les administracions». Nosaltres per davant. Ah!, això sí: ho farà un organisme el qual ha estat nomenat a dit pràcticament en la seva totalitat per una sola administració i per un sol color polític. Fantàstic! Això sí que és una presa de pèl monumental. O sigui, tots diem: no, no, escolti'm, amb l'Evangelí o sense l'Evangelí, anem a arreglar-ho de debò, i cal transparència sobre la publicitat institucional, i, a més, de totes, perquè no ens tirem pel cap si és d'aquesta, de l'altra o de la de més enllà. I l'organisme que se'ns proposa, a dit, sense cap criteri ni en els apartats sectorials –qui nomenarà els representants de les universitats o el representant de la professió pública, etcètera–: un gruix enorme de representants directament del conseller de Presidència de la Generalitat de Catalunya.

És clar, en què quedem? Som humans, la temptació és fàcil, podem... Però, escolti'm, aleshores quina transparència anem a donar, amb aquest òrgan tan uniformitzat de color polític, per controlar la publicitat institucional. Ja en el Decret hi ha errors monumentals pel que són terminis, formes de control de publicitat, etcètera, però la gota que «combla» el vas és l'encàrrec de les responsabilitats per fer-ho.

Si són seriosos i coherents amb molts discursos que han fet fa molt poc sobre Sindicatura de Comptes i sobre el control de les institucions, per què no anem a legalitzar, a través de les majories que hi ha en aquesta cambra, que representen democràticament les majories que hi ha al carrer, el nomenament transparent del que ha de ser aquest consell del control de la publicitat institucional. Si no ho volen fer, senzillament, i continuen amb el que preveu el Decret és perquè volen continuar amb una oficina de propaganda que controli la propaganda de la Generalitat de Catalunya però, a sobre, que posi límits a la tasca de les altres administracions. O no és així quan només donen dues veus als ens locals? És que no hi ha una inversió pública importantíssima dels ens locals de Catalunya... –i «locals» van des del govern de les províncies fins a les entitats metropolitanes–, que fan tasques tan importants com l'abastiment de l'aigua o la recollida de la brosa, que requereixen publicitat d'instrucció a la gent sobre aquestes matèries? No és intent de control d'això, només donar-los dos llocs, quan més de la majoria està controlada per un sol color polític?

Aquest és el motiu molt senzill de la presentació d'aquesta Proposició de llei. Tots podem estar en el defecte, tots n'hem de sortir, però donem una quota democràtica transparent i proporcional, no tornem al pur partidisme.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. En torn de posicionament, té la paraula en primer lloc l'illustre diputat senyor Daniel Sirera, pel Grup Popular.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'article 6 de la Llei 2/2000, per la qual es regula la publicitat institucional a Catalunya, estableix claríssimament quines són les funcions que ha de tenir la Comissió Assessora sobre Publicitat Institucional, que, cal recordar, va ser creada pel Decret 289/97, d'11 de novembre; decret que a hores d'ara encara no ha estat derogat.

D'entre aquestes funcions, la Llei estableix que la Comissió Assessora ha d'informar i assessorar les administracions de Catalunya sobre les consultes que li formulin lliurement relacionades amb la publicitat institucional. Cap altra funció per a la Comissió Assessora.

Aquesta no és, senyores i senyors diputats, una comissió de control de la publicitat institucional, i la Proposició de llei que avui han presentat els grups del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds no pretén, com s'ha dit, ni controlar, ni supervisar, ni limitar la publicitat institucional de les administracions públiques a Catalunya. Tots els partits catalans vam acordar autolimitar la despesa electoral. I el Grup Popular considera necessari limitar també la despesa de les administracions públiques pel que fa a la publicitat institucional; la de la Generalitat, però també la dels ajuntaments.

No podem permetre, senyores i senyors diputats, que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país paguem amb els nostres impostos les llargues, llarguíssimes precampanyes electorals d'uns i altres. El nostre Grup creu sincerament que és una barbaritat que la Generalitat de Catalunya s'hagi gastat més de 1.700 milions de pessetes en publicitat institucional, en campanyes com ara la del dèficit fiscal de Catalunya o la de «Catalunya, un país que creix» –campanyes que, per altra banda, no aporten absolutament res de nou als ciutadans. O que esmerci, per exemple, més de 280 milions de pessetes en aquesta revista *Catalunya Novetats* –errades incloses–, o pagui 40 milions de pessetes per anunciar-se un dia al *New York Times*.

Malauradament, senyores i senyors diputats, no puc donar dades de despesa en publicitat d'altres institucions com ara l'Ajuntament de Barcelona, perquè, a diferència de la Generalitat de Catalunya, que sí que dóna aquesta informació, els partits anomenats «progressistes» no donen cap xifra del que es gasten en publicitat i propaganda. Només sabem, senyores i senyors diputats, repassant els pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona, que l'alcalde de la Ciutat Comtal, només l'alcalde, gasta cada dia en publicitat i protocol –repeteix: cada dia–, i gràcies a uns pressupostos aprovats amb els socialistes, amb els republicans i amb els ecosocialistes..., es gasta un total de 3 milions de pessetes al dia en publicitat i protocol.

Ara bé, tot és interpretable en aquesta vida. Segons el senyor Maragall i Mira –Ernest–, l'Ajuntament de Barcelona no fa campanyes de publicitat institucional sinó que el que fan els socialistes, els republicans i els ecosocialistes a l'Ajuntament de Barcelona són campanyes de conscienciació cívica. I es queden tan amples –tan amples.

I la veritat, senyores i senyors diputats, és que jo no he trobat gaires diferències entre el *Catalunya Novetats* i el *Barcelona Informació*, perquè malauradament uns i altres –amb fotografia del senyor Clos inclosa– fan absolutament el mateix: utilitzar diners dels ciutadans per promocionar els seus respectius candidats a l'alcaldia de Barcelona, o a la presidència de la Generalitat.

Per totes aquestes raons, senyores i senyors diputats, senyor Ribó, per totes aquestes raons, nosaltres no vam signar aquesta Proposició de llei. Aquesta Proposició de llei no parla de control, només parla de repartiment de papers i de càrrecs, de quotes de poder, dins la Comissió Assessora. Els tres grups que han presentat aquesta Proposició de llei ho han fet únicament, exclusivament, perquè el Govern tenia previst reduir la participació dels representants de les entitats municipalistes en aquesta Comissió, però no existeix una voluntat real dels grups d'esquerres per controlar i limitar l'anomenada «publicitat institucional», o, millor dit, la propaganda partidista a càrrec dels fons públics.

Nosaltres, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, no donarem suport a aquest iniciativa. El Grup Popular ha presentat una iniciativa mitjançant la qual pretenem variar les funcions d'aquesta Comissió Assessora i que d'assessorar sobre publicitat institucional les diferents administracions passi a controlar la publicitat que porten a terme totes les administracions públiques catalanes sense excepció. Jo estic absolutament convençut, senyores i senyors diputats, que vostès entendran que el nostre Grup es reservi el vot favorable per a la nostra proposició no de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats. Estem en un tema llaminer i en un tema semànticament curiós. Aquesta és la primera constatació: quan els grups de l'oposició en aquesta cambra fan propaganda electoral es limiten a informar els ciutadans; quan nosaltres informem fem propaganda. Primer, ens hem de posar d'acord –ens hem de posar d'acord–, suposo, en un tema semàntic.

En realitat, vostè ha citat, senyor Vallès, principis bíblics, respecte de la dona adúltera i la primera pedra. Jo, en el curs d'aquesta intervenció, no li diré la primera pedra, sinó una autèntica pedregada. Però, vaja, per no fer llenguatge sexista permeti'm que citi una altra cita

bíblica, que és aquella de Crist quan parlava dels fariseus, que parlava que eren sepulcres blanquejats, tots brillants per fora però de dintre... I aquest és el problema. El problema, senyor Vallès, senyor Ridao, senyor Ribó, és veure la palla –cita bíblica també– a l'ull aliè i no veure la immensa biga a l'ull propi. No sé si el senyor president s'ha perdut les meves cites bíbliques. És una pena, perquè me les podia haver corregit. Però, en tot cas...

El president

Senyor diputat, me les he perdut, realment.

El Sr. Camps i Rovira

En tot cas, les dono per dites...

El president

Però és que...

El Sr. Camps i Rovira

... per reflectir una miqueta el capteniment dels tres grups –tres grups–, no pas el Partit Popular, que ha intervingut precedint la meva intervenció.

Miri, la cosa és molt més senzilla. Ja sé que el tema és llaminer, però és molt més senzill. Hi ha una llei de publicitat institucional, votada per tots els grups de la cambra, que és un bon instrument. És una llei que preveu que els interessos generals s'adeqüin als principis amb projecció de criteris d'eficiència i d'economia, vigilants la despesa pública. I a l'article 6 de la Llei es preveu la creació d'una comissió assessora de la publicitat institucional. Per què serveix aquesta Comissió? Aquesta Comissió serveix per fer consultes i també perquè les empreses que s'encarreguin de l'execució d'aquestes campanyes siguin objecte d'un seguiment i d'una avaluació de l'impacte d'aquestes campanyes.

Qui ha de formar part d'aquestes comissions? La Llei, i el senyor Vallès no m'ho pot negar, i el senyor Ribó tampoc, i el senyor Ridao tampoc, i el senyor Sirera tampoc, perquè tots són coneixedors de la jerarquia normativa, la Llei prefigura les grans traces de les composicions, i la composició d'aquesta comissió assessora institucional és absolutament inapel·lable en la Llei: parla de representants de la Generalitat, com no podria ser d'altra manera; de departaments afectats, com pot ser el de Benestar Social, el de Sanitat, el de Consum, que és lògic que hi tinguin quelcom a dir; hi són les entitats municipalistes, oh!, és clar que sí!, perquè no tota la propaganda institucional la fa la Generalitat, i hi són els sectors afectats. Quins sectors són els afectats? Essencialment, els que estan lligats al Col·legi de Publicitaris i els sectors professionals relacionats amb la publicitat. Això és el que diu la Llei, i correspon al Reglament, com a tots els reglaments del món, que sigui aquest Reglament el que prefiguri concretament quins són a la composició. No vulguin legalitzar quelcom que és propi absolutament de Reglament. No veu que potser –potser–, jo crec que no, però, potser, algun dia vostès governaran? (*Remor de veus.*) No veuen que el primer que faran és que un reglament no pugui anar

en contra d'una llei? Que no ho veuen, que a través d'un reglament no es marquen els petits detalls d'una llei? Senyor Vallès, expliqui'ls-ho.

Per això nosaltres donarem suport a qualsevol conversa, com les que hi ha hagut el mes de juny i el mes de juliol, per trobar una consensuada formació d'aquest òrgan consultiu. I, en aquest sentit, donarem suport, quan es vegi, a la iniciativa del Grup Parlamentari Popular, que preveu respecte... (*forta remor de veus*), respecte a la jerarquia normativa, sí, que un reglament no pugui anar contra una llei.

I miri, ens interessa molt aquesta Comissió. Jo no els parlaré de la «Catalunya novetats», com han fet vostès, però, home!, avui era un mal dia. Avui, segurament, era un mal dia per part del Grup Socialista parlar de propaganda. És clar, era un mal dia pel Grup del PSC i un mal dia pel Grup d'Esquerra Republicana, perquè a *La Vanguardia* d'avui hi ha un encartament absolutament de propaganda electoral: «Barcelona, posa't guapa», amb la fotografia del senyor Portabella davant, un mixt de Socialistes i Esquerra Republicana. (*Forta remor de veus.*) «15 anys, 15 anys millorant la ciutat.» Home!, aquí no parla de les escoles bressol, senyor Ribó, però tampoc parla de la inseguretat ciutadana que cada dia va creixent a Barcelona.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Prego –prego– silenci.

El Sr. Camps i Rovira

Però si han robat, fins i tot, l'autocar de l'alcalde!

(*Persisteix la forta remor de veus.*)

El president

Senyors diputats, prego que moderin la seva capacitat expressiva. Pot continuar, senyor diputat, i acabar aviat.

El Sr. Camps i Rovira

No, acabo de seguida. Perquè no es pensin que vull parlar només de Barcelona els parlaré d'un altre ajuntament que m'ha caigut la seva revista a les mans, revista pagada per la Regidoria de Cultura. Es diu *La Veu de Flix* (*l'orador pronuncia «Flix» amb una ics en lloc d'una xeix final*), té una trentena de pàgines. (*Diverses veus s'adrecen a l'orador: «Flix», «Flix.»*) «Flix», «Flix», gràcies per la correcció. El que no em podran corregir és que de la trentena de pàgines la meitat són fotografies de l'alcalde. Home!, això també cal controlar-ho.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara a la votació de la presa en consideració de la Proposició... Senyor diputat, em demana la paraula per fer publicitat institucional o...

El Sr. Vallès i Casadevall

No...

El president

Molt bé.

El Sr. Vallès i Casadevall

...per al·lusions repetides i reiterades del senyor Camps.

El president

Té un minut.

El Sr. Vallès i Casadevall

Sí. He vist que el senyor Camps en aquest moment no ha prestat massa atenció a la meua intervenció, perquè jo he dit que el que se'ns demanava aquí no era intercanviar-nos exhortacions evangèliques ni fer judicis d'intencions, i crec que ell ha fet exhortacions evangèliques a manta i ha fet judicis d'intencions molt, molt, abundants.

Jo el que he demanat aquí és que aquesta cambra, amb el respecte que mereix la ciutadania, articuli regles que donin credibilitat a les nostres institucions. És això el que he demanat i cap altra cosa més.

El president

Gràcies, senyor diputat.

El Sr. Vallès i Casadevall

He volgut –he volgut– escapar-me de tota actualitat truculenta, com la que ell ens ha presentat, i el que constato...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vallès i Casadevall

...el que constato és que he fracassat en aquesta exhortació meua.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Senyor Camps... *(Pausa.)* Un minut.

El Sr. Camps i Rovira

Quan s'encengui. Ara s'ha encès. Senyor Vallès, el que no fracassarà vostè, en absolut, és en la seguretat que el Decret que regularà la composició de la Comissió Assessora de la Publicitat Institucional serà un òrgan absolutament plural i absolutament especialitzat en aquesta Comissió Assessora per tal que hi tinguin cabuda les entitats municipalistes, els departaments del Govern de la Generalitat i, a més a més, els sectors implicats: Col·legi de Publicistes i Publicitaris. El que no farem mai és que una llei faci el que toca fer a un reglament, i al revés. Això no ho farem, perquè estem governant. Aquesta és la diferència.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem, per tant, ara, a la votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de reforma de la Llei 18/2000, de 29 de desembre, per la qual es regula la publicitat institucional.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, per a incloure el supòsit cultural en el delictes de genocidi i en el de difusió d'idees o doctrines que neguin o justifiquin aquest delictes (tram. 270-00043/06).

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, per a incloure el supòsit cultural en el delictes de genocidi i en el de difusió d'idees o doctrines que neguin o justifiquin aquest delictes. Ho presenta l'illustre diputat senyor Joan Ridaó, d'Esquerra Republicana.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa molts pocs dies el president del Govern espanyol va qualificar literalment de «cavernàries» les administracions i els nacionalismes. Deia ell que utilitzen, i cito literalment...

El president

Sí, esperi's un segon. Senyors diputats, prego silenci, i els qui s'han d'absentar de la cambra que ho facin amb agilitat.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Deia que fa molt pocs dies el president del Govern espanyol va qualificar de «cavernàries», i deia ell, «les administracions i els nacionalismes que utilitzen la història i el seu ensenyament com a pedra llancívola per fomentar l'odi i el menyspreu.»

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Sense anar més lluny, abans-d'ahir el delegat del Govern al País Basc deia que el Govern basc practica la neteja ideològica i que el sistema escolar basc crea etarres. No està gens malament. I, a més a més, ho va acabar lligant, fins i tot, amb la Generalitat, quan va dir que l'excessiva «regionalització» d'alguns ensenyaments reglats també porten a la mateixa direcció.

Realment tenen raó els qui pensen que una de les característiques dominants del nacionalisme espanyol actu-

al és que no es reconeix, que no s'admet realment com el que és, com un nacionalisme d'estat que, aquest sí, manté una autèntica visió centralista, uniformista i excoent, i que, a més a més, alimenta la dialèctica de la subordinació de la perifèria al centre, i sinó que li ho preguntin al *consejero* Blázquez, i que, a més a més, se sustenta, en part, en la ridiculització i amb la repressió de les manifestacions identitàries i cíviques dels diferents territoris de l'Estat.

El nacionalisme espanyol d'ara, tributari del tota la vida, comença a recuperar diguem que les formes més maldestres i mes ofensives possibles, i, a més a més de tenir una dimensió política, com sempre, i econòmica i mediàtica, també té en el terreny cultural i lingüístic un espai abonat. No cal ser massa espavilat per detectar que aquesta veritable ofensiva polifònica, protagonitzada des de diferents instàncies governamentals i acadèmiques, centrada en la suposada desviació de la línia recta, traçada per la *historia común* o per l'obsessió malaltissa per la desaparició del castellà en aquells territoris de l'Estat que tenen llengua pròpia, està instrumentada en aquests moments.

Crec que no m'erro, senyories, si dic que aquesta invectiva, perfectament intuïda i planificada, es troba en aquests moments a punt, o gairebé a punt, de culminar el seu autèntic programa. Primer, el control del sistema educatiu; segon, la negació de la pluralitat lingüística en totes les expressions oficials de l'Estat, moneda, segells, promoció exterior de la cultura; tercer, la baixa i discriminatòria inversió cultural; quart, les seleccions esportives nacionals un cop a l'any, com el Dia del Domund, i que d'aquesta ofensiva, ara més darrerament, a més a més, en forma part, de manera destacada, un afany pel negacionisme lingüístic, pel revisionisme històric. No crec que valgui la pena a aquestes alçades de recordar algunes cèlebres frases i declaracions, per exemple, la del rei dels espanyols, 23 d'abril del 2001 –Sant Jordi, per cert–, dient que el castellà no va ser mai una llengua imposada. O aquella altra cèlebre frase, també, de la ministre de Cultura, Pilar del Castillo, 7 de maig del 2001, dient que: «Caldria veure» –literalment cito– «quan s'ha prohibit parlar una llengua a Espanya i amb quina intensitat.» I un altre dia va dir: «El català ha sobreviscut, per tant, les prohibicions, en cas d'haver-n'hi, no devien ser tan grans si la llengua no va desaparèixer.»

I dic que no val la pena insistir, senyores i senyors diputats en aquestes frases o en d'altres que podríem també afegir, de distingits acadèmics, per cert, i d'altres responsables polítics, perquè les podria haver subscrit qualsevol estudiant d'aquests que l'eufemística pedagogia actual diu que necessiten millorar, o és potser per això que necessiten millorar, que ara el Govern central vol implantar la revàlida.

El que preocupa i ens preocupa de debò no és tant qui ho diu sinó qui s'ho creu, i, en aquest cas, l'Estat fins i tot podria esdevenir finalment un autèntic camp de carbasses. I això té particular importància, perquè fa molts pocs mesos recordaran alguns de vostès el CIS, el Centre d'Investigacions Sociològiques, va fer públic un informe sobre la percepció que de Catalunya té el conjunt de la societat espanyola. I una de les conclusi-

ons evidents d'aquest Informe, i que va transcendir, és que això del català és percebut per una àmplia majoria de la societat espanyola com una mena, una espècie de giny, de codi artificial perquè els catalans ens puguem distingir, diferenciar dels espanyols. I pel que es veu, d'aquesta conclusió i d'aquesta filosofia, compartida àmpliament per una part important de la societat espanyola, hi ha algú que en treu profit polític, en treu profit polític d'aquesta noció aberrant, d'aquest pòsit d'incomprensió, d'hostilitat atàvica, de desconeixement i ara també de tergiversació del passat més proper.

I probablement això es deu que alguns elits en el poder polític i cultural a l'Estat espanyol, de les que impulsen, per cert, aquest revisionisme i aquest negacionisme lingüístic i històric, i que tracten de manipular i de falsejar i de silenciar aquesta realitat, no van passar per una transició política basada en la veritat i en el reconeixement de responsabilitats polítiques i criminals durant el franquisme.

Aquí del que es tracta és que, en aquesta Proposició de llei de reforma del Codi penal, aquest negacionisme, aquesta justificació apologetica de determinades formes de genocidi cultural estigui perseguida també a l'Estat espanyol, com ho ha estat també en altres estats democràtics, i és lògic que així sigui perquè aquest discurs pseudohistòric, aquest discurs acientífic evidentment acabarà fent que apareguin com a víctimes aquells que són els mateixos botxins.

Proposem, per tant, una modificació puntual del Codi penal amb la inclusió en el tipus general del delictes de genocidi, com de fet es va discutir en el debat de la reforma en el Codi penal l'any 95, i, de fet, no va prosperar alguna de les esmenes d'Izquierda Unida i del mateix Partit Socialista Obrer Espanyol, la inclusió d'una altra dimensió del delictes de genocidi, en aquest cas del genocidi cultural, un concepte que per primera vegada es va encunyar a Nuremberg, però que té també com a punt de partida en l'ordenament jurídic internacional la convenció sobre prevenció i sanció del genocidi de 1948. El genocidi cultural entès en l'ordenament jurídic i en el dret internacional com l'eliminació d'una llengua o d'altres manifestacions culturals d'un grup humà, és un supòsit avui, malauradament, no comprès en el concepte de genocidi a l'article 607 del Codi penal, que es contrau únicament al genocidi físic i biològic.

Conseqüentment també, amb la introducció d'aquest nou tipus penal, també introduïm un segon apartat a l'article 607 del Codi penal. Estem parlant de crear un tipus autònom que parli de la difusió d'idees o de doctrines afavoridores o negadores del genocidi, i això també té suport en la doctrina del Tribunal Constitucional, per exemple, en el famós i conegut cas Freedman.

I finalment, també, la introducció de dues circumstàncies agreujants de la responsabilitat penal, en el cas que qui comet el delictes sigui una autoritat o un agent de la mateixa, o en el cas que presideixi també en la comissió del delictes un element subjectiu del tipus penal com és la discriminació per raons ideològiques de llengua, d'ètnia o de pertinença a un grup nacional o cultural. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Per fixar la seva posició té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Ridao, amb tots els exemples que ha posat vostè i amb què ha començat la seva intervenció, nosaltres hi estem totalment d'acord, totalment crítics sobre aquestes opinions i expressions que plantejaven aquestes persones que vostè ha citat; torno a dir: opinions i expressions. El que ja no veiem tan clar és que aquestes opinions i expressions puguin estar sotmeses al Codi penal i poden arribar a sancions fins a dos anys de presó.

Amb això vull dir: desproporcionada la proposta que vostè planteja aquí d'ampliar o modificar aquests dos articles del Codi penal. Sobretot, perquè el genocidi és un concepte internacional que s'ha de reservar per als meus greus atemptats contra la vida, contra la llibertat sexual, contra la integritat física, que són els que estan inclosos en el Codi penal vigent, en el seu article 607.

Aquest concepte de genocidi, el que s'ha incorporat a l'Estatut de Roma del Tribunal Penal Internacional, ha costat molta lluita, ha costat molt d'esforç perquè pogués ser inclòs, i que ara, en aquests moments, per exemple, es pugui utilitzar per jutjar i segurament –així és el nostre desig– condemnar un veritable genocida com era el senyor Milosevic.

És a dir, des del nostre punt de vista, el concepte de genocida és un concepte prou assentat, i pel qual s'ha estat lluitant tant de temps, que no caldria, doncs, donar-li un contingut que no sigui l'estrictament necessari.

Des del nostre punt de vista, la llengua dels pobles ha de ser protegida legalment, evidentment, i nosaltres en som uns fermes defensors, però no necessàriament amb el dret penal i, molt menys, alterant conceptes assumits internacionalment que ha costat molt i molt de consolar.

Però el problema no és només aquesta modificació de l'article 607.1, que implica, doncs, l'ampliació de la definició del genocidi, sinó el següent article: el número 2 d'aquest article 607 del Codi penal que diu que «penalitzo la difusió d'idees que neguin o justifiquin els delictes a l'apartat anterior», aquests que hem parlat nosaltres en aquest moment on es pretén incloure el genocidi cultural. Això, encara, senyor Ridao, des del nostre punt de vista és molt, molt més perillós, perquè vol dir, doncs, que tot i que aquest article precisament està al Constitucional, aquest mateix articulat i aquest mateix apartat està al Constitucional, perquè s'ha posat molt en dubte la penalització de la difusió d'idees i doctrines, i em sembla que els demòcrates ens hem d'acostumar a suportar les idees que no ens agraden, i vostè n'ha recitat unes quantes que no ens agradaven, perquè això és la llibertat d'expressió.

I des d'aquesta llibertat d'expressió nosaltres hem de fer la crítica, tan forta com creiem, i les propostes alternatives de tota aquesta situació, però –ho repeteixo– no pas des del punt de vista del Codi penal.

Perquè, posats en relació els dos apartats que estem discutint ara, i tenint en compte que si incloguéssim aquest genocidi idiomàtic, significa o significaria que qui negui que a Catalunya es va perseguir la llengua catalana no mereix solament la crítica històrica o la resposta dura i contundent des de la mateixa llibertat d'expressió, sinó que mereixeria dos anys de presó com a genocida. Home! Això ens sembla desproporcionat, des del nostre punt de vista, tot i que les declaracions que provoquen, des del nostre punt de vista, aquesta inclusió, aquesta Resolució, són totalment condemnables. Tant la senyora Pilar del Castillo com el cap de l'Estat, totalment condemnables i fruit d'una imposició. Evidentment, també, del Partit Popular, del Govern central, on comparteix sovint i en moltes declaracions aquestes idees de centralisme i aquestes idees, doncs, d'unificació, d'uniformització.

Però, en tot cas, això no podria ser condemnable des del nostre punt de vista per dos anys de presó. Tota la crítica que creiem, tota, la que faci falta, perquè, si no, miri, arran que havien de preparar aquest tema, i llegint la revista de *El País* del diumenge, hi havia una entrevista a la senyora Amparo Baró, actriu, i ella deia: «Y recuerdo que hice teatro en catalán en el Romea de Barcelona en los años cincuenta. Aunque ahora se dice que por entonces no se podía hablar en catalán. A veces me pregunto si no me acordara bien, porque me parece que el idioma no estaba tan prohibido como dicen, puesto que yo hacía teatro profesional en esa lengua.» Tota la crítica a aquesta persona!, perquè, evidentment, dona la sensació que no sabia on vivia. Però això podria ser susceptible d'anar al Codi penal i de tenir dos anys de presó per fer apologia del genocidi cultural.

D'aquí la idea que aquesta proposta és desproporcionada, i per això nosaltres no hi votarem favorablement.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Passem ara, perquè fixi la seva posició, al Grup Popular. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la tipificació del delictes de genocidi té el seu origen en la Convenció de 9 de desembre de 1948 sobre la prevenció i la sanció del genocidi, que el va qualificar com un crim internacional contra la humanitat. L'article 2 d'aquest Conveni va recollir com a actes de genocidi, com molt bé sap el senyor diputat proponent de la iniciativa, el de caràcter físic i biològic.

Avui el diputat Joan Ridao, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha presentat aquesta proposta de resolució amb l'objectiu, sobre el paper, de modificar l'article 607 del Codi penal per incloure el supòsit cultural en el delictes de genocidi. I dic sobre el paper del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, perquè sobre el paper de les seves declaracions i de les seves manifestacions públiques el que pretén Esquerra Republicana és evitar que el Partit Popular ridiculitzi els nacionalismes.

I vostè, senyor Ridaó, ha anat molt més enllà d'una crítica política a un partit i a un Govern democràtic i legítim com és el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular. Vostè ha arribat fins i tot a manifestar que aquesta és una bona via per castigar declaracions com les que no fa gaire temps va fer el rei d'Espanya en relació a la llengua.

I, senyor Ridaó, encara que a vostè li sàpiga greu, jo i el meu partit també som catalans, sap? Tan catalans com vostè, i també hi han declaracions de responsables polítics d'aquí –també d'aquí i també de Madrid– que ens molesten. Però sap quina és la diferència entre el meu partit i el seu, senyor Ridaó? Que nosaltres no volem ni criminalitzar aquells que no pensen com nosaltres.

Li recordo que el president del Govern gaudeix, com a mínim, de la mateixa legitimitat democràtica que vostè, però que disposa al Congrés dels Diputats d'onze diputats catalans més que el seu Grup polític.

Ara, el que vostè vol, no és pas castigar el genocidi cultural, que en això podríem fins i tot coincidir en termes teòrics, sinó el que vostè planteja és fer alguna cosa tan pròpia dels règims dictatorials com és empresonar aquells que no pensen com vostè. I és una llàstima, senyor Ridaó, que vostè no s'hagi mirat detingudament el text de la Convenció sobre la prevenció i la sanció del genocidi, ja que si ho hagués fet, s'hauria adonat que només pot considerar-se com a genocidi cultural el trasllat per la força de nens d'un grup a un altre, cosa que crec sincerament que a Catalunya no es dona.

En canvi, sí que he pogut comprovar, mirant-me la seva iniciativa, com vostè ha copiat de manera literal amplis, amplíssims paràgrafs dels comentaris al nou Codi penal del professor Gonzalo Quintero Olivares, encara que interpretats certament amb una molt pobra cultura jurídica, que certament m'estranya venint de vostè, senyor Ridaó, i vagi en compte que el senyor Quintero Olivares no li demani drets d'autor.

En tot cas, li reitero que el Codi penal espanyol el que va fer l'any 95 és recollir fil per randa l'articulat del Conveni sobre la prevenció i la sanció del genocidi de 1948. Vostè justifica tota la seva proposta dient que la Llei, que el dret internacional i que totes les convencions del món diuen una cosa, però que, a efectes del que li interessa en aquesta Llei i al marge també del contingut estricte del Conveni de 1948, s'ha de fer la reforma que vostè planteja. I, cregui'm, si li dic que per a nosaltres aquesta és una grandíssima justificació jurídica digna de tot elogi.

Jo entenc, senyor diputat, que vostè hagi de fer gairebé de tot per sortir als papers, però és que fins i tot arriba a dir en declaracions als mitjans de comunicació que el Partit Popular és el responsable que a Espanya no estigui penada la negació del genocidi i que això demostra, amb paraules de vostè, senyor Ridaó, «el retorn a la concepció més uniforme i excloent de l'Estat», i aquest aspecte, senyor Ridaó, només li he de recordar que el Partit Popular no va votar el Codi penal de l'any 95, i el seu Partit, sí.

En tot cas, la definició del genocidi cultural és tan subjectiva i indeterminada que és impossible regular-la en un tipus penal. Per vostè, certes declaracions del rei o de dirigents del Partit Popular i, fins i tot, del PSOE s'haurien d'enquadrar dins del concepte de genocidi cultural. Jo li vull recordar que també hi ha ciutadans catalans que podrien pensar –i, de fet, ho pensen– que hi ha partits que tenen com a objectiu eliminar la llengua i la cultura espanyoles a Catalunya. Són minoritaris, aquests ciutadans; és cert. Potser tan minoritaris com el Partit que vostè representa, senyor Ridaó. Però s'imagina que aquestes persones poguessin acollir-se al Codi penal, amb la reforma que vostè planteja, per acusar-lo a vostè o el seu Partit de practicar el genocidi cultural per votar, per exemple, en contra que la Generalitat utilitzi el castellà en les seves campanyes institucionals? I, si em permet posar-me a la seva alçada pel que fa –perdoni'm– a l'absurd de la seva proposta, no em digui que això no és genocidi cultural, perquè, amb la reforma que vostè planteja, estaria cometent, als ulls d'aquestes persones a les quals em referia, un delictes de negació del genocidi.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Miri, senyor Ridaó –i li ho dic amb molta pena–, avui a l'Estat espanyol només hi ha dos partits polítics que defensin la idea que l'Estat espanyol està generant un genocidi cultural a Espanya: Euskal Herritarrok i vostès. Facin-s'ho mirar, senyor Ridaó.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment, més que un debat de tipus jurídic, com era previsible i com és lògic, estem en un debat clarament de contingut polític. Si del que es tracta és de constatar que a l'Estat espanyol en aquest moment hi ha un nou centralisme, molt fort, encapçalat per un partit en concret que té la majoria, per nosaltres, evidentment, no hi ha cap dubte. Si es tracta de dir que determinades declaracions del president del Govern central, del delegat del Govern al País Basc o d'algun conseller de la comunitat de Madrid són declaracions enormement centralistes i regressives respecte al model d'Estat, fins i tot el model que hi ha en la mateixa Constitució, doncs, evidentment, nosaltres hi estem d'acord, i creiem també, com ja hem dit darrerament, que hi ha uns certs tics i enyorances preconstitucionals en algun sector del partit que en aquests moments té la majoria a l'Estat.

Un partit que, d'altra banda, està defensant avui com un gran què, com una gran idea, el patriotisme constitucional, elevat fins i tot, en algun moment, aparentment, a una espècie de categoria de sagrament, però amb una certa incongruència des del nostre punt de vista, perquè aquest mateix patriotisme constitucional consisteix precisament a reafirmar el consens que hi ha al voltant d'un text que, hi insisteixo, no és sagrat –no està escrit enlloc que ho sigui– i que, evidentment, ha de respectar

tar sempre la voluntat majoritària d'aquells patriotes que decideixen acceptar aquell text. I, per tant, aquesta voluntat, en algun moment, pot passar perfectament pel seu canvi, per la seva modificació.

És veritat també que les reformes que es volen introduir en el sistema educatiu, algunes negacions que monedes, segells, etcètera, puguin reflectir la pluralitat lingüística, cultural de l'Estat, doncs, també van en aquesta línia, i molt clarament també la negativa a recollir allò que nosaltres repetidament hem demanat, que és la història comuna dels pobles d'Espanya, no com una idea que a vegades ha expressat el president del Govern, que cada poble decideixi la seva història com si comencés de zero i l'ensenyi ignorant-ne totes les altres, sinó perquè, efectivament, hi ha una història comuna que sembla que està bastant clar qui és que voldria negar-la en tantes ocasions. Amb tot això, senyor Ridao, estariem d'acord.

Ara bé, nosaltres també estem d'acord amb algun ponent, amb alguns dels portaveus que han parlat anteriorment, en el sentit que bona part de tot això que està passant, a part que ho lamentem, forma part de l'àmbit de la llibertat d'expressió i que, a més a més, és convenient en democràcia –i així està recollit per les normes superiors– que aquesta llibertat es pugui expressar de la manera que es vulgui, sempre que es respecti aquesta normativa.

Vostè, senyor Ridao, ha parlat de profit polític, que hi ha una voluntat d'aprofitar-se políticament d'uns determinats corrents que sembla ser que a la major part de l'Estat o en bona part de l'Estat tenen uns rèdits electorals. Nosaltres, precisament per això, creiem que el que convé és no donar més arguments per aprofitar políticament això, que és una tendència que es dona en aquest moment, que probablement canviarà en el futur, i que no creiem que canviï, precisament, a base de modificar el Codi penal, sinó a base de molta feina i de molt treball.

Em sembla que a Nuremberg, francament, el que es tractava era una altra qüestió, i ja se sap quina és, s'ha repetit aquí... Crec que el terme «genocidi» ha de merèixer molt respecte, ens el mereix a tots –a vostè també, i ho sé, que és així–, però ni la mateixa Constitució del Tribunal Penal Internacional ni la Convenció sobre el genocidi no han fet referència –i probablement per la dificultat de poder-lo concretar– a aquest genocidi cultural, el qual avui el seu Grup proposa que introduïm també en la normativa espanyola. Fins i tot li diré que els observatoris internacionals de drets humans –algun dels quals, amb presència al nostre país– i les institucions internacionals estan parlant cada vegada més, quan parlen de drets humans, dels drets econòmics i socials i culturals, però jo no he sabut trobar en cap lloc que facin referència a aquest genocidi, d'altra banda, tan difícil de descriure, i que, francament, com ja ha dit també algú anteriorment, penso que se'ns podria tornar en contra. Hem vist ara, per exemple, els últims dies, com hi ha hagut alguna informació d'algun partit, per exemple, a les Illes, que torna a defensar aquell argument que aquí altres vegades també ja hem vist, hem sentit, que el castellà està perseguit en aquell territori, i, per tant, això podria ser un argument, també, per voler aplicar tot això.

Nosaltres, que efectivament defensem la Constitució amb vigor –i precisament per això diem que és perfectament modificable i no passaria res–, veiem que en el seu preàmbul es proclama, per exemple, la voluntat de protegir els pobles d'Espanya en l'exercici dels drets humans, les seves cultures i tradicions, les llengües, les institucions... Veiem que en l'article 3.3 es parla que la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció. I veiem també que l'article 10.2 parla que les normes relatives als drets fonamentals i a les llibertats que la Constitució reconeix s'interpretaran sempre de conformitat amb la Declaració universal de drets humans i els tractats i els acords internacionals sobre aquestes matèries, ratificats per Espanya.

Evidentment que, segons els moments històrics i els corrents polítics i les majories, això es farà amb més intensitat i amb més convenciment o es farà amb menys convenciment. És obvi que és així, i insisteixo que probablement aquest, des d'aquest punt de vista, no és precisament un gran moment històric. Però això no treu que nosaltres entenguem que hi ha una protecció legal suficient d'aquests drets que ara es pretenen protegir amb aquesta modificació del Codi penal i que és també exagerat, com ja s'ha dit, el tipus de penes que es pretenen imposar a través d'aquesta modificació.

I és per aquest motiu, no sense estar d'acord amb el fons del que vostè diu, ni amb l'anàlisi que ha fet del moment actual, que no tenim altra opció, des del nostre punt de vista, que oposar-nos a aquesta modificació, i esperar, naturalment, senyor Ridao, que els temps i els vents que bufen canviïn, tant aquí a Catalunya com al conjunt de l'Estat, perquè estem convençuts que amb altres relacions de forces probablement no caldria ni pensar..., ja no solament aprovar: ni pensar en aquest tipus de modificacions legals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, intervenció per posicionar-nos en nom de Convergència i Unió en aquesta qüestió, tot i que, si no fos per la seva dimensió, hauria pogut fer-ho des de l'escó i, brevíssimament, afegir-me als arguments que la majoria dels grups ja han anat desgranant en intervenir. Perquè és evident que, com ja també s'ha dit, doncs, tot i mostrar-nos crítics i dir-ho dia sí dia també, dia darrere dia, respecte a opinions que realment no respecten el caràcter plurilingüe i pluricultural que reconeix la Constitució, i que s'ha anat desplegant al llarg d'aquestes dècades, i que lògicament ha de continuar desplegant-se, tot i compartir absolutament les crítiques de comentaris barroers que es produeixen i que d'una manera preocupant es produeixen d'una manera molt sovintejada darrerament, doncs, tot i compartir aquesta crítica, evident-

ment pensem que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya avui ens presenta una iniciativa..., que no ha triat bé l'instrument, no ha triat bé l'eina.

Perquè estem parlant del delictes de genocidi, que en el món està definit a través d'una convenció; una convenció, com ja s'ha esmentat, del 9 de desembre de 1948, i aquesta convenció diu exactament a què es refereix quan parla de genocidi: es refereix a –i em sembla que val la pena esmentar-ho, perquè algun altre intervingent ho ha fet, però només d'algun supòsit– la matança de membres d'un grup, primer punt; dos, a la lesió greu a la integritat física o mental dels membres d'un grup; al sotmetiment intencional del grup a condicions d'existència que puguin suposar la destrucció física total o parcial; a mesures destinades a impedir els naixements en el si del grup que pateixi genocidi, i finalment –que a això sí que s'ha fet referència–, al trasllat per la força d'infants del grup a un altre.

És evident que tenim en el món, des de l'any 48, definit què és genocidi, i així ho han anat entenent el reguitzell llarguíssim d'estats que han subscrit aquest conveni, entre els quals hi ha l'Estat espanyol, i han anat incorporant-lo, concretament en el cas de l'Estat espanyol, al Codi penal i a la reforma del 95, doncs, ha anat incorporant, efectivament, el genocidi en aquests paràmetres, que són els paràmetres que, per altra banda, existeixen en el món.

La iniciativa del Grup proposant ens planteja reformar tres articles del Codi penal i introduir el supòsit de genocidi cultural, però, realment, com acabo d'esmentar i com s'ha vist en el curs del debat, no hi han «apoiatures», no hi han raons, no hi han fonaments per construir-hi al damunt i afegir-hi el genocidi cultural.

Es planteja també l'agregament de les penes, però aquest punt, concretament, aniria en contra del punt 4 del conveni, que diu: «Les persones que hagin comès genocidi o qualsevol dels altres actes enumerats a l'article tercer» –al qual acabo de referir-me– «seran castigats, ja es tracti de governants, funcionaris o particulars.» No diu, en cap moment, que alguns seran més castigats que uns altres; diu senzillament que seran castigats, governants, funcionaris o particulars. És a dir, en el cas suposat que arribéssim a plantejar aquesta iniciativa, aquest segon punt, l'article 607.2 no seria lògic i estaria en contraposició amb el que diu la Convenció; ja ho està la primera iniciativa que es planteja, el 607.1.

I després es planteja també la reforma de l'article 22, en l'apartat 4, en el qual també es planteja incorporar-hi la dimensió de genocidi cultural.

Nosaltres creiem, senyores diputades, senyores diputades, que la defensa de la pluriculturalitat i el plurilingüisme a l'Estat espanyol té altres eines; que poden haver-hi ocasions –com acabava ara de fer referència el senyor Masllorens– en què aquest caràcter plurilingüe i pluricultural sembli que pateix un moment d'incertesa; és possible. Però les eines existeixen, la gran eina, el gran plantejament, el gran reconeixement del conjunt de llibertats democràtiques està aquí. Poden passar moments d'una certa confusió, d'una certa incertesa, com deia ahir el president de la Generalitat, però les

eines són aquí per defensar, entre moltes altres coses, realment, doncs, la pluralitat cultural.

En conseqüència, com bé ja ho poden suposar, senyores diputades i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió no podrà donar suport a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

(*Veus de fons.*)

El president

Senyor Ridaó, em demana la paraula per...?

El Sr. Ridaó i Martín

Si m'ho permet, per reiterades al·lusions i, també, per contradiccions. (*Remor de veus.*) En primer lloc, per una contradicció, en aquest cas, amb el senyor Boada, però que em serveix, en tot cas, per donar una...

El president

Per una contradicció...?

El Sr. Ridaó i Martín

Sí. Diu... (*Persisteix la remor de veus.*) el senyor Boada deia que el Tribunal Constitucional està pendent, en aquest cas, a pronunciar-se sobre...

El president

Si us plau, prego... És que no el segueixo...

El Sr. Ridaó i Martín

Senyor president, deia, demanava la paraula per reiterades al·lusions, que n'hi ha hagut, per descomptat, i també per una contradicció molt concreta amb el senyor Boada.

El president

La contradicció del senyor Boada explici-me-la, si us plau.

El Sr. Ridaó i Martín

Sí. El senyor Boada deia que el Tribunal Constitucional estava pendent en aquests moments de discutir quin és l'abast, en aquest cas, del dret a la llibertat d'expressió, i voldria citar, concretament, una sentència del Tribunal Constitucional sobre aquesta matèria, si m'ho permet.

El president

Té la paraula per un minut.

El Sr. Ridaó i Martín

I, de fet, amb això dono resposta a algunes de les qüestions que s'han dit. Perquè el Tribunal Constitucional amb una sentència, la 176/1995, diu, literalment: «Ni l'exercici de la llibertat ideològica ni el de la llibertat d'expressió pot emparar manifestacions o expressions destinades a menysprear o a generar sentiments d'hos-

tilitat contra determinats grups, doncs, en un estat com el nostre, social i democràtic de dret, els integrants d'aquelles col·lectivitats tenen el dret a conviure pacíficament i a ser plenament respectats pels altres membres de la comunitat social.»

En segon lloc, si m'ho permet, el senyor Sirera citava els comentaris del professor Quintero Olivares, i també, en aquest cas, del senyor Valle Muñiz, del professor Rodríguez Mourullo i del professor Agustín Barreiro, tots ells, en aquest cas, utilitzats per aquest diputat que els parla i en cap cas amb la voluntat, en aquest cas, de manipular-los. Tots aquests comentaris es refereixen literalment a una part important de la doctrina penal espanyola i catalana, però també als debats legislatius. I vull recordar que en el...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

Vull recordar-ho, i això és una contradicció, s'ha vist... (*remor de veus*), s'ha dit que no s'havia plantejat mai en el Senat i va haver esmenes en el mateix sentit que el que proposa Esquerra Republicana.

El president

Senyor diputat, tenia un minut i l'ha consumit.

El Sr. Ridao i Martín

Si m'ho permet, senyor president, voldria demanar al senyor Sirera que retiri una expressió... (*remor de veus*), que retiri una expressió ofensiva i és aquest paralelisme que ha establert entre Esquerra Republicana i..., m'ha semblat sentir-ho, entre Esquerra Republicana i entre Batasuna o Euskal Herriarrok, ni que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...sigui, senyor president, apellant a la llarga trajectòria democràtica d'Esquerra Republicana molt allunyada de la ideologia, però, també, de la pràctica política d'aquest Partit.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

(*Veus de fons.*) Senyor Sirera, per un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Senyor president, dues qüestions. Una d'ordre, perquè jo tenia entès que les al·lusions i les peticions de paraula es realitzen quan es produeix la contradicció o l'al·lusió directa, i no quan el debat ja ha passat de molt, no?; però, en tot cas, vostè dirigeix el debat.

Només dir-li, al senyor Ridao, que nosaltres hem fet un paralelisme entre Esquerra Republicana i Euskal Herriarrok. Que m'alegro que vostè, ara, digui que aquest no és un partit de tradició democràtica com el seu. És una constatació pública que nosaltres agraiem. Però, en tot cas, senyor Ridao, el que sí que és una realitat –i això no ens ho inventem– és que només hi ha dos partits a l'Estat Espanyol que diuen que l'Estat espanyol practica el genocidi cultural: vostès i Euskal Herriarrok.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem, per tant, a la votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, per a incloure el supòsit cultural en el delictes de genocidi i en el de difusió d'idees o doctrines que neguin o justifiquin aquest delictes.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 122 en contra i cap abstenció.

Projecte de conveni de constitució de l'Institut Ramon Llull (tram. 265-00001/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Projecte de conveni de constitució de l'Institut Ramon Llull. El debat es regeix per la norma aprovada per la Mesa i publicada en el Butlletí número 255, de 21 de gener del 2002. (*Remor de veus.*) Fa la presentació, en nom del Consell Executiu, l'honorable conseller senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, en nom del Govern de la Generalitat tinc l'honor de fer la presentació, davant d'aquest Parlament, del Projecte de conveni de constitució de l'Institut Ramon Llull.

Abans de referir-me estrictament a l'Institut, permetme que faci algunes reflexions que ajudin a situar aquest Institut en el marc de la cultura catalana del segle XXI. Un dels objectius de la Catalunya del segle XXI és inserir-se plenament en el procés de globalització econòmica i cultural, obrir-se a tots els àmbits de progrés que ofereix la societat de la informació, integrar-se plenament a una Europa unida cada dia més gran, i fer-ho, a més a més, preservant i enfortint la seva pròpia identitat col·lectiva i nacional sense renunciar, en cap cas, a ser el que som ni a cap dels elements que ens configuren i ens identifiquen com a poble.

La preservació de la identitat nacional s'ha de fer amb convicció i amb seguretat amb nosaltres mateixos i en el valor de la nostra cultura i de la nostra vitalitat creativa amb el convenciment que el nostre país té possi-

lilitats d'estar a primera línia europea i que la nostra llengua, que és un element fonamental de la nostra identitat, té el dinamisme suficient per superar els reptes de la internacionalització.

Els darrers vint anys Catalunya s'ha fet un lloc a Europa i al món. Avui, Catalunya és molt més coneguda, admirada i respectada a nivell polític, econòmic i cultural que no ho era l'any 80. Som reconeguts a tot Europa com un dels motors econòmics de la Unió. La nostra capacitat de recuperar la nostra identitat en base a un procés de suma i no d'exclusions és posada com exemple a tot arreu. El valor dels nostres esportistes és reconegut internacionalment de la mateixa manera que l'organització dels Jocs Olímpics, ara farà deu anys, va marcar una fita en la imatge que el món té de Catalunya i la seva capital Barcelona. Som, també, valorats com un model de convivència lingüística, i la nostra política en aquest àmbit és considerada com un referent positiu a Europa i al món.

Aquest reconeixement internacional ha estat possible per molts motius: pel dinamisme cultural, científic, esportiu i econòmic de la nostra societat, pel procés d'internacionalització de la nostra economia, per la integració a Europa del nostre país i per altres causes. Una d'aquestes causes és l'actuació del Govern de la Generalitat que des de 1980 ha tingut clar que calia tenir una veu pròpia a l'exterior, i amb les limitacions del nostre marc actual institucional, que no permet una representació internacional directa, ha estat present a l'exterior d'una manera constant per mitjà dels viatges internacionals del president de la Generalitat, els consellers i càrrecs responsables de les diverses àrees, per mitjà de l'actuació més sistemàtica del Copca, del Copecc, de l'Institut Català de la Mediterrània i d'altres que no és el moment, ara, d'esmentar.

Aquesta projecció a l'exterior s'ha fet, també, en el camp de la cultura que en tots els seus àmbits cada dia és més reconeguda com ho testimonien notícies que aquests darrers dies s'han fet en els mitjans de comunicació. L'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya ha fet, convidada, una gira pels Estats Units i ha actuat al Carnegie Hall, de Nova York, i al Kennedy Centre, de Washington, amb un èxit considerable de públic i de crítica, i que també ha permès projectar la figura del compositor català Robert Gerard.

Catalunya, la setmana que ve, és país convidat al Festival Internacional de Cinema de Mont-real. Els fons de la Biblioteca de Catalunya i d'altres institucions culturals catalanes han permès organitzar una exposició a la nova Biblioteca d'Alexandria que subratlla les relacions més que centenàries entre Catalunya i el món islàmic.

Però, atès el projecte que tot seguit els presentaré, els exposaré, de manera sintètica i a grans trets, les iniciatives del Govern per la projecció exterior de la llengua catalana i la cultura que s'hi expressa, que exemplificaré en cinc iniciatives institucionals de tipus permanent que han tingut una continuïtat en el temps, i no em referiré ni a les iniciatives aïllades ni a les que emprenen altres institucions públiques o privades, sovint amb el suport econòmicotècnic del Govern.

Aquestes iniciatives són el suport als lectorats de Catalunya en universitats estrangeres que s'atorga des del curs 1987-88 per mitjà de la Comissió per a l'ensenyament del català a universitats de fora de l'àmbit lingüístic en la qual participen els departaments d'universitats i de cultura. Actualment hi ha 137 universitats estrangeres amb estudis de català, de les quals 74 universitats estrangeres són suportades amb ajuda de la Generalitat i altres 3 reben el suport dels governs d'Andorra o de les Illes Balears. El Departament d'Universitats destina cada any més de cent milions de pessetes en aquests lectorats.

En segon lloc, el suport a l'ensenyament del català per mitjà dels casals catalans, que rep el suport directe de la Secretaria de Relacions Exteriors i l'assessorament tècnic de la Direcció General de Política Lingüística. Actualment hi han seixanta-un casals que tenen el reconeixement oficial com a casal català, i la major part dels quals organitzen cursos, d'alguna o altra manera, de formació de llengua catalana.

En tercer lloc, l'organització de les proves i l'expedició dels certificats internacionals de català a càrrec de la Direcció General de Política Lingüística, a les quals en els darrers anys s'hi inscriuen unes vuit-centes persones l'any a tot el món, en localitats tan diverses com Rosario, a l'Argentina, Brussel·les, Mèxic, Praga o Tòquio. En els darrers deu anys més de quatre mil persones han obtingut certificats de coneixement de català a l'estranger, cosa que significa que la nostra llengua, malgrat les circumstàncies especials que en limiten la difusió exterior, genera més interès que moltes altres llengües que compten amb estat.

Quart, l'activitat de la Institució de les Lletres Catalanes, adscrita al Departament de Cultura, per mitjà de la qual es dona suport a les traduccions a llengües estrangeres d'obres escrites en llengua catalana mitjançant ajuts als traductors i als editors a raó d'uns trenta projectes cada any. La Institució també promou la promoció a l'exterior d'activitats d'autors catalans.

I, finalment, en cinquè lloc, les actuacions del Consorci per a la Projecció Exterior de la Cultura Catalana, Copecc. El Copecc s'ocupa de la projecció exterior de totes les manifestacions de la cultura com són les arts plàstiques, el disseny, el llibre, la cultura popular, la cinematografia, la música, el teatre; però també ha donat suport a múltiples iniciatives relacionades amb la llengua com és el cas d'activitats de promoció d'autors catalans a l'estranger, el suport al Centre de Cultura Catalana de París, de la Universitat de la Sorbona, o la celebració de col·loquis i reunions de les societats estrangeres d'estudis de catalanística, com són la nord-americana, l'anglesa, la italiana, l'alemanya i la francesa.

Totes aquestes activitats i, en conjunt, la projecció exterior de la llengua catalana i de la cultura que s'hi expressa tenen una doble significació: d'una banda, situa la llengua i la cultura catalanes com un referent internacional. Fer conèixer al món l'aportació de la cultura catalana a Europa, a la cultura europea i universal que s'ha fet en llengua catalana contribueix a fer-nos el lloc que ens correspon en el context cultural d'Europa. Si en matèria d'arts plàstiques tot el món reconeix el valor

universal dels nostres murals romànics, o de Gaudí, Sert, Mallol, Miró, Dalí, Tàpies i de tants altres, també han de ser reconeguts, com a valors universals, Ramon Llull, Ausiàs March, Joanot Martorell, Jacint Verdaguer, Miquel Costa i Llobera, Josep Carner, Josep Vicenç Foix, Josep Pla o Llorenç Villalonga.

D'altra banda, la projecció exterior contribueix a incrementar el prestigi de la llengua entre els mateixos catalans que, si la veuen estudiada i reconeguda a l'exterior, comprenen millor que és una llengua com les altres i que ens permet tenir veu original i pròpia en el context de la cultura universal.

Avui, com els deia al començament, presentem davant d'aquest Parlament el Projecte de conveni amb el Govern de les Illes Balears per a la constitució de l'Institut Ramon Llull que va aprovar el Govern de la Generalitat el 4 de desembre, i el de les Illes Balears, el 30 de novembre de l'any passat.

Aquest Institut ha de permetre un increment substancial de les activitats de projecció exterior de la llengua i la cultura catalanes per mitjà de la suma. La suma dels esforços de la Generalitat, que els he explicat ara mateix, amb altres recursos que hem previst de destinar-hi, i la suma dels esforços del Govern de les Illes Balears i també del Ministeri d'Afers Estrangers del Govern de l'Estat per mitjà de l'Institut Cervantes. Insisteixo que l'Institut neix amb vocació de suma i no de substitució, pretén sumar i unificar les actuacions que realitzen els dos governs que el constituïran, i a més a més col·laborar amb l'Institut d'Estudis Catalans i la Institució de les Lletres Catalanes, amb les universitats del nostre àmbit lingüístic i l'Institut universitari Joan Lluís Vives, amb l'Institut Cervantes i amb el Govern d'Andorra, i està absolutament obert a tot tipus d'iniciatives.

La constitució de l'Institut Ramon Llull es va incloure en l'acord marc entre els governs de Catalunya i de les Illes Balears signat a Palma el 17 d'abril de l'any 2000. L'acord preveia que en el termini de nou mesos s'elaboraria un projecte de creació d'un organisme conjunt per a la projecció exterior de la llengua catalana. I, segons el calendari previst, el 18 de gener de 2001 els dos governs van acordar constituir-lo mitjançant la figura jurídica d'un consorci. Un consorci que es denominarà Ramon Llull perquè vam considerar que aquesta figura —el primer autor literari de nivell universal en la nostra llengua, nascut a Mallorca, fill de pares catalans— simbolitza molt bé què som, d'on venim i què volem ser.

La llengua catalana té una llarga tradició escrita, que ja compta amb vuit segles, que ha estat construïda de manera ininterrompuda amb aportacions de tots els territoris de parla catalana i que és comparable amb les grans literatures europees. A més, Ramon Llull és una figura que va optar pel diàleg entre llengües i cultures i va promoure l'aprenentatge de llengües estrangeres per a poder propagar les idees i les creences per mitjà de la paraula. També va optar per escriure en català, no només obres literàries, sinó també obres sobre filosofia i ciència, amb la qual cosa va demostrar que creia en la nostra llengua com a vehicle per a la transmissió de totes les branques del saber.

La forma jurídica elegida per constituir l'Institut Ramon Llull, la del consorci, permet que la col·laboració entre els dos governs sorgeixi d'ells mateixos i en pla d'igualtat, conservant les prerrogatives de cadascun dels dos com a representant de la comunitat autònoma respectiva, i sense necessitat de demanar l'aprovació d'una llei estatal; també permet que l'organisme estigui obert a la incorporació dels governs d'Aragó i del País Valencià, quan aquests ho considerin oportú, i, finalment, permet la col·laboració del Govern de l'Estat sense necessitat que formi part del consorci, però amb incorporació de representants seus als òrgans de l'Institut.

L'Institut Ramon Llull, que formen inicialment Catalunya i les Illes Balears, però que està obert, repeteixo, a la integració del País Valencià i d'Aragó, i a la col·laboració amb el Principat d'Andorra, té la vocació de convertir-se, per al català, en instrument de promoció del coneixement de la llengua fora del domini lingüístic, semblant a l'Institut Cervantes per al castellà, al Goethe-Institut per a l'alemany, a l'Institut Camões per al portuguès i d'altres.

En concret, el Ramon Llull tindrà essencialment les funcions següents. Primer, promoció de l'ensenyament a l'exterior de la llengua i cultura catalanes; promoció de la literatura catalana a l'estranger mitjançant l'edició de textos originals catalans traduïts a les grans llengües del món, l'edició d'obres de divulgació sobre la nostra literatura i la creació d'un gran portal de recursos literaris en llengua catalana i traduïts a llengües estrangeres a Internet. També farà aquesta difusió per mitjà de les altres activitats culturals complementàries, perquè tothom és conscient de la força de la cançó per difondre la poesia. I en tenim exemples ben clars en els casos de Raimon, Lluís Llach, Maria del Mar Bonet i de tants altres, que han musicat amb èxit Ausiàs March, Costa i Llobera, Josep Maria de Sagarra, Joan Salvat-Papasseit, Salvador Espriu i altres. També tothom és conscient de la força del cinema per recrear grans obres literàries, i en tenim exemples en: *La plaça del Diamant*, *La febre d'or* i més recentment *Gràcies per la propina*, *El mar* i *L'illa de l'holandès*.

Els òrgans de govern de l'Institut són el Patronat, el Consell de Direcció i la Direcció. El Patronat és essencialment representatiu i en ell hi tindran presència els representants i càrrecs dels dos governs implicats, l'Institut d'Estudis Catalans, les universitats, la Institució de les Lletres Catalanes i fins a vint-i-una persones que representin totes les manifestacions de la cultura catalana, la designació de les quals es preveu per consens dels dos governs i de l'Institut Cervantes. (*Pausa.*) El Consell de Direcció serà l'òrgan de direcció política de l'Institut i la Direcció en tindrà la representació ordinària i la responsabilitat tècnica.

Els estatuts de l'Institut Ramon Llull, que avui els presento, deixen una gran llibertat als seus òrgans de govern per establir la seva organització interna i preveuen l'existència d'una àrea de lectorats i una àrea de promoció.

Tot i que correspon als òrgans de direcció de l'Institut d'establir quina serà la seva línia d'actuació, els puc avançar que, per ara, es preveu donar continuïtat a la política de suport als lectorats en universitats estrangeres, amb un increment de la dotació pressupostària; ela-

borar un curs de català en línia, modern i complet; incrementar els ajuts a la traducció d'obres escrites originàriament en llengua catalana a llengües estrangeres i a la seva edició, en col·laboració –que no vol dir, en cap cas, substitució– amb la Institució de les Lletres Catalanes; també l'inici de programes específics de difusió dels nostres escriptors i escriptores fora del nostre domini lingüístic, i la construcció d'un gran portal virtual de recursos lingüístics i literaris del català, que estarà a disposició dels professors de català de tot el món i molt especialment dels lectorats de català.

L'Institut Ramon Llull, el primer institut de la seva classe que neix en el segle XXI, emprarà principalment les noves tecnologies i Internet per a les seves activitats. Això no vol dir que renunciï a una presència física a les ciutats del món amb les quals hi ha una major relació. Per això, aprofitarà inicialment les oficines actuals del Copecc i col·laborarà amb els casals catalans més potents, tot en la línia de sumar recursos ja existents i evitar duplicitats que abans els comentava, i actuar molt més en aquest sentit de suma.

Es preveu que inicialment el pressupost de l'Institut Ramon Llull s'aproximi als cinc milions d'euros, dels quals uns dos i mig els aportarà la Generalitat i la resta el Govern de les Illes Balears i l'Instituto Cervantes, amb el benentès que el Cervantes també oferirà suport a actuacions de l'Institut a l'estranger.

En qualsevol cas, els avanço la meua intenció d'informar cada any aquest Parlament de les activitats de l'Institut Ramon Llull i de tenir en compte les observacions d'aquesta cambra en l'aplicació de la política de projecció exterior que es realitzarà. També els avanço la nostra voluntat que l'Institut sigui ideològicament plural i que tingui en compte la diversitat d'estils, de corrents i de matèries que existeixen en la literatura en llengua catalana, tant la contemporània com la que fa referència a la històrica.

La constitució de l'Institut Ramon Llull, per a la qual, en nom del Govern de la Generalitat els demano l'aprovació, té una significació profunda per més d'una raó. D'una banda, per primer cop en la història recent, els governs de Catalunya i de les Illes Balears, amb l'autorització dels respectius parlaments, democràticament elegits, constitueixen un organisme conjunt per a la projecció exterior de la llengua i cultura comunes. Això significa que els dos països accepten amb tota normalitat que comparteixen una mateixa llengua, que els és pròpia i comuna, i que es comprometen a projectar-la a l'exterior com a símbol de la seva identitat i com a part de l'aportació que fan conjuntament, amb una sola veu, a la cultura universal.

D'altra banda, també per primer cop en la història d'aquest Parlament, s'adopta un acord a l'empara de l'article 27 de l'Estatut per facultar el Govern a signar un conveni de col·laboració amb una altra comunitat autònoma. Amb això fem un altre pas –petit, potser, però significatiu– en l'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya en el marc de l'Estatut i en la unió dels esforços entre comunitats autònomes que comparteixen la llengua i moltes altres coses.

Finalment, amb la constitució de l'Institut Ramon Llull serà possible sumar recursos i esforços per aconseguir una projecció a l'exterior de la nostra llengua i la nostra cultura més gran, més potent, més fructífera del que ha estat fins ara; permetrà, en definitiva, incrementar la nostra presència al món i, com els deia en començar, una presència feta en la nostra veu pròpia.

És per tot això que els demano, a tots els grups parlamentaris, el vot afirmatiu que faci possible la constitució de l'Institut Ramon Llull. Els demano el vot afirmatiu sabent que no serà només un vot a favor d'una actuació del Govern de Catalunya, integrat per Convergència i Unió, o del Govern de les Illes Balears, en el qual són presents el PSOE, el PSM i Esquerra Unida, o una actuació que compta amb la col·laboració de l'Instituto Cervantes, del Govern del Partit Popular; els demano... –i els Verds– el vot afirmatiu perquè sé que serà un vot a favor de la unitat de la llengua, un vot a favor de la col·laboració entre els països de parla catalana, un vot a favor del treball conjunt de totes les institucions que hi són implicades per la cultura comuna, un vot a favor de la presència internacional de la nostra llengua, en definitiva, un vot a favor del futur del català i de l'obertura de la nostra cultura al món.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Vicenç Villatoro.

El Sr. Villatoro i Lamolla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aprofito aquesta intervenció per subratllar el que em sembla la importància, la novetat i sobretot la centralitat del que es sotmet a la nostra aprovació.

La creació de l'Institut Ramon Llull, a través d'un conveni amb el Govern de les Illes Balears, significa crear una eina, un instrument, per resoldre o per intentar avançar en dos dels objectius essencials per a la supervivència del català com a llengua i de la cultura que en aquesta llengua té suport. Per garantir el futur del català necessitem inevitablement garantir la seva projecció exterior, la seva presència exterior, no tan sols com a element de prestigi, com a element d'excel·lència, sinó també com a element simplement de promoció, de mercat, d'existència de tot un món industrial, de tot un món de creació que es desenvolupa en aquesta llengua. Però també, amb la creació de l'Institut Ramon Llull, responem a una altra necessitat imprescindible per al futur del català, que és consolidar, protegir, preservar, agilitzar, vitalitzar, vivificar –podem posar molts infinitius d'aquesta mena– les relacions entre tots els territoris de parla catalana. Si el català no és la llengua de tot el territori on es parla català, si no es produeix aquest intercanvi, aquesta vivificació comuna, aquesta unificació d'espai com a mercat i com a espai cultural, també, amb una autoamputació, el català es complica d'una manera important el seu futur.

Per tant, dos objectius essencials: projecció exterior..., en la qual jo crec que hi havia dos possibles models de

constitució d'una eina útil. Un possible model era aprofitar l'Institut Cervantes tal com estava; l'altre model era inventar-se una cosa absolutament nova. El que es fa amb aquest conveni és una miqueta el camí del mig, però jo crec que té virtuts i avantatges i supera inconvenients de tots dos models.

Aprofitar l'Institut Cervantes té un avantatge extraordinari: que té molts mitjans; segon, que respon i visualitza la responsabilitat de l'Estat en la projecció exterior del català. Per tant, utilitzar el Cervantes era dir: «Escolti'm, l'Estat té obligacions respecte al català i ho fa a través d'això.» Té un inconvenient molt gran: l'Institut Cervantes ha estat dissenyat per al castellà; hi ha estat dissenyat des del seu inici, des del seu títol fins, per exemple, a la utilització de la enya com a emblema, com a..., diguem-ne, gairebé com a logotip del Cervantes, i «miri, de enya, nosaltres no en tenim». Per tant, un instrument on hi ha la enya, on la enya és la bandera, no és un instrument fet per a nosaltres, està dissenyat per a una altra cosa. Hi ha gent formidable, a l'Institut Cervantes, que ha ajudat molt a la projecció del català, però més per raons personals, més per sensibilitat personal –en molts casos perquè eren catalans–, que no pas perquè el disseny de l'instrument servís per a això.

D'altra banda, crear un instrument absolutament aliè a l'Institut Cervantes tenia uns inconvenients simètrics: desresponsabilitzava l'Estat –venia a dir això: «Escolti'm, l'Estat no té cap obligació respecte a això.»– i desaprofitava uns recursos que evidentment han estat pagats entre tots.

Per tant, que hi hagi una fórmula on es dissenya un instrument específicament per a la llengua catalana però al mateix temps s'hi implica l'Estat, sembla una bona solució. I sembla una bona solució per fer una cosa que no només és important –i no cal gastar molta estona a dir que és molt important projectar la cultura en llengua catalana a l'exterior–, sinó que sobretot és difícil. La cultura catalana ha tingut una molt bona projecció a l'exterior –històricament, eh?, no només els últims anys: en tot el segle– quan s'ha expressat a través d'un vehicle no lingüístic; els nostres pintors són extremadament coneguts al món. La nostra feina, la feina ara del Ramon Llull, serà dir: «Mirin, al costat de Miró, de Dalí, de Gaudí, hi ha J.V. Foix, Brossa, Espriu... I no pot ser que, en una cultura, tots els bons pintin i que tots els que escriguin no siguin tan bons. Si tots són coneguts entre ells, si tots són amics, si tots participen en moviments culturals més o menys, per dir-ho així, equilibrats, és provable que, si una cultura dóna Miró, doni al mateix moment, amic de Miró, un gran escriptor. Vostès, món, han conegut Miró perquè no cal traduir-lo; intentin conèixer també Foix encara que calgui traduir-lo.»

Però jo crec que el que fa més interessant, més nou, més políticament rellevant l'Institut Ramon Llull, és precisament l'altre aspecte: el fet que hi hagi la col·laboració entre dues comunitats autònomes, per dir-ho així, que hi hagi el primer conveni i que sigui sobre cultura entre Catalunya i les illes Balears, i això és important, perquè jo crec que és, probablement, el pas institucional, no en els últims anys, és que em sap greu dir-ho així, però en els últims segles, d'aproximació

entre Catalunya i Balears; el pas institucional, la creació d'un instrument, d'un instrument jurídic, d'un instrument institucional, més important que s'ha produït mai. Això, cal dir-ho, i em sembla que és de justícia dir-ho, això ha estat possible gràcies a la complicitat, no només a la voluntat del Govern català, sinó a la complicitat del Govern de les illes Balears: el seu conseller Damià Pons, el seus directors generals Pere Muñoz i Joan Melià. Gràcies a aquesta sensibilitat s'ha pogut produir una cosa que era essencial: que la projecció de la llengua catalana no es considerés només una obligació del Govern de Catalunya, que ho considerés una obligació i una possibilitat de tots els governs de tots els territoris amb parla catalana. Si el Ramon Llull s'hagués creat només des de Catalunya i hagués aterrat per dalt a les Balears, al País Valencià i a altres territoris, les seves dificultats d'implantació haurien estat enormes. Havent-se creat, o intentant crear-se, a través d'un conveni amb les illes Balears, jo crec que, fins i tot, el seu aterratge, aparentment més difícil, que és el del País Valencià, té unes possibilitats més grans, i jo crec que aquesta és la seva gran assignatura pendent, el seu gran objectiu: incorporar-hi també el País valencià.

Per tant, satisfacció per la creació d'una eina que serà útil, però, sobretot, per una eina que tractarà qüestions centrals i d'una eina que a través de la seva simple existència ens informa de principis essencials: la centralitat de la cultura en la definició del nostre país, la unitat de la llengua, la possibilitat de col·laboració i la necessitat de col·laboració de tots els territoris que tenen aquesta llengua com a comuna.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, avui, certament, ens trobem davant d'un projecte, un projecte que és, sens dubte, un projecte emblemàtic, important –un projecte emblemàtic, important–, i els haig de dir, senyor Villatoro, que subscriuria moltes coses que vostè ha dit. Certament, és un projecte –repeteixo– important, que és, o tal vegada podria ser, un pas endavant.

Ara bé, deixi'm que els digui, d'entrada, que, certament, és un projecte emblemàtic, important, però és un projecte que arriba amb vint anys de retard i que, a més, és incomplet. Vint anys de retard, pensin vostès, o vint-i-dos, ja no sé quants anys porta el senyor Pujol de president, em sembla que vint-i-dos anys, vint-i-dos anys perquè arribi a aquesta cambra el primer projecte de conveni amb un govern del nostre àmbit cultural i lingüístic. Vint anys –vint anys–, conveni en qualsevol matèria –en qualsevol matèria–, tarda vint anys, o vint-i-dos anys. Home!, és per demanar-se com ha estat possible aquest retard de vint-i-dos anys, i és una pregunta que, francament, ens hem de posar avui –avui– en el Parlament.

Ara, tardem vint-i-dos anys i hem de dir: «I és incomplet.» Perquè per tal de subscriure el que el senyor Vilajoana i el senyor Villatoro han plantejat, doncs, la composició és insuficient, i jo crec que la pregunta que ens hem de fer és si, francament, hem fet tots els esforços possibles per tal d'incorporar en el Consorci les altres terres de parla catalana, que no estan en l'Institut. Per què no hi és el Govern andorrà? Es parla d'una col·laboració, però no es parla d'una presència en l'interior del Consorci. Intueixo que amb el Govern del País Valencià..., intueixo les dificultats, però, per altra banda, finalment, cosa que valoro positivament, hi ha hagut l'acord amb l'Institut Cervantes. Per tant, la pregunta que crec que ens queda damunt la taula és si francament s'ha fet tot el possible perquè aquest projecte que –repeteix– arriba amb vint-i-dos anys de retard, doncs, en el moment que es presenta es pogués fer amb tota la seva força i amb tota la seva representació.

Ara bé, també hi han dos altres aspectes que, tot i que el nostre Grup votarà a favor d'aquesta iniciativa, perquè representa un pas endavant, són dos aspectes que ens semblen insuficients.

En primer lloc, les finalitats mateixes que són presents en l'Institut. Tant en la presentació dels objectius com en les finalitats, l'Institut es centra en excés en la llengua, i és molt important, sens dubte, però l'Institut ha de ser també l'institut de la projecció de la cultura que s'expressa en aquesta llengua. I, després, en el desplegament de les finalitats, i per qüestió de temps no ho llegiré en concret, però les activitats que se'n dedueixen són essencialment activitats en el camp de la llengua. Aleshores, jo crec que neix l'Institut mancat d'una orientació més àmplia, que em sembla del tot necessària si volem donar a aquest Institut la projecció, la volada, la perspectiva, que la cultura catalana es mereix.

I en segon lloc, i és el segon aspecte de crítica que té el nostre Grup amb relació al Conveni, i és que aquest Conveni no comporta la supressió d'alguns dels centres, dels programes, del conjunt de les activitats de la Conselleria. Hauria d'existir una regla no escrita a l'Administració que cada proposta d'un nou ens hauria de comportar la supressió d'almenys un parell. I, és clar, al costat de l'Institut Ramon Llull, ens trobem el Copecc, que continua amb les seves mateixes activitats; la Comissió de la Promoció de la Llengua Catalana a les Universitats, que continua amb les mateixes activitats; amb el mateix Consorci; amb la Institució de les Lletres. És a dir, no hi ha hagut –no hi ha hagut– la voluntat, o la possibilitat, o l'ambició, o la capacitat, d'aprofitar la creació de l'Institut per reorganitzar, posar al dia, buscar una sinergia, d'un tema que hauria d'haver implicat una reordenació.

Ara bé, malgrat que creiem que en les finalitats i objectius s'hauria pogut anar més enllà, malgrat que no s'ha fet l'esforç a la Conselleria per a una reorganització a fons d'aquesta, malgrat que arriba amb retard, sens dubte, creiem que aquest Institut és un pas més, que, realment, el conveni amb el Govern balear és un conveni molt important i que el valorem molt positivament, i per això el nostre Grup votarà favorablement aquest projecte.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'una manera breu, perquè un podria dir, simplement, que subscriu en la seva totalitat el que ha dit el conseller i subscriu en la seva totalitat el que ha dit el diputat Villatoro, no subscriu el que ha dit el representant del Grup Socialista, podria dir que el nostre Grup votarà que sí, votarà que sí a la creació de l'Institut Ramon Llull per les raons dites.

De totes maneres, això seria agraït, suposo, pels diputats, però també crec que s'han de dir algunes coses més.

En primer lloc, ho diu l'exposició de motius de la creació de l'Institut –jo aquí no he de fer aquest paper, però ja que ho diu l'exposició de motius–, la difusió de la llengua i de la cultura catalana, la difusió, fent servir paraules d'una de les nostres identitats com a poble, ara es farà a través de l'Institut Ramon Llull, però s'ha estat fent durant vint-i-dos anys. Per tant, si alguna cosa neix amb retard –i en això no em toca a mi aquest paper, però ho vull dir– no és una voluntat d'unes polítiques, sinó que és un instrument. És bo fer els instruments, però crec que no és bo confondre les voluntats i les polítiques amb els instruments.

He dit, i torno al tema, que nosaltres votarem que sí, jo diria per tres raons fonamentals i per aportar-ne alguna de nova. Crec que és essencial, s'ha estat fent, però crec que és essencial, donar a conèixer a l'exterior, potenciar, la nostra llengua, la nostra cultura, dintre, i aquí el conveni amb les Balears i les possibilitats d'incorporar-s'hi d'altres, dintre de l'àmbit cultural que el català té. És bo i és necessari potenciar-ho, perquè potenciar –potenciar– sempre és bo. El que és dolent, si de cas, és empètir i restringir.

I jo crec que, a més a més, és positiu donar-ho a conèixer, utilitzar també com a instrument vinculat al Ramon Llull l'Institut Cervantes, perquè, és clar, ja sé que l'Institut Cervantes té la *ñ* i això, bé, no sé si és un problema o és un avantatge, la té, però, evidentment, totes les llengües i totes les cultures nostres, del nostre país, i ara aquí parlo d'Espanya, són igualment patrimoni cultural que tots hauríem de potenciar i són una riquesa que tots hauríem de potenciar, també el Cervantes amb el català, amb l'euskera o amb el gallec. I crec que en aquesta línia s'hi està, en el Ramon Llull, i crec que aquesta línia és positiva.

Crec, en segon lloc, que la incorporació del Cervantes és bona pel que deia, i jo voldria dir que la incorporació del Cervantes –jo sempre dic que no hem de jugar a advocats de l'Estat, però de tant en tant val la pena dir coses–, que la incorporació del Cervantes no ha sigut una incorporació d'últim moment, ha sigut una incorporació des del primer moment.

I crec, en tercer lloc, que el que és positiu, per mi el més positiu, és que no és un institut amb col·laboració, i ha nascut un institut amb voluntat de diàleg i ha nascut

amb facilitat gràcies a la voluntat de diàleg. No és l'últim pas, jo crec que és el primer pas, que queda molt per fer en favor de la nostra llengua, de la nostra cultura, de difondre-la a través del món, en el món, però que amb la voluntat de diàleg, amb paciència, amb col·laboració, això es podrà anar fent.

Nosaltres, com he dit al començament, votarem que sí a la creació de l'Institut Ramon Llull.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, de bell antuvi, vol anunciar el vot favorable a aquesta proposta del punt de l'ordre del dia d'avui respecte a l'aprovació del Projecte de conveni de constitució de l'Institut Ramon Llull, com no podia ser d'altra manera, perquè coincidim en tots els aspectes positius que se n'han anat remarcant, tant per part del conseller de Cultura, que parlava en nom de Govern, com dels portaveus dels altres grups parlamentaris.

És evident la necessitat de projecció exterior de la nostra cultura i, específicament, de la cultura feta en la nostra llengua. És evident, potser sovint ens n'oblidem més del que tocaria, la necessitat de cohesió interna, de la mateixa projecció interna de la nostra cultura, de la nostra llengua, en l'àmbit que ens és propi. Un instrument que pot servir per a ambdues coses, que serveix específicament per a la primera, però que referma la segona, és un instrument al qual des d'Esquerra Republicana hi hem de donar el nostre suport.

Coincidim també en algunes de les consideracions no tan entusiastes que s'han fet: vint anys són potser molts anys perquè avui estiguem davant de la primera proposta de conveni que el Govern de la Generalitat ens formula, davant d'aquest Parlament, amb una altra comunitat autònoma de l'Estat. Segurament, vint anys són molts anys.

La Constitució espanyola, tan demòcrata ella, ja sabem tots que entre un dels seus punts hi ha el de prohibir-nos moltes coses pel que fa a la nostra voluntat d'expansió cultural, i amb les possibilitats de conveni amb altres comunitats no és que la Constitució –hi insisteixo–, oberta, dinàmica, demòcrata, defensora i garant de totes les llibertats hagudes, per haver, existents i les que hi haurà, doncs, ens hi ajudi. D'això, ja en som absolutament conscients. Però, malgrat que no ens ajudi, vint anys –hi insisteixo– han estat molt anys. Més val vint anys que vint-i-un, i, per tant, satisfets que finalment...

Segon, hi ha algun aspecte reduccionista en el conveni que tampoc ens satisfà. Sabem també que el Govern del Partit Popular al País Valencià no és un govern favorable, d'entrada, a la cohesió interna de la nostra cultura. És un govern no només no favorable, sinó amb actituds agressives, a vegades dintre la violència polí-

tica, i de vegades incitant a la violència no política, a la violència de carrer, perquè tant de *kale borroka*, tant de *kale borroka*, doncs, *kale borroka* devia ser el que incitava la dreta valenciana que es fes a casa de Joan Fuster o a la llibreria d'Eliseu Climent, i això era també *kale borroka*. I això no ho incitava cap partit d'esqueres ni cap partit independentista: ho incitava la dreta espanyola, valenciana, pura i rànica, que avui en dia està al Govern de la Generalitat. I això va passar –i això va passar–, i no ho podem oblidar.

Per tant, ens dol una mica cert reduccionisme. Li dirigeixo, per exemple, la primera frase del text; diu: «Acord pel qual s'aprova el projecte de conveni de constitució de l'Institut de Ramon Llull. La llengua catalana és un element fonamental de la identitat i un patrimoni cultural que Catalunya i les Illes Balears comparteixen des de fa gairebé vuit segles.» Home, això és veritat, però és només una part de la veritat, és una reducció d'una veritat major. Sí que només signen Catalunya i les Illes Balears i Pitiüses en aquest moment, però, en l'exposició de motius, reduir aquest patrimoni només a aquests dos territoris és una reducció que potser políticament és explicable, però que potser s'hauria pogut trobar també una fórmula perquè es reconegués que no és només el patrimoni d'aquests dos territoris, que és el patrimoni també d'altres territoris.

Esperem amb més esperança que el Govern de l'Aragó s'hi pugui sumar. Esperem amb més esperança que el Govern d'Andorra s'hi pugui sumar; en sabem les dificultats, perquè Andorra és un Estat, i nosaltres no ho som, i les Illes tampoc, sabem les dificultats que planteja això al mateix Govern d'Andorra –al mateix Govern d'Andorra. Esperem amb molta menys esperança que d'altres territoris, com la Catalunya Nord, a través d'algun organisme, s'hi puguin sumar, si més no col·laborar. Però, hi insisteixo, en aquest nivell estem satisfets d'haver arribat aquí, estem satisfets de l'eina, tenim els dubtes que hem plantejat i esperem que l'eina sigui útil, s'utilitzi i que, més enllà de ces trencades o enyes, si resulta que l'Institut Cervantes un dia descobreix que la cultura catalana és la cultura també de la gent que paga impostos a l'Estat que manté l'Institut Cervantes, doncs, ens sentirem molt satisfets que alguna vegada alguns d'aquests diners que van a Madrid tornin per fer alguna cosa interessant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, certament, vostè deia que avui era..., no sé si ha dit que era un dia històric o que era un dia molt important, i fins i tot em sembla que el senyor Villatoro també deia una cosa semblant, o que era un pas institucional, em sembla que deia, important..., bé, de fet, el més important a l'últim segle, no?,

amb relació al conveni. El que passa és que potser el podríem haver fet –i em perdonaran que citi el nostre Grup Parlamentari– l'any 91, quan en aquest Parlament es va presentar una iniciativa legislativa d'Iniciativa per Catalunya - Verds que deia la creació de l'Institut Ramon Llull, més o menys amb les mateixes condicions; més agosarat, com sempre, evidentment, que el que han presentat vostès, però que deia exactament el mateix. Dotze anys després, hem hagut de fer això, amb arguments de votar en contra com... Senyor Colomines, ah!, abans era aquí?

Bé, el senyor diputat Colomines deia que votarien en contra de la proposta, «perquè la realitat lingüística i política s'imposa» –la de Convergència i Unió, se suposa, no?–, «i és per això que nosaltres no acceptarem la seva presa en consideració de la proposta. No volem posar en qüestió res que pugui afectar la indiscutible unitat lingüística catalana.» Diu: «Jo els proposo que iniciem gestions de veritat amb les comunitats valenciana i les Illes per confegir un organisme com aquest que vostè proposa.» I fins i tot –i ara, en aquest cas, és amb to de broma, però ho deia ell– feia una proposta: que no li agradava «Ramon Llull» i que es digués «Joanot Martorell». Bé, el senyor Casanovas en aquell moment deia, sobretot, que no es digués ni Ramon Llull, ni que es digués Tirant lo Blanc, sinó que fos original. Bé, ens hem quedat amb la proposta inicial, que sigui el Ramon Llull, però no perdin de vista aquesta idea.

Dotze anys després, amb la política que ara no toca el peix al cove, ens hem quedat sense aquesta possibilitat d'aquelles excel·lències, senyor conseller, que vostè deia, i molt bé deia aquí, quan ha intervingut, i que mentrestant, doncs, no hem tingut aquesta projecció o aquesta eina importantíssima de projecció de la nostra cultura a l'exterior, perquè a vostès, el Govern, Convergència i Unió, el de sempre, doncs, no li interessava o no li ha interessat en alguns moments, i ara que li interessa o en té necessitat, ara sí que ho porta a terme, sempre, ho repeteixo, no pas en benefici dels ciutadans –perquè això..., ja m'explicaran aquests dotze anys–, sinó en benefici dels seus interessos partidistes; legítims, però no pas de tot el país: només seus.

Ho dic perquè posem la situació, ja que hem fet molt de flors i violes amb les nostres intervencions, situem una mica la realitat de dotze anys que la nostra proposta es va posar en aquest Parlament i es va rebutjar amb els vots en contra de Convergència i Unió i l'abstenció del Grup Socialista. Bé, ho dic perquè són element importants.

Dit això, evidentment que nosaltres, doncs, creiem que és important, evidentment, fer aquest conveni, aprovar aquest conveni de relació també entre les Illes Balears i el nostre país, amb la creació de l'Institut Ramon Llull, més quan assistim a un procés de mundialització que comporta l'expansió de les grans cultures i és una amenaça al mateix temps per a les més petites, com la nostra, però també ofereix, aquesta mundialització, possibilitats extraordinàries per a la difusió de la nostra realitat cultural.

A més a més, tenint en compte –i això no s'ha dit, però s'hauria de tenir en compte–..., simultàniament, les noves migracions reclamen accions especials de relació

intercultural per poder assegurar la igualtat i la cohesió social de tots, de tots plegats, també d'aquestes persones que arriben al nostre país.

És veritat que l'evolució política dels estats / nacions presenta noves ocasions per a la redistribució subsidiària del poder, i cal continuar treballant pel reconeixement igualitari del caràcter plurilingüe i pluricultural d'Espanya, tot i tenint en compte, doncs, que hi ha reaccions violentes per part d'aquests estats centralistes, i aquí en el nostre país, evidentment, pel Govern del Partit Popular, però que, evidentment, nosaltres hem d'utilitzar la nostra capacitat per continuar l'expansió de la nostra cultura.

Nosaltres creiem que la cooperació i coordinació entre els organismes competents en matèria de normalització lingüística dels territoris de llengua catalana han de facilitar en tots els sentits la realització d'objectius comuns a nivell sectorial i l'elaboració, a mitjà termini..., i aquesta és una proposta que deixem sobre la taula: la proposta de crear un pla general de normalització lingüística comú. (*Remor de veus.*) Aquest ens sembla que seria un element importantíssim, a part d'insistir –ja ho deia el senyor Bargalló– en la necessitat que s'incorporin...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat... Pot continuar.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies. Insistim, com ja deia el senyor Bargalló, en la necessitat que s'incorporin a aquest projecte la resta de territoris del domini lingüístic català. En som conscients: l'Aragó, el País Valencià, molt més fàcil; més difícil a Andorra, la Catalunya Nord i l'Alguer. Però em sembla que seria un element imprescindible, també, continuar amb aquesta situació.

A més, des del nostre punt de vista, creiem que hem d'utilitzar al màxim –i també ja es diu en l'explicació–, doncs, les tecnologies de la informació i de la comunicació per a garantir la igualtat d'oportunitats en l'aprenentatge del català, dintre i fora del seu territori. Sabem que el Consorci per a la Normalització Lingüística ja ha començat a treballar en l'elaboració d'un curs de català en línia que abasti tot el currículum i que sigui accessible arreu del món, i ens sembla que aquest és un element important a tenir en compte, la utilització d'aquestes tecnologies de la informació i la cooperació. I també aquesta cooperació s'hauria d'estendre, també, a les televisions, a les ràdios i televisions públiques, que tampoc ho expliquen. Sembla que podria ser un element també a tenir en compte, de potenciar la rendibilitat lingüística, social i també econòmica, també dels doblatges fets per les grans cadenes de televisió, especialment per la Televisió de Catalunya, garantint la continuïtat de les televisions locals i el vídeo. Hi ha molts elements de treball que es podrien elaborar.

I acabo dient que nosaltres votarem favorablement, evidentment, a la creació de l'Institut Ramon Llull, però creiem que fins i tot hauríem de fer un pas més i activar mecanismes que permetin dur a terme la signatura d'un tractat d'unió. Em sembla que seria un ele-

ment important, com sempre, amb propostes que van més enllà de les que s'han plantejat fins aquest moment, però seria interessant el tractat d'unió, a l'estil del neerlandès que existeix en aquest moment, entre els governs dels diferents territoris de parla catalana, per tal de promoure el desenvolupament del patrimoni lingüístic i cultural comú. Aquest és un desig que nosaltres voldríem complert al més aviat millor.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Voldria recordar a les senyores i als senyors diputats que, en virtut de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, per aprovar això es necessita la majoria absoluta; en cas que no s'assolís la majoria absoluta, s'interpretaria que queda rebutjat aquest projecte de conveni de constitució de l'Institut Ramon Llull.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i per la unanimitat dels presents.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques civils i mercantils (tram. 271-00011/06)

Prego un moment d'atenció a les senyores i els senyors diputats. Ara farem tres votacions, crec que pràcticament seguides, i els prego l'atenció de vostès.

La primera és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en la denominació de les persones jurídiques, civils i mercantils. De conformitat amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament cal establir el nombre de diputats.

Els portaveus unànimement proposen que siguin tres, però cal que el Ple es pronuncii per majoria absoluta. Donat que hi ha majoria absoluta present en aquesta cambra, els proposo que sigui, aquest punt, aprovat per unanimitat i per assentiment. *(Pausa.)*

Moltes gràcies.

Un segon pas: els noms proposats per defensar aquesta esmentada Proposició de llei són els il·lustres diputats senyor Jaume Farguella i Sitges, senyor David Pérez Ibáñez i senyor Francesc Ferrer i Gironès. Prego també que, si no hi tinguessin cap inconvenient, sigui aprovat per assentiment d'aquesta cambra. *(Pausa.)*

Així és i, per tant, així constarà.

Designació de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00009/06)

El següent punt de l'ordre del dia és la designació de tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya, i d'acord amb l'article 40.3 de la

Llei 17/1990, de 2 de novembre, de museus, passem ara a l'elecció dels tres vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus.

Els noms proposats són els del senyor Àlex Farnós i Bel, senyor Jaume Massó i Carballido i senyora Isabel Coll i Mirabent.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment, que és el que els proposo. *(Pausa.)*

Per tant, així queda aprovada, per assentiment, aquesta proposta.

Designació de cinc membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances (tram. 284-00010/06)

A continuació hem de fer la designació de cinc membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances. D'acord amb l'apartat 14.2 de l'article 34 de la Llei 21/2001, de 28 de desembre, de mesures fiscals i administratives, de modificació de l'article 27 de la Llei 2/1985, de 14 de gener, de l'Institut Català de Finances, passem ara, per tant, a l'elecció de cinc membres del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances.

Els noms proposats són els següents: senyora Immaculada Riera i Reñé, senyor Joaquim Llach i Mascaró, senyor Alexandre Pedrós i Abelló, senyor Antoni Soy i Casals i senyor Josep Arias i Velasco.

Els proposo, si no hi tinguessin cap inconvenient, que sigui aprovat per assentiment. *(Pausa.)*

Així és i així constarà.

Es suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, el conseller d'Economia i Finances, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta que adrecen al molt honorable president de la Generalitat, la formula l'il·lustre diputat

l'excel·lentíssim senyor Ramon Camp i Batalla, pel Grup de Convergència i Unió.

— **Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a l'any 2002 en matèria de carreteres (tram. 317-00336/06)**

Té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a la cambra hem parlat sovintejadament de grans infraestructures importants per al país. Hem parlat de l'ampliació del port de Barcelona, de l'ampliació del port de Tarragona; hem parlat de la tercera pista de l'aeroport, de les grans infraestructures a fer a nivell ferroviari com pot ser el TGV. I això ha estat motiu d'ampli debat i, realment, de valoració important en allò que són infraestructures que tenen transcendència per al futur del país.

Però és evident, també, que al conjunt del nostre territori hi ha una xarxa de carreteres que té una cabdal importància, no tan sols per a la mobilitat dels ciutadans, sinó també per a l'economia del nostre país. I ben segur que aquesta xarxa de carreteres ocupa un espai prioritari en l'interès del Govern.

Ens agradaria conèixer, al Grup de Convergència i Unió, en què es concreta per a l'exercici del 2002 aquest interès del Govern en la xarxa de carreteres de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, li contestaré tot el que pugui amb el temps que tinc, començant per les obres que o bé s'han començat ara recentment o es començaran d'una manera molt immediata; després anirem a les adjudicades que es faran ja cap al segon semestre, i veurem si després li puc explicar les licitades, que algunes començaran a fi d'any.

Miri, per començar, en execució, tenim, doncs, el desdoblament de Sallent a Puig-reig, a l'Eix del Llobregat; tenim la variant de Montesquiu i Sant Quirze de Besora —el primer són 10.000 milions de pessetes; l'altra són uns 3.500—; tenim el condicionament de Sant Pere de Riudebitlles a Puigdàlber, que és la continuació de la carretera —el tros que falta— d'Igualada a Vilafranca; tenim el desdoblament de Roses, el desdoblament de Santa Cristina; tenim el tram Manlleu - Torelló; tenim la variant de Xerta; tenim la segona fase de Tortosa - Aldea; tenim, després, concretament el condicionament de Seròs a Maials, la variant de Reus —uns 3.500 milions de pessetes, també—; tenim el condicionament de la carretera de Corçà a Verges..., no, perdó, la variant de Cardedeu a Llinars del Vallès, això, —d'uns 3.500 mi-

lions, també—; tenim la variant de Begues; tenim la carretera de Solsona a Guissona, concretament el tros fins a Biosca; tenim el condicionament Figuerola - Biscarri, que és una de les —en fem diverses, però els les puc totes— carreteres de penetració cap als Pirineus; la nova carretera de la Selva del Camp a Constantí, molt necessària precisament per la concentració industrial d'aquella zona; el condicionament de Tortosa a Tivenys; la variant sud de Lleida, i la carretera de Cambrils a Salou. N'hi ha més però la resta, doncs, les hi estalvio perquè són més petites.

D'una manera immediata començarà... —abans m'he equivocat, l'he posat com que ja s'estigués fent però no s'està fent— el desdoblament de Roses, i el desdoblament de Santa Cristina; la tercera fase de la Tortosa - Aldea —quan acabi la segona, que li he dit abans, que acabarà segurament a l'estiu—; la variant de la Cellera; el condicionament de Torroella de Fluvià a Figueres, de Corçà a Verges, de Roses a Palau-saverdera, etcètera.

I després, les que també farem, cap a finals d'any podrem començar..., són algunes tan importants com el nou pont sobre el Francolí a Tarragona, la ronda nord de Granollers...

El president

Honorable president...

El president de la Generalitat

...la ronda oest de Sabadell i el nou pont sobre el Besòs a Sant Adrià de Besòs.

El president

President, hem arribat a final de ruta. Ja s'ha acabat.

El president de la Generalitat

Sí, hem acabat a Sant Adrià, sí.

El president

Gràcies.

— **Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats dels departaments d'Indústria i Treball pel que fa a l'establiment de noves indústries i empreses (tram. 317-00339/06)**

La segona pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Si li sembla «apretarem» una miqueta més, eh? (*Remor de veus.*) Què fa el seu Govern i què fan alguns consellers per fer venir noves inversions i noves empreses a Catalunya, i què fa el seu Govern per impedir que determinades empreses tanquin amb total impunitat a Catalunya?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

Doncs, deuen fer bastant, perquè l'any passat a través del Cidem, que és l'organisme que tenim per promocionar, captar i gestionar amb les empreses procedents de fora, es van posar en pràctica 192 projectes.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Veig que vostè continua amb la tàctica de la resposta al senyor Camp, és a dir, les llistes. Però vostè, que viatja molt, no ajuda que el seu Govern faci gaire res, i més aviat el que fa és equivocar-se.

Una indiscreció inoportuna va deixar l'Empordà, l'Alt Empordà, sense Inditex. Ara, Lear Corporation anuncia que tanca i deixa molt tocada –molt– una comarca. No fa gaire es va saber que Global 3, una empresa que opera a la Val d'Aran, havia triat Saragossa per al seu projecte vinculat amb les noves tecnologies. En el cas de Figueres, els va perdre el triomfalisme i l'oportunisme. En el cas de Cervera, els perd el joc de despropòsits entre dues conselleries, que diuen que no saben res, quan fa mesos que ho sabien, no fan res per impedir-ho i no mostren cap sensibilitat per atendre les demandes raonables dels treballadors i treballadores de l'empresa. Aquí els ha perdut la imprevisió, la manca de planificació i de rigor i una certa alegria globalitzadora. Alguna declaració del conseller –i potser també de vostè– no ha acabat d'ajudar-hi. Pitjor és Global 3: aquesta empresa se'n va simplement perquè es sent incòmoda, condicionada, pressionada, fruit d'un excés de burocràcia, d'exigència mal entesa i de pressions innecessàries. Se'n van.

Però tot això, al marge de les 190 que vostè cita, és només la punta de l'iceberg. Els números canten: de 1993 a l'any 2000 el percentatge de la inversió estrangera a Catalunya ha passat de ser el 23,7% del total a l'11%, i en el mateix període el percentatge de les autonomies, en el total, ha passat del 21% al 12%. Avui, Catalunya, en el comparatiu entre d'altres regions i altres comunitats autònomes, passa a darrere.

Vostès practiquen en aquesta matèria la claudicació, la deixadesa amb els que se'n van i organitzen una carrera d'obstacles i una competència innecessària amb els que vénen. Fa massa, massa temps que en aquestes i altres matèries han decidit declarar-se...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

...incompetents o de vacances –vacances pagades, és clar.

El president

Gràcies, senyor diputat. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Esperava més de vostè, francament, eh?; vull dir, quan m'ha anunciat tanta..., tanta energia... M'ha decebut una mica, perquè, és clar –primera–, vostè no sap que d'ençà de fa dos anys es calculen les inversions estrangeres d'una manera diferent. I allò, per tant... (*Veus de fons.*) Sí: no es calculen les reinversions de totes les empreses, i, si es calculen, el nostre percentatge és del 35%. Per tant –primer punt– m'ha decebut no solament per la seva manca d'agressivitat, sinó també per la seva manca d'informació.

Ara, com que això de dir les llistes va bé –perquè això és indiscutible, no?– i com que afortunadament en el terreny de les llistes som bastant imbatibles, en comptes de tota l'argumentació que li volia fer, li llegiré llistes de les coses que hem fet l'any 2001.

Per exemple: l'empresa aquesta, SCA-Suècia, a Puigpelat –és tocant a Valls, això, eh?–, 60.000 milions; l'empresa Behr, a Montblanc, fàbrica nova a Montblanc, 9.800 milions de pessetes; l'ampliació de Denso... –estic segur que ho entendran millor en pessetes que en euros; per això els ho faig, eh?–, aleshores, per tant, l'ampliació de Denso, al Bages, 4.300 milions; una fàbrica nova d'Holanda, holandesa, la Synton, a Sant Boi de Llobregat, 4.500 milions; una altra nova a Valls, 1.600 milions; una de japonesa, Y-Tec, a Santa Oliva –de components d'automoció–, 2.500 milions; Isopan Ibérica, a Constantí, tocant a Reus, 2.100 milions; Yorka, concretament a Llinars del Vallès, 3.000 milions; Terasaki –això és una ampliació–, del Japó, a Granollers –és una ampliació amb 50 treballadors més–, 1.600 milions; Novartis, 2.500 milions, etcètera.

Si d'aquí passem al que no és... –si volen podem continuar, però pot acumular-ho, si vol, per al dia que ve, que tenim més llista, fins a 192–, ara bé, si d'aquí passem a una cosa que en comptes de ser prou important industrial és de serveis –que també és prou important–, doncs, li diré, per exemple: a Valls també, a la prolongació del polígon que està fent concretament la Generalitat a Valls, Ikea, una inversió molt important que, a més, representarà el centre logístic de tot el sud d'Europa.

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Ho podem deixar per al dia que ve, si vostè vol.

(*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat... (*Remor de veus.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té de la crisi de l'empresa Lear Corporation, de Cervera (Segarra), i sobre les gestions fetes per a evitar-ne el tancament (tram. 317-00342/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat el senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. (*Remor de veus.*) Prego silenci, si us plau.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, el senyor Rigol ha dit que la decisió de Lear li repugna. Vostè forma part del Govern, crec; com a Govern, què pensen exigir a Lear de les contraprestacions per la facilitat rebudes? Quines actuacions faran amb l'anunci de tancament? I com s'inscriu en una política industrial d'un govern?

El president

Moltes gràcies, molt honorable..., ai!, il·lustre senyor diputat...

El president de la Generalitat

Encara no, senyor president.

El president

No, no.

(*Rialles.*)

El president de la Generalitat

Ja vindrà.

(*Rialles.*)

El president

És un privilegi reduït, això de ser molt honorable.

El president de la Generalitat

Bé, no hem començat encara, oi?

El president

No, no...

El president de la Generalitat

Escolti, a mi m'agradaria molt que vostè m'expliqués tots aquests privilegis que s'han donat a Lear, perquè, francament, a mi em consten, en tot cas, en una forma reduïdíssima. Expliqui-m'ho, per favor.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Li pot començar per preguntar a l'alcalde de Cervera, que crec que el coneix vostè, quan ha dit que se sentia molt desenganyat pel que va ser localització de ter-

renys, polígon, fiscalitats, etcètera. Ho pot..., ho pot plantejar com a govern, no com a informació; que m'ho demani vostè, la informació, ja és vergonyant, perquè vostè està molt més informat... (*Forta remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. (*Pausa.*) Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

...vostè està molt més informat que qualsevol diputat de l'oposició, es suposa.

En segon lloc, vostès fa mesos que saben que aquesta empresa anava a tancar. I la meua pregunta és què van fer a partir d'aleshores? I com és possible que vostè, alegrement, fa pocs dies, sabent que tanquen, sense haver vist cap expedient, cap estudi industrial, cap projecte de viabilitat —que legalment estan obligats a presentar—, ja donen per fet el tancament?

Quina és la política industrial, de vostès? És la d'inversions d'innovació tecnològica o, com aquesta, d'empreses amb capital intensiu, que no poden aguantar ni minuts a Catalunya perquè hi ha moltes altres terres que són molt més competitives que nosaltres, amb salaris baixos? S'omplen la boca d'innovació tecnològica, però faciliten la de capital intensiu a comarques on amaguen, amb treball negre o amb treball a precari, les xifres de l'atur. I això és un anunci del que pot succeir a altres sectors a Catalunya. No és només Lear; pot ser l'electrònica, pot ser altres sectors del metall.

On és el Govern de Catalunya? Purament i simplement acceptar ja el tancament abans que l'empresa presenti cap dels documents que legalment, amb el nostre ordenament, està obligat a presentar? És purament i simplement convidar els nostres empresaris a anar a Polònia a invertir? És que anem a deslocalitzar també, nosaltres? És que Catalunya, que abans era una pista d'aterratge de les indústries, ara és purament i simplement una escala tècnica, que hi passen una estona i se'n van? On és el conseller d'Indústria del seu Govern? Perquè això no és un tema bàsicament del conseller de Treball... Per anar a la resignació i la claudicació, com hi està convidant vostè: no hi ha res a fer, tothom a esperar quants dies seran de pagament de l'acomiadament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

On és la política industrial del seu Govern?

Gràcies.

El president

Senyor diputat, gràcies. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

On és el Govern de la Generalitat? Fa vint-i-dos anys era al Palau de la Generalitat, governant un país que cada any puja un 1% més que la mitjana del creixement

europèu. Si el vol anar a buscar, vagi'l a buscar allà. Bé, això per començar.

Jo li he fet una pregunta perquè me la contestés, perquè sabia que vostè no ho sabia, evidentment. Naturalment no ho sap perquè no existeix això que vostè diu. Si ho hagués sabut, si existís, vostè ho hauria sabut, perquè té manera de saber-ho i hauria contestat.

Però vostè ha fet la pregunta retòrica: a veure què hi ha? Doncs, no hi ha res: «l'Ajuntament de Cervera en el seu moment va fer uns determinats ajuts...» Què va passar? Escolti, recordi que això era una fàbrica d'Ibèria, que hi va haver una suspensió de pagaments d'Ibèria, que després MAI –no Lear, MAI–, empresa de Valls, la va comprar per 200 milions de pessetes en la liquidació de l'empresa. Va passar això, concretament. MAI després la va vendre a United Technologies, i United Technologies la va vendre a Lear. Però d'ajuts de la Generalitat no n'hi ha hagut. Els únics ajuts en qüestions de tipus de recerca i desenvolupament que hi hagut a Lear han anat a parar a on ells els han volgut situar, que ha estat a Valls, concretament, no a Cervera. I res més.

I vostè no m'ha sabut contestar perquè vostè fa retòrica. Però vostè no sap res de res sobre aquesta qüestió. Li ho dic, entre altres coses, perquè no hi ha, no hi és... (*remor de veus*), no, no hi és... I el que sabien també la UGT i Comissions Obreres, perquè n'havíem parlat amb ells, que, evidentment, tal com anava la indústria de l'automòbil, i amb l'orientació que portaven aquest tipus d'empreses, no només Lear, era previsible que hi podrien haver tancaments, i ens feien por algunes de les empreses concretament que teníem, concretament, aquí a Catalunya. Sabíem el mateix, i les aproximacions que varem fer perquè ens expliquessin quines perspectives hi podia haver no varen donar resultat, ni a nosaltres, ni a UGT ni a Comissions. Fins que el dia 1 de febrer, d'una manera molt precipitada, això sí, i amb caràcter general, des de Detroit diuen: «Vint-i-una fàbriques tanquem, una d'elles concretament la de Cervera.»

Jo no vull enganyar la gent: farem el que puguem i ho estem fent, i avui hi ha una reunió, tu tens una reunió concretament d'aquí a una estona, i en vas tenir una ahir i abans-d'ahir... (*Remor de veus.*) Perdonin, no cal que riguin, és important, això, és el que ens demanen que fem, no?, i que hem fet, i que ha fet en Subirà també, evidentment. Bé, el que passa és que nosaltres no hem d'enganyar la gent dient: «No tingueu por, això ho arreglarem», perquè això, realment, és molt difícil.

Per tant, hem d'anar, primer, de salvar que es tanquin, mirar-ho; segon, evidentment, advertir la gent, prepararem-nos tots plegats, vosaltres els sindicats...

El president

President...

El president de la Generalitat

...nosaltres hi entrarem quan puguem, quan la legislació...

El president

President...

El president de la Generalitat

...ens ho permeti o quan els sindicats ens ho demanin per mirar d'ajudar. Sí, és clar, hi entrarem, naturalment, per tal de mirar que, realment, les condicions...

El president

President...

El president de la Generalitat

...si es que es tanca, siguin les més favorables. És la nostra obligació, no? Dispensi, perdó.

El president

Gràcies.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures i les declaracions del Govern de l'Estat contràries als interessos de Barcelona i Catalunya (tram. 317-00345/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, el Govern que vostè presideix com valora les darreres declaracions, lleis i amenaces de lleis que atempten directament contra Barcelona i el conjunt de Catalunya, i amb quines mesures pensa oposar-s'hi?

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Ho valorem malament.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Tenint en compte que «malament» vol dir malament, i vostè és un home generalment clar i català, encara que sigui de poques paraules, malament vol dir «malament», i, per tant, vostè és el primer a ser conscient que aquestes declaracions, lleis i amenaces de lleis, procedents del senyor Aznar, de ministres del Govern Aznar, de delegats i delegades de Govern i d'un tal Blázquez, aquestes declaracions i lleis van en dues direccions. Per una banda, en l'intent clar de ridiculitzar, reduir i eliminar la nostra identitat com a poble i les institucions que vostè mateix presideix, però, alhora, en la línia de reforçar el paper de l'Estat des d'una concepció uniformista

i centralista allèrgica a la diversitat. Són atacs directes contra Barcelona com a motor del país, que són atacs contra Catalunya: l'OPA contra la indústria farmacèutica, la passarella Gaudí, la Carta municipal, el retard a la tercera pista, l'anul·lació del vol directe a Nova York, la radialitat centralista de totes les infraestructures. És el *defensor del pueblo*, no cal dir de quin *pueblo*, obsessionat per l'himne i la bandera, i això que ells no són nacionalistes; és el ministre Posada amb una llei que nega la presència directa a Europa, les competències exclusives, i que vol controlar les lleis que fa aquest Parlament. A l'hora de la veritat, el poder polític i econòmic és allà, manen ells, perquè l'Estat és d'ells, i nosaltres no podem decidir, entre altres coses, perquè els nostres impostos es decideixen allà.

Aquesta situació té, òbviament, una responsabilitat directa, la del Govern Aznar, però vostès també són, senyor president, coresponsables, en part, pels seus pactes permanents amb el Partit Popular, d'aquesta política, perquè aquesta aliança privilegiada els ha legitimat i els ha fet bons davant els ulls de la societat catalana.

Cal, doncs, que tots plegats fem possible la unitat civil del poble de Catalunya, de totes les administracions, de tots els partits, de tots els sectors socials i econòmics, que deixem de mirar cap a Madrid amb ulls provincians i que mirem més cap a París, cap a Roma, cap a Londres, cap a Berlín, cap a Nova York. Cal que augmentem l'orgull, el prestigi i la valoració nostra com a país, i això, senyor president, sap que no és gratuït, això vol dir recursos econòmics, invertir en el prestigi de la llengua...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...el prestigi de la cultura. Vol dir recursos i voluntat política.

Gràcies, senyor president, perquè intueixo que se m'acaba el temps.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Totes aquestes coses que vostè ha dit, tant les que van des del senyor Aznar fins al senyor Blázquez, fins a tanta gent, o encara no he tingut temps de contestar, que no ho faré, eh?, a l'alcalde de Salamanca aquest migdia, doncs... Sí, sí, també hi ha dit la seva. Bé, doncs, jo ja ho he contestat, i si vostè llegeix el diari deu haver vist que he contestat, he contestat pel tema de la Carta municipal. No solament hem contestat: aquest dematí, a la reunió que hi ha hagut a Madrid, doncs, hi érem tots nosaltres, tots vostès, tots nosaltres, doncs, a defensar el dret, els drets, vaja, i les necessitats de la ciutat de Barcelona. Hem contestat, hem dit clarament que no volíem un model francès –que no volíem un model francès. Ho hem fet.

En altres coses que vostè ha dit, la resposta que hi ha hagut per part de la societat civil, però, atenció, la societat civil amb el suport absolut i total del Govern de la Generalitat, en aquest cas, per exemple, i en molts altres, el tema de la moda, de la passarella, que pot semblar una frivolitat, però que no ho és, que no ho és gens ni mica, hem contestat.

Al senyor Blázquez jo ja li he dit, amb una cosa que em sap greu, perquè no m'agrada parlar d'aquesta manera, que només podien ser fruit, les seves declaracions, de la ignorància i del sectarisme, i que, en tot cas, no eren unes declaracions pròpies d'un polític responsable. I, a més, li he explicat el que vol dir, això de lluitar per la identitat. Qui viu fora, el que passa és com que li fan i li donen fet no se n'adona, i es permet dir les coses que diu, no? Li he explicat el de l'Institut Cervantes, li he explicat el de l'Institut Cervantes a Moscou, 1.000 milions de pessetes, ben gastats, ben gastats, però, aleshores, el senyor Blázquez si tingués dos dits de front i dos dits de respecte, no diria el que diu. Bé, i com això tantes altres coses.

Per cert, de tota manera, la mateixa Comunitat de Madrid ve al Departament de Treball perquè li donem, de franc, evidentment, tots els nostres, diguem-ne, disquets –sí, senyor– sobre qüestions de treball. Deu ser perquè ho tenim millor que ells, dit de passada.

Però escolti, fem el que podem i el màxim que podem, com vostè. I una de les coses que fem, per exemple ahir, va ser votar contra els Socialistes i contra el Partit Popular en un tema que precisament feia referència a això que vostè diu que hauríem de mirar d'evitar. I vam votar junts vostès i nosaltres, vam sumar, però miri, no vàrem aconseguir la massa crítica suficient.

Amb els seus socis, per cert, d'aquest pacte, diguem-ne, per l'autogovern que tenen, que, vull dir, sembla que sigui la sopa d'all, tal com en parlen de vegades, però que ahir es va posar a prova, a veure, què va passar? Doncs no van votar junts. I a l'hora de determinar qui havia d'anar a la Convenció tampoc no van votar junts, i van anar a buscar un dels catalans més centralistes i més jacobins que tenim. Per tant, vostè s'adona quina és...

(*Remor de veus.*)

El president

President, molt honorable president...

El president de la Generalitat

No és així? No és així?

El president

President...

El president de la Generalitat

Senyor Carod, no és així? Li van fer un gran favor.

El president

President, hauria d'acabar. Si us plau, president.

El president de la Generalitat

He d'acabar?

El president

Sí.

El president de la Generalitat

Llàstima!

(*Fortes rialles.*)

El president

És una pausa momentània, perquè ara hi tornarem.

————— Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats legislatives del Govern en aquest període de sessions (tram. 317-00347/06)

Té la paraula ara, en nom del Grup Popular, l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Sí. Senyor president, quines són les prioritats legislatives del Govern de la Generalitat per a aquest període de sessions?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, tenim previstes una sèrie de projectes, d'avantprojectes de llei, que anirem enviant. Vostè deia que, per altra banda, n'hi han una pila ja pendants de discussió en el Parlament, o sigui que de feina no en falta, però en tenim una pila, doncs, de més pensats, no? Per exemple, alguns en matèria de dret civil català; en tenim un per al foment de la igualtat entre persones, entre homes i dones; en tenim un altre sobre la protecció de la salut, de sanitat; en tenim un altre sobre seguretat pública de Catalunya; tenim un altre avantprojecte de llei del cos d'agents rurals –tot això ho estem preparant; l'Avantprojecte de llei de protecció dels animals, vull dir, aquest dematí se n'ha parlat, precisament, d'això, també; l'Avantprojecte de llei d'universitats, summament important, que s'hi està treballant, el conseller hi està treballant molt a fons, conjuntament amb les universitats; l'Avantprojecte de llei de pesca; l'Avantprojecte de la llei d'ordenació del sector del taxi; l'Avantprojecte de llei de mobilitat; l'Avantprojecte de llei de creació de l'Autoritat Ferroviària de Catalunya, etcètera, eh?

El president

Moltes gràcies, president. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies. Senyor president, en primer lloc, li agraeixo la seva resposta, perquè jo crec que, sense menysprear anteriors preguntes i respostes, comencem a parlar, probablement, d'aquelles qüestions que més interessin als ciutadans.

Potser al llarg d'aquests dos anys de legislatura, i ho podem dir ara, avui, que es reinicia aquest període de sessions, fins ara s'ha perdut molt de temps parlant de qui havia de ser el seu successor com a candidat de Convergència i Unió. Hem parlat molt sovint de les remodelacions al si del Govern de la Generalitat, exclusivament per raons de partit, no pas per raons de defensa de l'interès general, i ara sembla ser que quan hem superat totes aquestes decisions, aquests debats de successors, de reformes del Govern de la Generalitat, doncs, sembla ser que des del Govern de la Generalitat i des de la mateixa Convergència i Unió..., sembla molt interessada a electoralitzar la política catalana, fer campanyes, i, fins i tot, doncs, aquesta necessitat de buscar permanentment una confrontació amb l'Administració de l'Estat, potser perquè algun dels seus successors li ha dit que mentre vostè s'enfronta artificialment al Govern de l'Estat, o està permanentment a la recerca d'aquesta confrontació amb el Govern del país, doncs, evidentment, no es parla dels seus adversaris polítics, potser no es parla del senyor Maragall, i, evidentment, el que passa a l'hora de la veritat és que no es parla dels problemes reals de Catalunya.

Per això, jo demano, senyor president, de començar a parlar dels problemes reals, de fer un debat seriós i definir les prioritats del Govern de Catalunya quant a l'hora d'establir el nostre model de societat; parlem de quan presentarà vostè la Llei d'educació que es va comprometre la consellera d'Ensenyament el passat mes de juliol a la Diputació Permanent; quan serà realitat la Llei d'universitats; quan farem realitat la reforma de l'institut Català de la Salut; quan farem realitat la Llei de família; o quan impulsarem una reforma fiscal des de Catalunya que complementi la reforma fiscal que el Partit Popular ha impulsat des del Govern d'Espanya i que ha permès la baixada d'impostos, i, també, dintre d'aquestes prioritats de la Catalunya real, quan farem realitat un nou model organitzatiu de Catalunya, un nou model territorial, quan farem realitat una veritable descentralització de la Generalitat i un enfortiment del municipalisme.

Per això jo li demano que es posi al capdavant d'aquest debat i aquesta prioritat, que vostè, com a president del Govern de la Generalitat, lideri el debat entre el Govern de Catalunya, els ajuntaments i la resta d'entitats locals per fer realitat aquest...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...enfortiment del protagonisme i que s'afegeixi a aquest diàleg imprescindible de totes les formacions polítiques per fer realitat el pas endavant.

El president

Senyor diputat, gràcies.

El Sr. Fernández Díaz

Disculpi, senyor president.

El president

Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

No sóc Nostre Senyor, i no ho podem fer tot, sap?, no ho podem fer tot. Però mirarem de fer algunes coses que vostè ha dit. També, la Llei d'educació. El que passa és que ho teníem pensat per al segon semestre d'aquest any.

Però vull dir-n'hi una que no he dit abans, que la considerem de vital importància, que s'hauria d'hagut fer ja, però s'ha anat endarrerint, s'ha anat endarrerint, aquí al Parlament, que és la Llei de la família. Perquè, és clar, posats a dir a veure què interessa a la gent, doncs, cada vegada més, la Llei de la família. I, a més, espero que això sortirà bé, perquè així com fins fa quatre dies parlar de la família, doncs, immediatament suscitava una quantitat enorme de sarcasmes, avui això ja s'ha acabat, perquè la gent ja s'ha adonat que, realment, la família a tots els nivells, se n'ha adonat tothom, és un element molt bàsic des d'un punt de vista social, econòmic, de convivència, etcètera, etcètera, i des d'un punt de vista, diguem-ne, de moral col·lectiva. Per tant, li vull dir que a les que he dit abans hi afegeixo, com a molt primordial, la Llei de la família.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la tardança dels Mossos d'Esquadra per retirar un paquet sospitosos de la plaça Ricard Vinyes de Lleida (Segrià) (tram. 310-00225/06)

Passem ara a les preguntes al Consell Executiu. I la primera la formula l'il·lustre diputat senyor Joan Galceran i Margarit, del Grup Parlamentari Socialistes. L'adreça a l'honorable conseller d'Interior, senyor Xavier Pomés, sobre la tardança dels Mossos d'Esquadra per retirar un paquet sospitosos de la plaça Ricard Vinyes, de Lleida, al Segrià. Té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí, moltes gràcies, senyor president. Efectivament, el 30 de novembre passat, ens referim a l'any 2000, perquè aquí aquestes preguntes sempre arriben amb cert retard, els veïns i veïnes de la part alta de la ciutat de Lleida van estar amb l'ai al cor durant més de cinc hores esperant que els Mossos d'Esquadra poguessin retirar una maleta sospitosa que un havia dipositat sota un banc de la plaça Ricard Vinyes d'aquesta ciutat.

Quins varen ser els motius, conseller, que provocaren aquesta tardança de més de cinc hores fins que els Mossos d'Esquadra poguessin retirar aquest objecte sospitosos que va tenir alarmats els veïns i veïnes dels voltants de la dita plaça de Lleida?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Sí, gràcies, senyor president. Doncs això va ser provocat per una mala gestió dels comandaments, que en el seu moment van ser convenientment, doncs, represos per aquesta negligència.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Estranyament, però, llegim i sentim pels diferents mitjans de comunicació que el motiu que triguessin tant els Mossos d'Esquadra a poder desactivar o retirar amb seguretat el dit objecte sospitosos fou que els mossos artificiers, per poder-ho fer, hagueren de vindre expressament de Barcelona, puix que a Lleida no n'hi han.

Però el motiu més increïble encara per a la ciutadania de tota aquesta tardança és que a la mateixa ciutat de Lleida, només a uns cinc-cents metres, estava la caserna de la Guàrdia Civil, on sí que hi havien artificiers especialistes del grup Gedex que podien resoldre la situació immediatament, però que no ho fessin perquè..., no ho van fer perquè, segons diuen, ni el comandament dels Mossos d'Esquadra, ni els caps del Departament d'Interior els n'havien informat ni sol·licitat.

És cert, per tant, senyor conseller d'Interior, que els comandaments dels Mossos d'Esquadra i els caps o responsables del Departament d'Interior no van voler demanar ajut, ni tan sols varen informar la caserna de la Guàrdia Civil de Lleida que tenien especialistes en desactivació d'explosius, cosa per la qual es va trigar més de cinc hores, amb la consegüent angoixa i alarma veïnal, fins que arribaren els mossos especialistes expressament de Barcelona?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com li he dit abans, això va ser una mala gestió dels comandaments, que va ser, doncs, convenientment corregida.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la negativa dels comandaments dels Mossos d'Esquadra i dels responsables del Departament d'Interior a informar la Guàrdia Civil de la presència d'un paquet sospitós a la plaça Ricard Vinyes, de Lleida (Segrià) (tram. 310-00226/06)

La següent pregunta, la formula també el mateix senyor diputat, l'illustre senyor Joan Galceran, i l'adreça també a l'honorable conseller d'Interior. Té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí, moltes gràcies. Veig que, amb la rapidesa de les respostes del senyor conseller, aconseguirem potser acabar aquest Ple ordinari avui mateix. (*Rialles.*) Però, en tot cas, n'hi farem una altra que va lligada en aquest mateix sentit, que és la següent.

La manca d'informació i coordinació, posada de manifest en aquesta anterior pregunta, en retirar aquest objecte sospitós de la plaça Ricard Vinyes, de Lleida, pels Mossos d'Esquadra, evidencià, al nostre parer, que s'ha incomplert el protocol antiterrorista per part dels Mossos d'Esquadra, provocant una innecessària angoixa i alarma social entre els veïns de la zona. Quines actuacions o mesures es pensen adoptar per tal d'evitar que errades d'aquesta mena es tornin a repetir?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, com li deia abans, va ser una errada dels comandaments, que va ser corregida per evitar que es poguessin produir nous incidents. És a dir, el protocol que hi ha establert funciona; si en un moment determinat una persona no el compleix, doncs, això és motiu, en tot cas, d'una sanció o d'una correcció.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Bé, no sé si exactament hi ha hagut alguna sanció, que no en tenim coneixement, però ens sembla que no. Però, de totes maneres, resulta especialment aclaridor allò que estableix l'acord signat l'any 97 per la Junta de Seguretat, on l'apartat sobre terrorisme estableix: «Los Mossos d'Esquadra establecerán los flujos necesarios para informar inmediatamente a las fuerzas de seguridad del Estado de cualquier incidencia relacionada con la actividad terrorista.»

Aquesta falta de coordinació i eficàcia ha estat palesa en les declaracions del mateix responsable i cap de la Regió de Ponent, qui va admetre davant dels mitjans de comunicació l'incompliment del protocol esmentat per part dels Mossos d'Esquadra, i alhora va afirmar que desitja que aquest incident, provocat per la falta de re-

acció, segons va dir, no enteli la col·laboració entre les forces de seguretat de l'Estat i els Mossos d'Esquadra en matèria terrorista, reforçada l'estiu passat.

En aquest sentit, són dignes també de ressenyar els fets que es van produir entre els passats dies 21 i 24, també d'aquell desembre de l'any 2000, on els Mossos d'Esquadra van tornar a actuar per lliure, incomplint altra vegada el referit protocol antiterrorista. Segons fonts periodístiques, hi ha indicis més que fonamentats per establir i per dir que els Mossos d'Esquadra van procedir a realitzar un servei de vigilància i seguiment d'un vehicle sospitós de contenir matèries explosives durant tres dies al barri de Cappont, també de Lleida, sense informar-ne la Guàrdia Civil, Policia Nacional, ni els veïns del carrer on es trobava el referit vehicle. No va ser fins a prop de les set de la tarda del dia 24 quan, segons versió oficial facilitada pels Mossos d'Esquadra, es va procedir a informar la Guàrdia Civil i Policia Nacional de la presència d'un vehicle sospitós, amb matrícula de Madrid, al barri de Cappont, assenyalant que la inspecció i, per tant, intervenció del ressenyat vehicle es farien per part dels Mossos d'Esquadra artificiers amb seu a Barcelona, però que casualment es trobaven en aquell moment a Lleida.

Qui és el responsable d'aquesta greu i repetida manca...?

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Galceran i Margarit

Doncs, qui és el responsable d'aquesta greu i repetida manca de coordinació? És vostè...

El president

Senyor diputat, prego que...

El Sr. Galceran i Margarit

...senyor Pomés?

El president

Molt bé. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, fa vostè esment d'un conveni signat l'any 97, de coordinació; suposo que sap que a partir del 2000 aquest conveni ha quedat derogat per un altre que dona més competències als Mossos d'Esquadra. I, per tant, el del 97 no té validesa per parlar ara, ja, de temes de l'any 2000, perquè ha estat superat per aquest del 2000.

Respecte a l'altra qüestió que diu vostè, d'aquesta qüestió d'aquest vehicle, el vehicle aquest en el seu moment no va ser comunicat perquè es considerava que era un problema de delinqüència comuna.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la seguretat del centre penitenciari Quatre Camins, de la Roca del Vallès (Vallès Oriental) (tram. 310-00227/06 i 310-00228/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Galceran i Margarit, i l'adreça al conseller de Justícia. Té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí, si m'ho permet el senyor president, acumularia aquesta i la següent, perquè són, doncs, del mateix tema, i facilitaríem així la mateixa pregunta...

El president

Molt bé.

El Sr. Galceran i Margarit

...i estalviaríem temps, que sempre és or.

El 17 de gener, precisament, doncs, de l'any passat —perquè sempre anem un any endarrerits—, ens vam trobar amb unes fugues que hi van haver en el centre penitenciari de Quatre Camins. Això, dit avui, ja pot semblar desfasat, perquè, com que l'any passat, malauradament, hi van haver tot un seguit de fugues, per la qual cosa ens vam fer absolutament..., molt famosos, és evident, doncs, que avui el que demanem és una cosa que el senyor conseller segur que ens ho podrà contestar. Perquè nosaltres dèiem si creia la Conselleria de Justícia que el fet que en aquest centre penitenciari de Quatre Camins es fuguessin, serrant els barrots i mitjançant els murs perquè els sensors microones de seguretat no funcionessin el dia de la fugida..., preguntàvem si això que no funcionessin aquestes mesures de seguretat havia facilitat la fuga d'aquests dos presos de Quatre Camins.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, honorable conseller de Justícia, té la paraula.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, vostè, que és un especialista en temes penitenciaris i que, com a mi, em sembla que ens agrada la precisió en la contestació, si vostè em diu si el fet que no funcionessin els sensors va facilitar la fugida, li diré que, d'acord amb el que diu el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, que «facilitar» vol dir «fer menys difícil», efectivament, ho va facilitar, però no en va ser la causa determinant. I la prova és que pocs dies després hi va haver un altre intent de fuga en el mateix centre penitenciari que va ser convenientment abordat per part del personal de seguretat del centre.

D'altra part, atès que la seva pregunta acumula la següent, la qual parla d'uns defectes en els sensors, sí que li vull dir que, amb l'habilitat que el caracteritza, vostè diu que es va tardar sis mesos a detectar la falla; això no és exacte. És a dir, es va tardar sis mesos, una mica

menys d'aquesta..., a resoldre el problema que es va detectar amb temps, perquè aquests sensors eren uns sensors obsolets, producte d'una empresa de tecnologia forana i que no van arribar al nostre poder fins transcorregut aquest temps. Però no era un problema de no-detecció de l'error, sinó de no poder solucionar l'error per causes alienes a la voluntat del Departament.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Molt ràpidament, només per puntualitzar-li al senyor conseller que, efectivament, es va trigar sis mesos a arreglar aquests sensors tan necessaris, de seguretat. El que s'ha de dir, per això, és que, quan es van arreglar —aquests sis mesos— era l'endemà de la fuga d'aquests dos presos. Llàstima que no s'hagués fet, doncs, el dia abans.

En tot cas, però, el que sí que nosaltres li demanem —i el senyor conseller ho sap—, i més perquè, evidentment, estem molt a prop de centres penitenciaris, és que es prenguin seriosament el tema de la seguretat. Se'l prenguin seriosament perquè no solament ho pateix la gent en general: sobretot ho pateixen la gent que hi està més a prop, per l'alarma social que genera. I, per tant, a la Conselleria, que sé i em consta que últimament està fent esforços en aquest aspecte, li oferim i a més a més li desitgem que tingui molta sort i molt encert amb les noves mesures de seguretat, perquè fins ara, doncs, no l'han tingut, o no l'han sabut fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat, pel reconeixement dels esforços que duem a terme. Efectivament, encara que jo sóc de formació humanística, del que en deien «de lletres» abans, hi ha una ciència, que és l'estadística, que diu que, malauradament, en tots els sistemes penitenciaris que fan una aposta clara per la reinserció i la resocialització, i en què l'ingredient de la seguretat no és l'objectiu fonamental i decisiu, hi han fugues i evasions. I les tindrem, ens agradi o no ens agradi. Procurarem fer tot el possible per evitar-les, per reconduir-les, però la realitat és que el supòsit de fuga zero és pràcticament inexistent en tots els sistemes penitenciaris desenvolupats. I aquest és el nostre desig.

Per la resta, vostè sap que l'any passat, encara que només fos per raons egoistes —que no ho van ser—, es van fer esforços considerables en la matèria, i que per a aquest any es va anunciar des del Govern de la Generalitat la inversió d'una quantitat extraordinàriament important per atendre i veure de resoldre tots els problemes de seguretat a les presons.

Moltes gràcies, senyor president, senyores...

El president

A vostè, senyor conseller.

———— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al Pla hidrològic nacional (PHN) (tram. 310-00229/06, 310-00230/06, 310-00231/06, 310-00232/06, 310-00233/06 i 310-00234/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi –l'adreça a l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler–, sobre la manca d'assistència del conseller de Medi Ambient a la reunió del plenari del Consell Nacional de l'Aigua per debatre l'avantprojecte del Pla hidrològic nacional. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Si no hi té cap inconvenient, agruparíem les preguntes 10, 11, 12, 13, 14 i 15; faríem un paquet únic...

El president

A veure, un segon. És que no hi caben totes, eh?

La Sra. Tura i Camafreita

Seré breu. I les farem cabre amb el temps de què disposem avui, perquè, certament, les preguntes fan referència a uns fets, diguem-ne, molt reculats en el temps, quan...

El president

Si em permet, senyora diputada, només per orientar-la... Si vol arribar fins a la pregunta 15, disposem de la meitat del temps de cada pregunta, eh? Per tant, tenim quinze minuts; vostè en pot calcular set i mig, i l'honorable conseller, set i mig més.

Gràcies.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Com els deia, fan referència a fets que succeïren ja fa molts mesos, però el Reglament ens provoca aquestes coses a vegades.

Dues d'elles fan referència al fet que Catalunya es quedés sense veu, precisament, en el Consell Nacional de l'Aigua el dia que s'havia d'informar i, per tant, s'havia de posicionar respecte a un pla hidrològic nacional que, com sabem tots, carregava la solució del dèficit del conjunt del territori de l'Estat espanyol a l'Ebre català. I, per tant, és certament singular el fet que aquell dia –tot i que reconeixem que qualsevol persona, i també un conseller de la Generalitat, es pot indisposar–, doncs, no hi hagués presència del conseller, però tampoc no hi hagués delegació de vot i de posicionament de Catalunya en aquest Consell Nacional de l'Aigua tan i tan important pel debat que es produïa aleshores i per les conseqüències que ha tingut amb posterioritat.

Altres dues fan referència al suport que van donar el Consell Executiu i el Grup, la federació de Convergència i Unió al representant de la conca de l'Ebre o de les comunitats que configuren o que tenen presència a la conca de l'Ebre, que són un total de nou, i que concretament era un representant del Partit Popular, i que creiem que en aquells moments feia falta aclarir-ho, tenint en compte que era precisament aquest partit, el Partit Popular, en el Govern de l'Estat qui feia una proposta de pla hidrològic que nosaltres creiem i creiem inacceptable per a Catalunya.

I, finalment, les altres dues feien referència a la posició del Consell Executiu pel que feia a l'avantprojecte del Pla hidrològic nacional.

Bé, creiem que les sis preguntes, els tres paquets temàtics, han quedat pels fets perfectament contestats i, per tant, l'evidència els ha respost. És evident que no calia que Catalunya tingués veu pròpia en el Consell Nacional de l'Aigua; és evident que no hi havia cap inconvenient que ens representés un membre del Partit Popular com a representant de les comunitats autònomes de la conca de l'Ebre; és evident que no calia que se'ns expliqués avui, en aquest torn de preguntes al Consell Executiu, quina ha estat la posició, perquè el vot en el Congrés i en el Senat per a un pla hidrològic que, hi insisteixo, carrega totes les solucions –això de «solucions» entre cometes– dels dèficits d'aigua en el conjunt del territori espanyol a l'Ebre català, i que per nosaltres continua essent inacceptable, ha estat incondicional per part de Convergència i Unió i del Govern de Catalunya, fet que lamentem, fet del qual discrepem profundament, però fet amb què ens donem per respostos pels fets.

I, per tant, tot i que el conseller, en aquests moments ja diferent del que hi havia aleshores, l'honorable senyor Ramon Espadaler, doncs, té tot el dret de fer ús de la paraula, per nosaltres no cal que ens respongui, perquè entenem que els fets han contestat, no només a nosaltres, sinó a Catalunya sencera.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Faré ús de la paraula i d'aquests set minuts i mig; no sé si els exhauriré o no tots, perquè, malgrat que ha estat a bastament discutit en aquesta cambra i en altres iniciatives parlamentàries promogudes pel seu mateix Grup o per altres grups d'aquesta cambra en el seu moment, i que ha estat a bastament explicat, em sembla important –i més després d'escoltar algunes de les reflexions que feia i que respecto, però que no comparteixo–, si més no, fer-li algunes consideracions que em semblen importants.

Home, vostè deia al final de la seva intervenció que sembla evident, doncs, que Catalunya no ha tingut veu pròpia. Miri, si no ens haguéssim abstingut i no haguéssim..., una abstenció que buscava..., ens haguéssim abstingut, i amb aquesta abstenció, el que buscà-

vem era la possibilitat de negociar i d'introduir millores substancials en el que era el Pla Hidrològic, és evident que Catalunya s'hauria quedat sense veu pròpia en el context del Pla Hidrològic Nacional. Perquè el que és de la mà del Grup Socialista, del PSOE, no hi va haver absolutament cap esmena que anés en la direcció de millorar el Pla Hidrològic Nacional pensant en el delta de l'Ebre, pensant en Catalunya, no? Per tant, una raó prou substancial. Malauradament, el conseller no hi va poder assistir. Això s'ha explicat a bastament, i em sembla que és absurd, ara, centrar el debat al respecte, doncs, d'aquella absència, que ell la va disculpar i la va justificar sobradament i amb escriu davant d'aquesta cambra.

Quina hauria estat –en una de les seves preguntes ens ho manifesta, doncs–, l'actuació del Govern de la Generalitat en el Consejo Nacional del Agua? Doncs, la d'abstenció. Perquè és una abstenció constructiva, perquè tampoc compartíem, inicialment, quin era l'esperit i el contingut del Pla Hidrològic Nacional. Tampoc el compartíem. Però partíem de la base... –nosaltres som una força política amb responsabilitats de govern–, partíem de la base que el que volíem fer era millorar-lo. Per aquesta raó, ens hauríem abstingut si hagués set el cas, i..., el debat parlamentari posterior, en el Congrés i en el Senat, demostra, doncs, dues coses: demostra que el Grup Socialista, el Partit Socialista Obrer Espanyol, no va presentar ni una sola esmena. Per tant, em sembla molt bé que digui que no els complau i que no comparteixen el Pla Hidrològic Nacional. És legítim, davant d'això, fer dues actituds: la seva, de no fer res per intentar-ho canviar, o la de qui té responsabilitats de govern, com el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de la federació de Convergència i Unió, que és, malgrat tot, ser constructius.

I què vam fer en aquest procés de ser constructius? Home..., doncs, miri, algunes coses prou significatives: obrir la porta a altres possibilitats de transvasament –tancades inicialment en el Projecte de llei– o plantejar tot el tema del Pla integral de protecció del delta de l'Ebre, absent en el primer text quan es debatia en el Consejo Nacional del Agua, o d'altres aspectes prou i prou significatius, doncs, que han estat objecte de debat. Jo respecto quina és la seva posició, però, en qualsevol cas, l'actitud del Govern de la Generalitat, l'actitud del Grup Parlamentari, doncs, va ser la que va ser: davant d'una alternativa de poder millorar ens vam posar al servei dels interessos d'aquest país; no vam amagar el cap sota l'ala, senzillament, sense fer cap esmena i quedant-nos, senzillament, amb la idea de..., «escolti'm, això no ens interessa, això no ens agrada, això no ens complau».

Nosaltres vam fer les esmenes, vam introduir les esmenes. I aquesta és l'actitud que vam mantenir i que seguirem mantenint, perquè és la nostra manera, doncs, de servir els interessos d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies. Molt breument, senyor conseller, perquè certament ha estat molt debatut. El Partit Socialista va presentar no una esmena, sinó un pla alternatiu –no cal que ho recordem–, que és molt més que una esmena.

Segon. Altres possibilitats de transvasament no hi figuren i no hi consten. Llegeixi's, si us plau, l'acordat.

Tercer. Respecte al vot –i vostè n'ha parlat– no ens vàrem abstenir per poder..., vostès no s'han abstingut enlloc –enlloc. En el Consell Nacional de l'Aigua no hi eren. I aquí el vot ha sigut «no» al Pla Hidrològic, a Catalunya, per veure si quedaven bé aquí a Catalunya, i «sí» al Pla Hidrològic, a Madrid. Aquesta ha estat la seva posició en un intent més de confondre el poble català en un tema tan i tan important com és aquest.

I, per tant, posicions clares de vot, d'abstenció, cap, senyor conseller. Intent d'enganyar l'opinió pública amb un vot contrari aquí al Parlament de Catalunya, vot clarament favorable tant al Congrés com al Senat, i afirmatiu en aquest Pla Hidrològic, que jo crec que no es portarà a terme i que, si es porta a terme, ens n'arrepentirem d'aquí a moltes dècades, d'aquesta decisió feta pel govern al qual vostè, avui, pertany.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, per replicar.

El conseller de Medi Ambient

Sí. Moltes gràcies, senyor president. La nostra actitud ha estat..., no..., no ha estat la de «no» aquí i «sí» allà. La nostra actitud és transparent i la coneix absolutament tothom. La coneix absolutament tothom quina ha estat la nostra actuació amb relació al Pla Hidrològic Nacional. Ha estat «no» al Pla Hidrològic Nacional que va entrar al Congrés dels Diputats, i ha estat «sí» a un pla hidrològic nacional sortit del Congrés dels Diputats, modificat en benefici del delta de l'Ebre, modificat en benefici de la defensa del territori, gràcies a les esmenes que hi vàrem aportar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió per a evitar l'arribada d'una manifestació a la zona de seguretat del centre penitenciari de Can Brians (Baix Llobregat) (tram. 310-00235/06)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Joan Galceran i Margarit, i l'adreça al conseller d'Interior, senyor Xavier Pomés, sobre la previsió per evitar l'arribada d'una manifestació a la zona de seguretat del centre penitenciari de Can Brians. Té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí, moltes gràcies. Em semblava que ja no ens tocava el temps. Bé. Efectivament, aquesta pregunta al conseller, doncs, de l'Interior, era perquè el 7 de desembre, doncs, de l'any 2000, hi va haver una manifestació d'un sindicat –d'un sindicat de la CGT, doncs– per tota la carretera de Martorell fins a Can Brians. En aquesta manifestació hi van haver diversos problemes.

Per això nosaltres li preguntem com és possible que, tenint coneixement dos dies abans que es realitzaria aquesta manifestació, no es va fer cap previsió per evitar que arribessin fins a les portes del centre i entressin a la zona de seguretat increpant els funcionaris sense cap actuació per part dels Mossos d'Esquadra, que tampoc van ser reforçats per cap destacament antiavalots.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable..., honorable president, té la paraula.

El conseller d'Interior

Conseller, conseller...

El president

Exactament...

El conseller d'Interior

Bé. Gràcies, president. Senyor diputat, veig que no té vostè la informació completa. En primer lloc, els manifestants no van arribar fins a dins de la zona de seguretat. En segon lloc, sí que va ser reforçada amb una unitat de la brigada mòbil desplaçada expressament en aquí.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Galceran i Margarit

Bé. No és la informació que tenim, ni la informació que diuen, doncs, els sindicats de funcionaris, fins i tot, doncs, en declaracions d'alguns caps dels funcionaris del centre penitenciari, doncs, que diuen el contrari, no?

Els funcionaris del torn de tarda que havien d'entrar al centre van ser retinguts a la cua de la manifestació i van haver de passar entremig dels manifestants, escoltant tot tipus d'insults i amenaces com ara: «carceller de merda», «tu seràs el pròxim a caure», «gossos torturadors», «tu seràs el pròxim», etcètera. En aquells moments, en plena psicosi d'atemptats, per desgràcia, doncs, etarres a Catalunya. I, segons denunciïn els mateixos sindicats, hi havia almenys dues càmeres, també, filmant i fotografiant els funcionaris i els vehicles dins de la zona de seguretat d'aquest centre penitenciari. Així es va denunciar pels sindicats i així, doncs, va sortir a la premsa.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyor diputat. Doncs, reiterar-li que vostè, en tot cas, té una informació parcial o esbiaixada. Els manifestants en cap moment van sobrepassar la línia de seguretat, en cap moment van agredir els agents policials actuants ni els funcionaris que accedien al centre. I, al cap d'una estona, aquesta manifestació es disolgué sense cap incident i sense que s'enregistrés cap llançament d'objectes, motiu pel qual no va ser necessària la intervenció amb el material antiavalots que hi havia allà.

Que algú pogués expressar amb la seva opinió algunes frases fora de to..., això és possible que sí que succeís.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la permissió dels Mossos d'Esquadra de tallar la carretera B-224 de Martorell (Baix Llobregat) al centre penitenciari de Can Brians per un grup de manifestants (tram. 310-00236/06)

La darrera pregunta, la formula també el mateix diputat, l'illustre senyor Joan Galceran, i l'adreça, també, al mateix conseller d'Interior. Té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí. Moltes gràcies, honorable president. Precisament, en aquesta..., amb motiu d'aquesta manifestació, per quins motius els Mossos d'Esquadra van permetre que aquest grup de manifestants –una trentena, eh?, estem dient només– tallessin tota la carretera comarcal, anomenada carretera de Piera, la B-224, des de Martorell fins al centre penitenciari, amb el consegüent perill i col·lapse circulatori i, molt especialment, per què no es va avisar prèviament als ajuntaments i a les policies locals afectades?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior

Doncs, no es va impedir que tallessin la circulació perquè, entre altres coses, els Mossos d'Esquadra no estan desplegats en funcions de seguretat ciutadana en aquesta comarca. I això, per tant, correspon a la Guàrdia Civil.

És a dir, els Mossos d'Esquadra l'única cosa que van fer és, dins del seu àmbit de responsabilitats, en el moment en què es va comunicar que s'iniciava aquesta manifestació, fer desviaments de trànsit per evitar,

doncs, que els ciutadans que circulessin per aquesta via poguessin trobar-se amb la manifestació.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Em fa l'efecte que en això sí que hi estem d'acord, que fan, els Mossos d'Esquadra, desviaments de trànsit; precisament, perquè hi ha un poble, doncs, que ho pateix força, que es diu Sant Esteve Sesrovires, i cada cop que hi ha un acte d'aquest tipus tallen tot el trànsit i el fan passar pel mig del poble per anar a buscar la Nacional II desdoblada per la via, doncs, de Can Amat, no? Amb la qual cosa, agraïm molt que tallin el desviament i, evidentment, ni tan sols avisin, sobretot els dissabtes al migdia, com era també aquest cas i com en casos posteriors també ha tornat a passar.

Ara, potser sí que els Mossos d'Esquadra, a més a més, de fer-los de guàrdia perquè una dotzena de manifestants vagin col·lapsant tota la carretera i col·lapsant tot Martorell en mercat i tot Sant Esteve, podrien, almenys, evitar que pintessin totes les parets i tots els murs dels polígons industrials, perquè després queden allà i no ho van a netejar i ho hem de fer nosaltres, com sempre, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior

Bé. Li reitero que –i ho espero– tingui clares quines són les competències de seguretat ciutadana i ordre públic en la seva comarca: la funció dels Mossos de trànsit no és fer de seguretat ciutadana i ordre públic.

M'oblidava d'una altra cosa: els ajuntaments de Martorell i de Sant Esteve Sesrovires sabien d'aquesta manifestació, entre altres coses, perquè estàvem en contacte, i qui va avisar que es posava en funcionament la manifestació va ser la Policia Local.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la pobresa (tram. 300-00840/06)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació que formula la il·lustre diputada senyora Pilar Malla, dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la pobresa, interpellant el Consell Executiu.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, em sembla que ara sí

que parlem d'un problema real, com demanava un il·lustre diputat fa un moment, que sempre que parlem..., la honorable consellera i jo, parlem de problemes molt reals i molt punyents.

Jo, fa poc temps, el dia 30 de novembre de l'any 2001, en grans titulars dels diaris ens parlaven de la pobresa a Catalunya. I deien, també, que la pobresa s'enquistava.

Comparant els estudis que s'han fet des de l'any 84, que el primer va ser de l'equip d'investigació sociològica, després diferents treballs de Càritas Diocesana de Barcelona, de la Fundació Argentaria, l'any 93, els estudis de la Fundació Jaume Bofill sobre desigualtats socials a Catalunya, i el que va fer darrerament la Caixa de Catalunya, hem de coincidir tots a assenyalar que la pobresa no disminueix.

Tots els treballs no varien massa quant a la quantitat i quant al nombre de persones. Alguns diuen que la pobresa rejoveneix, altres diuen que s'envelleix, i tot depèn una mica d'uns altres factors com, per exemple, ara diem tots que es rejoveneix, perquè hi ha actualment les pensions no contributives que fan que les persones grans puguin rebre 43.039 pessetes al mes, perquè és al que arriben actualment, i les persones joves, pobres, doncs, no tenen aquesta renda. També els vull dir que hem sentit grans titulars per part del Govern central que hi havia un gran augment de les pensions més baixes; doncs, el que ha augmentat actualment aquest any les pensions no contributives són 339 pessetes al mes.

Bé. Unes dades concretes: la pobresa afecta 668.000 persones, que vol dir l'11% de la població de Catalunya. Crec que és un col·lectiu prou important perquè ens preocupem d'aquest col·lectiu, i crec que sí, que entre les diferents lleis que ha anomenat el molt honorable president, també hi cabria una llei de lluita contra la pobresa, que fóra molt important, perquè l'11% de la població hi ha molt pocs col·lectius que l'assumeixin en aquests moments, si no són les persones grans.

En el 58% de les llars pobres de Catalunya, el cap de família és una dona. I són, en total, 301 famílies que estan en una situació de pobresa. Les altres, hi ha 120.000 dones que són pensionistes, que arriben a una petita quantitat, i hi ha 105.000 nens afectats de pobresa. I hem de pensar que de tot aquest col·lectiu, hi ha 250.000 ciutadans que viuen amb menys de 40.000 pessetes al mes per família. Penso que són coses que fan escriure. Viuen a l'any amb menys diners que molts de nosaltres vivim en un mes.

I cal precisar que els immigrants no formem part d'aquest col·lectiu, d'aquesta pobresa enquistada. Molts d'ells arriben a integrar-se perquè troben un treball, i en venir, el seu mòbil era integrar-se al món del treball, en el món laboral. El tema de la immigració mereix un debat a fons i a part d'aquest tema que ara intentaré exposar.

Jo penso que el que he dit d'una llei no seriem els primers de fer-la. A França hi ha una llei de la pobresa, a Canadà hi ha una llei de la pobresa..., actualment ve publicada, des de la Comunitat de Madrid, la Llei de la renda mínima d'inserció, que, dit de pas, la nostra tam-

bé la tenim, i no diria que té massa coses a envejar amb la nostra, l'únic és que s'adapta a les prestacions i les necessitats de cadascú i no tenen temps de prestació ni de formació..., per la resta, vull dir que tampoc és..., no vull dir que l'hem d'anar a copiar, perquè no avançaríem massa. Això és veritat, eh?

Però jo penso també que hi ha altres indicacions o altres motius que ens farien i ens obligarien a prendre aquest tema de la pobresa molt seriosament. Al Consell d'Europa extraordinari que va tenir lloc a Lisboa el mes de març de l'any 2000, es va demanar als estats membres que atorguessin una gran importància a l'eradicació de la pobresa i la lluita contra l'exclusió social. També el Consell Econòmic i Social, a nivell de l'Estat, parla de les polítiques d'inclusió –ara ja no en diem d'inserció, ara es parla d'inclusió–, però vol dir el mateix.

Jo penso que és segur que per lluitar contra la pobresa calen polítiques transversals, perquè els col·lectius pobres han de ser tractats com a part integral de la política general, perquè no pot ser que els pobres depenguin d'una conselleria, no, sinó que han de ser tractats com a part integral de la política general; l'11% de població de Catalunya mereix un tractament globalitzat i que s'hi posi tot el Govern de la Generalitat.

Jo penso que no podem supeditar, continuar supeditant els pobres a la consecució d'unes prestacions benèfiques, que és el que els oferim actualment. Han de tenir drets per poder viure i poder continuar vivint. Si no prenem mesures que facin disminuir el nombre de pobres, no impedirem que la pobresa creixi en nombre i en grau de pobresa. Només cal que pensem en l'existència dels 105.000 infants amb les famílies afectades, que són candidats a perpetuar la pobresa i a ser protagonistes de conductes associatives i delictives. Puc dir, per experiència, que si aconseguíssim, mitjançant la intervenció d'educadors familiars degudament preparats, la intervenció en aquestes famílies, faríem un gran favor a les famílies, ajudaríem a una reinserció social i costa molt més barat que no actualment la despesa dels internaments per a infants que hem d'internar perquè a les famílies, quan hi acudim, ja no són capaces de contenir els infants i de fer-los una educació.

Per tant, jo demanaria, importantíssim, les línies preventives que s'han d'implementar en les famílies desestructurades, que és molt millor prevenir que curar.

Jo penso que també, per trencar el cercle de la pobresa, cal començar per superar els desequilibris que avui existeixen ja des de l'escola. Tots sabem, perquè ho ha portat la premsa fa pocs dies, que als barris més baixos socioeconòmicament, el percentatge d'alumnes de quart de primària que no superen el nivell de les matèries bàsiques és molt superior al dels barris de nivell socioeconòmic més elevat. Els mestres saben prou bé que la seva tasca és intentar compensar les diferències amb les que arriben els alumnes a les escoles, però consideren que això no serà possible si no es dedica més recursos i una major atenció als centres situats a la perifèria.

Jo penso, i dic, i crec, que les polítiques de prevenció i d'inserció han de ser realistes. Jo crec que a vegades

ens diuen que els polítics no tenim prou en compte la realitat; no ens ho poden dir, tenim dades, coneixem la realitat, ara ens toca actuar; actuar amb decisió i una mica agosarats.

Jo voldria preguntar a l'honorable consellera si preveu, a molt curt termini, orientar la lluita contra la pobresa amb polítiques de prevenció per a les famílies joves. I un altre aspecte que em sembla molt important és si pensen oferir programes de formació professional que capacitin les persones afectades perquè puguin sortir de la pobresa. Jo sé que hi ha cursos de formació, sé que són persones que estan ja en la renda mínima d'inserció, però a mi em sembla que el que es podria demanar o el que s'hauria de fer és que s'hauria de preparar les persones segons les seves capacitats d'aprenentatge, que segurament el temps que necessiten per poder accedir a un treball professional és més llarg que el normal, i que mentre ho fessin tinguessin una beca suficient per poder viure. Jo suposo que podria ser el salari mínim interprofessional, que són 73.576 pessetes al mes.

Jo també li demanaria, honorable consellera, per què no aprofitem l'experiència i la iniciativa que hem tingut a Catalunya en el camp social i en els serveis socials, per exemple, en els serveis d'ajuda a la llar, que van ser la primera escola de serveis socials d'Espanya, van ser els primers que van posar en marxa els serveis socials de la llar, i actualment som la comunitat autònoma d'Espanya que anem a la cua en nombre de serveis socials i en hores de prestació.

Per què no podem continuar liderant i essent els primers en aquesta tasca de servei a la societat, perquè tots diem que una de les coses més importants i que on trobarem fonts treball és en els serveis? Per què no preparar les persones perquè donin serveis a domicili, per a residències de persones grans, que actualment no tenen cap qualificació professional, estan molt mal pagats, i molts estan sense contracte? Vénen moltes persones estrangeres a fer aquesta feina –jo mai diré que no ho hagin de fer–, però també les persones de casa nostra haurien de tenir una preparació i poder assumir aquest treball, i per a això cal tenir paciència en el temps per a la preparació d'aquestes persones perquè no han tingut altres ocasions en aquest moment.

Jo després voldria concretar també la meva intervenció en un sector de població pobra, que necessita una consideració específica. En el seu moment vaig defensar, en una proposició no de llei, demanant més..., vaig defensar una proposició no de llei en què demanava més intervenció de la Generalitat a favor de les persones que en diem, actualment, soles i sense sostre. Vaig rebre oportunament la informació i el grau d'acompliment d'aquesta iniciativa en què s'explicava el programa pilot que porten a terme les entitats: la Fundació Arrels, l'Alberg Sant Joan de Déu, i la Residència Can Planes. Es tracta d'un programa molt bo, que és pioner a Espanya i que ha merescut ser presentat en diferents fòrums socials i també en el Congrés de Psiquiatria Social, a Atenes; però, no ens podem quedar contents amb el que tenim, honorable consellera, els professionals que treballen en aquest camp, els psiquiatres, educadors, treballadors socials, demanen que es complem el cicle d'atenció, és a dir, que no ens quedem

en el diagnòstic i en el tractament de xoc, i que descuidem el llarg tractament que exigeix la majoria d'aquests casos i que passa per poder disposar d'habitatges compartits.

Completar aquests serveis és del tot necessari i urgent, si no volem malbaratar els esforços i la feina que s'està fent. I aquesta és també la causa que altres persones, les més excloses de la nostra societat, que tots podem veure pels nostres carrers, no puguin ser ateses i surtin d'aquesta situació. Les mateixes persones que hi treballen ens diuen que han d'estar, quan entren en una residència, hi han d'estar molt temps perquè després no saben on anar.

Jo, honorable consellera i senyors diputats, crec que no cal fer grans estudis per fer uns passos concrets, útils i urgents per donar resposta al sector de població més pobre, sí que cal, però, que ens dediquem a defensar la distribució dels diners públics amb la mateixa atenció que dediquem a la defensa dels nostres mateixos interessos. I m'explicaré. Les institucions sense ànim de lucre que treballen en aquest camp es veuen obligades a donar serveis que resulten cars i dolents, perquè no existeix un plantejament des del Govern que tingui en compte aquests sectors de població que són els que fa anys anomenem marginats. Els que anomenem «sense sostre» i sectors propers, avui, tenen molt poques sortides, més poques que no fa pas un any o dos anys enrere. Avui, els albergs de casa nostra, acullen immigrants, molts d'ells actius...

El president

Senyora diputada, portem molt de temps.

La Sra. Malla i Escofet

Doncs ho deixo, ja continuaré després.

El president

Perfecte. Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament la publicació de l'Estudi de la pobresa a Catalunya, l'informe 2001 de la Caixa de Catalunya, va posar en el mitjans de comunicació, una vegada més, aquesta qüestió. També és cert, i aquest va ser un acte al qual jo mateixa vaig assistir i vaig presidir l'acte, perquè enteníem que era important conèixer un altre estudi, si bé aquest estudi –vostè hi estarà d'acord– forma part de l'equip d'estudis que s'han fet dins els mètodes estadístics que, de fet, primen la valoració dels ingressos familiars, en termes de la renda mitjana. I també és bo que recordem que la crítica que es formula en els mètodes estadístics és que mesuren més la desigualtat en la distribució de la riquesa que la pobresa en si, perquè vostè estarà d'acord amb mi que, evidentment, la renda és un factor decisiu, però que la pobresa té un caràcter multifactorial.

Per tant, situar la pobresa en un 50% en què apareixeria aquest 11% que vostè citava, o un 60, o un 40, que

són els tres percentatges que normalment se situen entorn d'aquests estudis, dona una visió relativa d'aquesta. És un tema seriós, però és veritat que també hem de tenir present que aquests mètodes estadístics no amaguen que un augment de la renda, amb la mateixa proporció per a totes les famílies, no canviaria la classificació de pobres i no pobres, perquè malgrat que augmenta la renda mitjana i el benestar, es mantindrien aquestes diferències. Però el que sí que és veritat és que l'estudi posava de manifest quelcom que ja s'havia comentat aquí en una interpellació que es va fer el mes d'octubre amb relació a la pobresa.

La pobresa té un perfil, i un perfil femení: dona, sense parella, pensionista, major de seixanta-cinc anys. En definitiva, què posa de manifest aquest perfil? La insuficiència de la protecció social. I quan mirem, doncs, les pensions de viduitat, les pensions no contributives, les pensions d'atur, etcètera –que com vostès saben no són competència directa d'aquest Govern–, són en les que estem totalment d'acord i, espero jo que ho podrem parlar més endavant, que la revisió dels Pactes de Toledo ens ajudin a superar aquests límits.

De fet, aquesta interpellació apareix quan encara estan en curs el compliment de determinades resolucions que sobre pobresa i exclusió s'estan elaborant. Vostè sap que tenim una resolució, que el termini de presentació de l'informe acaba al maig, sobre suport als nuclis familiars monoparentals. També a la que vostè ha fet referència, de l'atenció al col·lectiu de les persones sense sostre, com també la del Pla integral del poble gitano a Catalunya. Diferents intervencions, diferents resolucions que van aportant que és el que s'està treballant des d'aquella interpellació, que encara no fa massa temps es va presentar aquí.

Però és veritat que la pobresa a Catalunya hem dit –la pobresa arreu i aquí també– que és multifactorial, però també des de la vessant de les responsabilitats hem de tenir present que és allò que pot canviar-ho, depenent del Govern central, de l'Administració local, de l'Administració autonòmica i de les entitats. Per això, a mi m'agradaria, d'una manera breu, parlar de com s'accedeix a la pobresa, perquè, analitzades les vies d'accés a la pobresa, podem veure si les actuacions d'atenció i de prevenció, com vostè deia, la gran tasca de prevenció, si totes aquestes actuacions, repeteixo, són les que s'han de portar a terme: la de la insuficiència econòmica, de la persona que no té cap de les prestacions de què abans hem parlat, i que a través del Govern català, la iniciativa que ja ha fet més de deu anys, de la PIRMI. Certament, fa ben fet de no comparar-nos amb la Llei de Madrid, perquè hi ha un element que és molt important: tant a Andalusia, com a Madrid, com a altres comunitats, l'edat mínima d'accés a la PIRMI és de vint-i-cinc anys; a Catalunya és de setze, si hi ha càrrega familiar, i de divuit, en general. Aquesta crec que és una consideració molt important.

També és un moment oportú –i sinó podem deixar-ho per més endavant– recordar les millores que recentment el Govern ha apostat en la renda mínima d'inserció, precisament per fer allò que deia, per adequar les situacions personals de les persones dependents, famílies monoparentals, famílies nuclears, etcètera. I que si el

pressupost de l'any 2001 era de 6.400 milions, el del 2002 arriba, pràcticament, als 7.500.

Per tant, des de la vessant econòmica, hi ha aquesta via tradicional, ja, de deu anys, en millores un cop s'han avaluat, després de celebrar el desè aniversari, s'ha celebrat d'una manera com ha de ser aquest tema: treballant amb les persones afectades, amb els grups que ho porten, per saber com calia fer aquestes millores que recentment el Govern fa.

Però tots també sabem que una altra porta a la pobresa és la malaltia mental. És a dir, no podem oblidar que entre el 40 i el 50% de les persones sense sostre presenten trastorns mentals, associats, lògicament, a altres problemàtiques. I, aquí, el Pla de llars residències per a persones amb malaltia mental crec que és molt important, perquè de fet, aquest projecte que ens portarà un creixement de 762 places per a aquest col·lectiu i els projectes que ja estan en marxa, ens està demostrant, quan analitzem el perfil de les persones que ja atenem –que un gran percentatge, 46% no tenen PNC; 12, viuen al carrer; 34% no tenen familiars de referència– és un perfil clar que deriva a situació de pobresa. Atenent el factor que genera aquesta situació, que és la malaltia mental, estem actuant sobre la situació i prevenint-ne de noves.

Però també sabem, hi ha persones ben coneixedores d'aquest món, a la interpellació anterior, vostè parlava del senyor Adrià, jo avui li parlaré de sor Genoveva. Una de les principals portes de la pobresa actualment és la droga. Per tant, també, actuar sobre la drogodependència és una manera d'actuar contra la pobresa i d'atendre les persones que ja hi estan afectades. 12.070 persones que es van tractar l'any 2000 a través de la xarxa pública, 8.500 persones ateses. Totes aquestes qüestions són importants perquè des de la perspectiva social, no només des de la sanitària, perquè aquesta visió transversal és lògica que hi sigui, podem parlar de la funció tan important que porten a terme les comunitats terapèutiques i les llars de suport. 1.800 usuaris atesos jo crec que és prou important com per veure com es van atenent aquestes consideracions.

Sens dubte, la sida, la xarxa compartida amb Sanitat, també un dels factors que pot derivar cap aquesta situació. Aquí podríem parlar dels ajuts a les entitats, de les llars residències dels usuaris, etcètera, de tots els programes que han permès actuar sobre aquestes situacions.

No cal dir, els ajuts per a habitatge –que aquí sabem que s'ha d'incrementar molt i, que s'ha anunciat una nova fase potent d'aquest Pla d'habitatge perquè no n'hi ha prou a evitar els desnonaments, que vostè sap que la coordinació judicial, a més, ens ha facilitat molt aquesta tasca d'evitar els desnonaments i l'increment d'ajuts que s'han donat econòmics hi ha ajudat, però aquesta no és la sola línia.

També hem de tenir present les situacions de desestructuració familiar. Aquestes persones que cauen del món laboral, que queden al marge de la mateixa família, que cauen al pou de la pobresa i a les quals se'ls ha d'ajudar a refer els llaços de relació amb la societat. Totes aquestes situacions que són tan importants hem de veure si són les que realment porten a la pobresa, si real-

ment s'hi actua i si, també, actuant-hi a sobre, podem prevenir noves dificultats.

Vostè deia una cosa molt encertada: els programes de formació, no n'hi ha prou amb la formació vinculada a la renda mínima. Aquestes persones que han tingut el món productiu i que tenen dificultats per tornar a accedir al món laboral, necessiten programes específics. I aquests són els programes específics i entenem que aquí hi fa una aportació molt interessant del Departament de Treball quan afavoreix la integració en el mercat laboral dels col·lectius amb risc d'exclusió social amb programes específics.

És ben cert que el treball social i tota l'atenció a persones podrà contractar unes grans masses de nous perfils professionals amb una formació específica, i d'això d'aquí a poc en podem parlar perquè hi ha iniciatives al respecte. Però també hem dit: és multifactorial, són diferents administracions, parlem breument. Hem dit que és el que genera situació de pobresa econòmica si les pensions i la protecció social, la part econòmica és insuficient, si hi ha altres problemàtiques que indueixen a la pobresa. Però aquí hem de veure, doncs, com podem actuar des de les diferents responsabilitats.

L'Administració local, aquí, hi té un gran paper. Jo estic totalment d'acord amb aquesta tasca en què vostè demanava «increment d'educadors socials, d'actuar sobre famílies joves en perill de desestructuració», perquè és precisament aquest treball comunitari el que ens ha de garantir aquesta prevenció.

Els serveis d'estada limitada, els serveis d'acolliment, els serveis d'atenció, informació i assessorament, els serveis de menjador: aquesta porta als serveis socials com vostè sap correspon a l'Administració local, i nosaltres, en aquest sentit, a través dels convenis de foment hi col·laborem, és la principal porta d'accés també a la lluita i l'atenció.

Però també seria injust si no parléssim del gran paper de moltes entitats. Entitats que a vegades per encàrrec porten a terme serveis especialitzats. I aquí jo li podria parlar de les 196 entitats que reben pràcticament 3.000 milions de subvenció per portar tasques de serveis especialitzats, i també podríem parlar de tantes i tantes entitats, com la que vostè ha dirigit tants anys i coneix, com és Càritas, que no només complementen sinó que, a vegades, fins i tot supleixen la mateixa atenció primària.

Entenc que el temps s'acaba i, per tant, deixaria aquí la primera part de la intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyora diputada, pot continuar.

La Sra. Malla i Escofet

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, continuaré amb el que estava dient. I agraeixo la informació àmplia que ens ha donat l'honorable consellera sobre tot allò que es fa en l'àmbit de la pobresa. Però jo no venia a parlar del que es feia, sinó del que quedava per fer; em sembla que

també és important i que és la meua funció aquí i que, veritablement, crec que queda molt per fer.

Jo havia començat a parlar dels que anomenem sense sostre, encara que he dit que havia fet una proposició no de llei..., ja he dit anteriorment que m'havien contestat, etcètera. Però, deia, i ho repeteixo, que aquestes persones avui tenen molts menys recursos que fa un temps, i sobre això em sembla, a mi, que ens hem de preocupar per aquesta situació. Estic d'acord que s'ha de fer un estudi que ha d'acabar dintre uns mesos, però, miri, les situacions a vegades no poden esperar tant. Jo crec que, en el sector d'aquestes persones que treballen en aquest camp, hi ha persones summament preparades, que són els que coneixen, que hi treballen cada dia, que ens dirien molt bé què és el que s'ha de fer per donar una resposta.

Miri, hi ha una cosa molt concreta que voldria portar a consideració de l'honorable consellera i de les senyores i senyors diputats: avui, tots parlem d'inclusió social a nivell d'Europa, a nivell de l'Estat, a nivell de nosaltres també –parlem d'inclusió social–, i els professionals que treballen aquest camp, per exemple –estic parlant concretament dels sense sostre–, ells ofereixen una política d'inclusió que passa per donar serveis més econòmics que els que es veuen obligats a donar, i que consisteix a pagar pensions –no pensions de viure, sinó pensions per dormir–, que el preu de la pensió oscilla entre 1.400 i 2.000 pessetes al dia –1.400 pessetes, el que resulta com a qualitat de pensió–, i que l'alternativa que ells ofereixen és pisos compartits, que permetria la reinserció a la societat i, a més, permetria que les persones que estan en un règim residencial, on han fet un procés des que anaven al carrer fins que han pogut anar a una residència, poguessin sortir de la residència i anar a un pis compartit, que els facilitaria la reinserció a la societat.

El càlcul és fet escrupolosament amb el que costen les pensions i el que costaria un pis, és el següent: persones amb pisos, pisos familiars –dos de tres places, un de quatre places–, deu persones al cap de l'any el cost és –ho dic en pessetes perquè és més fàcil d'adonar-nos de l'amplitud, encara que tinc els euros, aquí, eh?– és de 5 milions 800.000 pessetes. El preu de deu places de pensió és de 6 milions 120.000 pessetes. Però les institucions no poden fer altra cosa que pagar pensions, perquè econòmicament van, el que en diem, al dia.

Jo penso que si les persones que fan aquest treball fan un bon treball, fan un treball que no és el seu caprici, sinó que fan un treball per a la societat, el treball de la gent més marginada i més pobra, i que és necessita qualitat humana per poder-lo fer, i que són psiquiatres, són treballadors socials, són educadors, jo penso que si aquest treball és un treball que considerem que és vàlid haurien de tenir la consideració perquè no haguessin de patir tant per les subvencions i poguessin fer uns plans que donessin la resposta que creuen necessària, i que fos la més adequada per al treball que estan fent.

Després, li voldria fer una pregunta, honorable consellera, sobre el problema de les ajudes que dona el Ministeri d'Assumptes Socials sobre el pressupost del fa-

mós IRPF; la famosa «creueta», que diu la gent correntment. Sembla que actualment aquestes subvencions es retiren, perquè solament les donaran les institucions d'àmbit estatal. Li faig dues preguntes. Primera: com té previst la Generalitat de substituir l'import de les ajudes econòmiques del Ministeri d'Assumptes Socials que actualment reben les institucions que treballen en l'àmbit de Catalunya? Això és la primera pregunta. I després: si és possible donar-los una resposta econòmica més global que permeti a aquestes institucions tenir persones contractades d'una manera indefinida, perquè tenen contractes temporals; quan s'acaba la subvenció han d'anar al carrer.

I a mi, em sembla que si fan un treball per a la societat, aquestes institucions, que vostè, honorable consellera, ha dit que treballen molt bé, a les quals jo també rendo tota la meua estimació i considero que són imprescindible per a la tasca social dels col·lectius més marginats, haurien de tenir una consideració diferent i no haver d'anar demanant subvencions d'un lloc a un altre i estar sempre pendents del que els cau o no els cau. No poden fer un treball seriós, i no acabarem mai amb la pobresa de marginació si tota aquesta xarxa social que tenim a Catalunya, que la tenim boníssima, no pot comptar amb uns pressupostos fixos per poder donar resposta a aquestes situacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, de fet, repassant aquests dies, preparant, lògicament, la interpellació, també la interpel·lació de l'any passat, repassava i de vegades dona la sensació que aquesta distribució competencial que està feta en el camp dels serveis socials a vegades sembla que no es té present.

Perquè jo, amb molt de gust, recullo aquesta recomanació d'afavorir que les persones que més coneixen, perquè són les que atenen directament, puguin formular quines són les principals respostes a donar, i si es poden canviar algunes metodologies.

Però jo abans he parlat, i no ho dic amb ànim de contraposar o de.... No, he parlat de quina era la porta d'entrada als serveis socials, de quina era la importància de l'atenció primària, i lògicament, en l'exposició he fet més èmfasi en els serveis especialitzats, que és el que vostè sap perfectament que correspon d'una manera directa al Govern de la Generalitat, si bé és veritat que la tutela global, doncs, és el nostre màxim interès.

Però és ben cert que aquesta atenció primària és molt important, perquè fins i tot quan les administracions parlen del perfil de les persones sense sostre, i jo, doncs, aquí tinc unes notícies recollides també a la premsa el maig passat, de l'Ajuntament de Barcelona, deia que són lluny de la situació de fa deu anys, amb bosses d'atur crònic, en què les xifres que arribaven de persones sense sostre eren el doble.

Per tant, aquesta sensació que la situació està creixent, vist cronològicament, sembla que no és tant coincident. Però el que sí també queda molt clar, i hi ha un exemple que recullo jo aquí, que em sembla que manifesta el que potser jo he volgut explicar, però potser quedarà més plasmat, és que precisament explica el cas d'una senyora que arran del fred, de la baixada de les temperatures, el dispositiu de recollida de persones va actuar. I explica que la Rosamari va arribar al Centre de dia de Meridiana perquè les temperatures, doncs, van fer aconsellable endegar l'operatiu d'acolliment hivernal, i la van recollir del portal d'un cinema on feia molt de temps dormia. Arran d'aquesta recollida, aquesta persona en aquests moments cobra la renda mínima d'inserció i comparteix un pis amb una altra persona, que és la línia que deia vostè de compartir.

Però hi ha una cosa clara: és la recollida de la persona i el poder-la assessorar, i poder després beneficiar-se de les prestacions i els serveis que hi hagi. És per això que, aprofitant l'avinentsa del nou Pla d'acció per a la inclusió social, que a nivell d'Estat, doncs, s'està intentant formular que hem entrat en contacte amb la Federació i l'Associació Catalana de Municipis, per veure si aquest diferent escalonament de plans d'inclusió social, en lloc de ser tres plantes connexes, sigui més com unes nines dintre de les altres i puguin tenir aquesta, realment, coordinació, i apostin, segurament, per recanviar alguna de les metodologies.

És precisament al segon trimestre de l'any 2002 que s'ha de fer aquesta elaboració conjunta amb les corporacions locals. Perquè l'interès a tenir dintre de l'Agenda social europea del 2000 aquest Pla general d'inclusió social ha de reforçar aquest diàleg. Perquè si l'atenció primària funciona, si hi ha més professionals en aquest sentit i les metodologies s'avaluen, és ben probable, com demostra el cas d'aquesta persona, que les qüestions puguin millorar.

Vostè també em parlava, en relació amb les entitats, de quina era l'ajuda que en relació amb l'IRPF podien rebre en el futur. Des de fa temps, és veritat que una de les directrius d'aquest Programa posa que tindran caràcter prioritari aquells projectes que formin part d'entitats que tinguin estructura estatal. Fa pocs dies, concretament a la conferència sectorial, una vegada més, jo vaig reiterar la necessitat que la competència que tenim de prioritzar, d'assenyalar el caràcter prioritari per a la comunitat d'aquests projectes, que fos més important que l'àmbit de la institució de la qual sorgia el projecte.

En aquests moments, doncs, tot i que aquesta iniciativa hi és, és veritat que amb el diàleg que hi ha hagut, almenys fins ara, hem pogut mantenir una subvenció important per a aquests projectes.

Una altra cosa és veure si entre tots som capaços de garantir continuïtat per aquesta precarietat, any a any, d'aquestes entitats que, en definitiva, presten serveis que es puguin garantir. Això, en altres àmbits més propis de la Conselleria hi estem treballant per poder donar aquestes garanties de plurianualitat i continuïtat en el seu servei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'estat dels rius (tram 300-00409/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'estat dels rius. Ho presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds a través de la seva il·lustre diputada, senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, no sé si han navegat mai per la web de l'Agència Catalana de l'Aigua, però diu coses interessants com, per exemple, que «la qualitat i la quantitat són aspectes bàsics i inseparables en la gestió de l'aigua; garantir-ne l'equilibri és l'objectiu fonamental de l'administració hidràulica». I diu que això ho proposa o ho considera la proposta de directiva en el marc comunitari, que va plantejar precisament tot això: que l'objecte és mantenir i millorar el medi aquàtic; parla del control de quantitat i qualitat que s'ha de fer; parla de la importància de fomentar l'ús sostenible. Això ho diu la directiva, ho recull, representa, el Govern de la Generalitat a través de l'Agència Catalana de l'Aigua, i ho posa a la seva web, i, per tant, hem de suposar que el Govern hi està d'acord.

Això està molt bé, nosaltres hi estem perfectament d'acord, però creiem que entre el que es predica i el que es fa, doncs, n'hi ha un bon tros. De vegades s'està lluny de l'objectiu i de vegades fins i tot es va en direcció contrària.

Al llarg d'aquesta interpellació intentaré exposar això que acabo de dir, aquesta incoherència que nosaltres entenem que està fent el Govern de la Generalitat, i m'agradaria que el senyor conseller em pogués dir quines intencions tenen amb relació a unes situacions que, al nostre entendre, no s'ajusten als principis de la directiva marc, amb relació a la gestió de l'aigua i, en conseqüència, tampoc no són acceptables pel que fa a un bon estat dels rius.

El binomi qualitat i quantitat és importantíssim i, malauradament, no es compleix ni l'un ni l'altre. Ho podríem argumentar de moltes maneres, però hem pensat fer-ho en tres blocs: dos blocs relacionats amb la qualitat i un amb la quantitat. De la qualitat, en fem dos blocs precisament perquè una és la qüestió de la qualitat de l'aigua pròpiament dita, des d'un punt de vista sobretot fisicoquímic, però una altra que, per nosaltres, també és molt important, és la qualitat del que en diem l'ecosistema riu des d'un punt de vista biològic i ecològic, tenint en compte els éssers vius que hi habiten.

Després podem parlar d'una altra problemàtica, que és la de la quantitat, no menys important que les anteriors; aquests dies està, podríem dir, molt de moda i ja ho anirem comentant.

Anat per la qualitat de l'aigua, no podem negar que a Catalunya s'ha fet un esforç important pel que fa al sanejament. Ja ho dic jo abans que ho digui vostè, senyor conseller, que han fet moltíssimes depuradores, s'hi han gastat molts diners, Déu n'hi do el que s'ha fet, però aquest esforç és insuficient, perquè, a hores d'ara, la qualitat d'aigua que baixa pels rius, doncs, no és la que més voldríem, perquè encara hi conté partícules que no hi haurien de ser, i en les quantitats que hi són encara menys, perquè poden ser perjudicials tant per als éssers vius com per a les persones.

Quantes vegades hem vist titulars als diaris que comencen dient: «Mortaldat de peixos a tal riu o a tal altre?» Moltíssimes. Els diaris, per exemple, de les nostres comarques, senyor conseller: que si ara el Ges, que si el Ter, que si el Gurri, que el Mèder, però no parlem també de les del Llobregat, o recentment les de l'Ebre, per no enumerar tota la llista de rius del país, perquè poc o molt a tots hi ha hagut incidències d'aquest tipus.

Els perquè de les mortaldats són diversos, però tots acostumen a tenir un denominador comú, que és que s'han abocat als rius elements que mai no hi haurien anat a parar. L'Agència Catalana de l'Aigua obre expedients, però això no ens treu que n'hi continuïn havent i cada vegada se'n detectin més. Hi ha casos en què és degut senzillament al fet que una activitat té permís per abocar directament a la llera, és a dir, directament al riu, sense passar per depuradora. En aquests casos, les condicions són més restrictives, però tot i així passa que de vegades al riu hi passa tan poca aigua que s'acumula la càrrega contaminant en algunes basses i aquí ja tenim els peixos morts, a centenars o a milers.

No se'ns escaparà que el recent cas del mercuri de l'Ebre, que va provocar que es convoqués la Diputació Permanent aquest mes de gener, és un exemple que tenim a la memòria i que no ens agradaria que es repetís, però que tal com estan les coses, encara hi han algunes possibilitats, malauradament, perquè tenim unes activitats, unes indústries, unes activitats econòmiques que tenen permís per abocar regularment una determinada quantitat de mercuri al riu Ebre. Mercuri!, un dels elements que s'ha demostrat que és més perjudicial per a la salut de les persones, i que, més a més, doncs, es va acumulant en el llarg de la cadena alimentària, la cadena tròfica, i que per tant s'ha d'estar molt al damunt en el cas dels controls.

A la Diputació Permanent vam tenir ocasió de poder exposar el nostre punt de vista i el conseller va fer les seves interpretacions, però més enllà de saber si es va actuar, o d'analitzar si es va actuar correctament o no, jo crec que es va posar en evidència una cosa, que és que no ho tenim tot controlat, al contrari. Se'ns pot escapar de les mans, o se li pot escapar de les mans a l'Administració, o a les administracions, o a qui sigui que tingui les competències en qualsevol moment.

Estem abocant mercuri en un lloc, més avall hi tenim una potabilitzadora, resulta que no fem les anàlitzes tan sovint com per detectar que l'aigua pugui arribar a la potabilitzadora. De veritat que encara ara, avui que han passat uns quants dies des de la Diputació Permanent, no creu que s'hagin de fer canvis més agosarats en

la normativa i en la legislació dels que va anunciar aquell dia? Nosaltres creiem que valdria la pena d'apostar-hi fort, perquè és important posar garanties en aquests temes.

Hi han altres problemàtiques relacionades amb la qualitat, com és la dels fangs, però si de cas en parlarem en el segon torn, perquè voldria anar també a l'altra part, que és la de la qualitat biològica. Nosaltres sempre hem reclamat que la qualitat dels rius no es miri només per la part fisicoquímica, perquè de vegades pot passar que en un moment puntual l'aigua del riu sigui correcta segons la legislació, però et trobes que allà no hi ha prou vida. I el perquè no hi ha la vida que hi hauria d'haver, doncs, és perquè de tant en tant baixa una gran quantitat o una aigua sobrecarregada de porqueria que ho mata tot. Per tant, aquesta qualitat biològica dels nostres rius encara té molt a desitjar. I no només la que hi ha dins el riu, sinó també la que hi ha a les vores. La vegetació de ribera, que tot sovint veiem també malauradament als diaris, doncs, com s'ha tallat o com s'han esplanat zones en què hi havia vegetació en bon estat, que més aviat sembla que s'hi vulgui fer un camp de futbol.

No és l'únic problema des d'un punt de vista de la qualitat dels ecosistemes, perquè hi ha tota la problemàtica de la reintroducció d'espècies, però és prou important i també preocupant, però potser és més motiu d'una altra interpellació un altre dia.

Entre una cosa i l'altra estem alterant els rius de tal manera que és difícil que tornin a tenir l'equilibri que haurien de tenir. I una de les alteracions importants és la de la quantitat d'aigua, que aquí, per a nosaltres, també és un fet importantíssim, i més aquests dies. L'aigua que baixa pel llit del riu, moltes vegades a trams totalment secs... Sense aigua els rius són morts, per tant, quina qualitat hem d'esperar si ja no hi ha ni una mica d'aquest element vital que és l'aigua? Pot ser que l'aigua no hi baixi perquè no ha plogut, pot ser, evidentment, però també pot ser que no en baixi perquè s'està xuclant per altres llocs, que majoritàriament també, en bona part, és el que passa.

Comencem ja a les capçaleres. Canons de neu artificial per a les pistes d'esquí: xuclen aigua que hauria de començar de baixar riu avall; minicentrals que no compleixen les condicions de la concessió, però que mentre van tramitant els expedients van fent negoci. Granges, o indústries, o escorxadors, o pagesos que xuclen directament amb un camió i amb una cuba, amb una mànega des del riu, i tot plegat llavors es diu que hi ha poca aigua. Evidentment, aquest any hem tingut un any de poca pluja; vostès se n'han prou cuidat de dir-ho a través dels diaris: «una tardor i un hivern molt secs buiden els pantans», però jo crec que el que s'està fent al respecte no va en la direcció que creiem que hauria d'anar. Un decret que només limita aprofitaments en casos de regs de parcs, de jardins i camps de golf, per exemple, la promesa ara, molt recent, de fer més desaladores, que el que fan, al nostre entendre, és tapar un forat per provocar-ne un altre. I ho dic per la immensa quantitat d'energia que necessiten per funcionar. Potser després no caldrà parlar de la manca d'aigua, però després sí que caldrà debatre d'on traurem l'energia, per-

què aquella quantitat d'energia que es necessita, d'on la traurem? Quina font farem servir? Si fem servir, per exemple, gas natural, que és la que s'està posant més últimament, doncs el que fem és incrementar les emissions de CO₂, i ho deia: volem arreglar un forat i en provoquem un altre.

I una altra cosa, l'amenaça constant dels transvasaments, que a nosaltres ens té ben distrets perquè la veritat és que no entenem gaire com pot ser que vostès estiguin parlant tant que elaboren l'Agenda-21 de Catalunya, que diguin que es creuen el discurs de la sostenibilitat, i que després, per altra banda, votin a favor del Plan Hidrológico Nacional, amb uns canvis entre el «no», que van fer a la primera votació, i el «sí» que són ben insignificants, per tant vol dir que l'actual els agrada. Ja m'agradaria que vostè, senyor conseller, em digués si realment creu que aquest Plan Hidrológico Nacional, tal com ha quedat, s'adiu amb els principis que posaran a l'Agenda-21 de Catalunya. Nosaltres no ho entenem gaire.

El que creiem és que el desenvolupament sostenible aniria per un altre costat, aniria per fomentar el que en diem aquesta nova cultura de l'aigua, una cultura de l'aigua, diferent, més basada en l'estalvi. Com és que aquests dies encara no estem veient campanyes –aquests dies i sempre– que diguin a la gent que l'aigua és un bé escàs i que s'ha d'estalviar?

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

Com és que després de fer aquest Decret, encara no s'hagi previst, doncs, de fer campanyes a l'estil de «Molt per fer, molt per viure», que diguin: «Molta aigua per estalviar, que en tenim poca...!» Nosaltres creiem que no estan anat en la bona línia, i per això ens agradaria que ens donés les seves explicacions.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, de fet ha fet una intervenció global, que si hagués de donar resposta a la totalitat em faltarien, de ben segur, minuts. Per tant, ja li avanço que potser alguns dels aspectes que vostè només ha enfilat, que requeririen respostes ràpides, no hi donaré del tot resposta, en qualsevol cas, temps tindrem de poder fer altres interpellacions o preguntes al respecte, no? I dic això perquè, home, jo venia preparat amb molta documentació, molta informació, però vostè ha anat espigolant, i em sembla molt bé parlamentàriament que sigui així, sobre aspectes molt i molt diferents. Intentaré donar-li resposta perquè he anat prenent bona nota de tots els punts que ha anat posant damunt la taula, a risc, en aquest primer torn, de no exhaurir totes les respostes.

Home, deixi'm, per començar, que sí que li digui que és molt el que hem fet. Vostè diu, i no em digui... Doncs, deixi-m'ho dir. Deixi'm dir alguns indicadors, objectius prou importants, prou significatius... I he agafat la data del 92, perquè és a pocs mesos de la creació del mateix Departament de Medi Ambient, la data 2001 perquè és la darrera que tenim la informació estadísticament tractada.

Del 92 al 2001, en metres cúbics/dia tractats d'aigua dels nostres rius, hem passat de 900.000 a 1.600.000, per tant és una evolució objectivament, quantificablement, substancial.

Del 92 al 2001 hem passat d'un compliment de la directiva europea d'un 45% a gairebé un 95%. És una altra dada prou objectiva i que demostra que d'acció n'hi ha hagut. De l'any 90, en aquest cas, fins a l'any 2001, punts de control dels cabals de l'aigua, del que vostè s'ha referit de la quantitat de l'aigua, hem passat de 831 a 6.900 punts en què avaluem quin és el cabal, i per tant tenim estadístiques serioses que ens permeten després actuar en conseqüència. I de l'any 90 fins al 2001, doncs, pel que fa a la qualitat de l'aigua a què vostè es referia, hem passat de 175 a 754 punts de control. Per tant, són indicadors –i li podria afegir, dins un altre conjunt d'indicators, en aquest cas potser no tan estadístics, però sí en línia del que vostè deia de la qualitat–, indicadors biològics. M'hi vaig referir en alguna intervenció a la Diputació Permanent, i en ocasió d'una intervenció a què em va donar peu el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, una intervenció més global d'alguns indicadors objectius que demostraven que hi havia hagut una millora en la qualitat dels nostres rius.

I tornaré a dir els exemples que deia aleshores, que en alguns indrets, que no tots, però en alguns indrets del Ter tinguem llúdrigues vol dir que hi ha una millora objectiva en la qualitat de l'aigua; que en alguns indrets de la Tordera tinguem rates d'aigua vol dir que hi ha una millora objectiva en la qualitat de l'aigua, i podria seguir amb alguns exemples, però no tinc intenció ni interès de cansar-la.

En qualsevol cas, sí que s'ha fet. Ara bé, estem satisfets? En tenim prou amb el que hem fet?: no. I nosaltres som els primers que no estem satisfets amb tota la feina que s'ha fet, sinó que creiem que s'ha d'anar molt més endavant. En quina direcció? Doncs en la direcció que marca la directiva a què vostè es referia, la directiva comunitària de qualitat de l'aigua, que incorpora tots aquests altres nous aspectes amb relació o a l'entorn del que és la qualitat de l'aigua. I per això, a la pàgina web del Departament i al web de l'Agència Catalana de l'Aigua reflectim quina és la direcció en què volem continuar treballant.

I això no és només una expressió en la pàgina web del Departament, sinó que té una concreció ben determinada. El Pla de sanejament, sap vostè que baixem als municipis de menys de 2.000 habitants, i això ens és un repte important, significatiu. Val a dir que quan tinguem resolt –i està a punt d'estar resolt– el tema de la depuració del Llobregat, haurem assolit uns nivells, en xifres de població, del 95% de la població sanejada, des de la perspectiva de les aigües, no?

Però volem anar més enllà i volem, evidentment, en el Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes fer aquest pas endavant. I volem anar més enllà en una altra direcció, que és el Pla de sanejament d'aigües residuals industrials. I, aquí, doncs, estem treballant al respecte, per també continuar avançant més.

Per tant, és molt el que s'ha fet, però ens resta camí per fer. En quina direcció? En la direcció que ens marca la mateixa Unió Europea, la mateixa directiva, que evidentment fem nostres. I permeti'm que ho digui en un dia tal com avui, en què hem inaugurat una nova depuradora a la demarcació de Lleida, al municipi d'Alguairre, aquest matí. I ens fem conjuntament aquesta reflexió: la importància que tenia l'aigua estratègicament per al desenvolupament i pel que ha representat des que aquest municipi té, des de l'any 1910, la portada d'aigües i el canal, i el que representa això, i el pas endavant que el municipi i la Generalitat, en aquest cas amb una obra ben concreta que és la depuradora, volem anar endavant. Ja no en tenim prou amb el desenvolupament, sinó que volem que aquest desenvolupament, que el volem, sigui sostenible. I per aquesta raó seguim invertint, seguim fent tot aquest esforç en l'àmbit de la depuració.

Per tant, ens preocupa, evidentment, la qualitat de l'aigua, ens preocupa la quantitat, i permeti'm alguna referència amb relació a les observacions que vostè feia amb relació al Decret, que anomenem col·loquialment «de sequera».

Home, que fem aquest pas de restriccions en aquests tres, quatre àmbits: el reg dels camps de golf, els regs ornamentals d'espais públics, alguns regs agraris, etcètera, etcètera, doncs, és prou significatiu i és el que, en definitiva, ens ha de garantir arribar a l'estiu podent garantir l'aigua de boca al conjunt dels ciutadans que estan en el marc de les conques internes. Si això és suficient o insuficient..., escolti, el temps ho dirà.

En qualsevol cas, sempre hem dit una cosa important: el que estem fent és prevenir per tal de no haver de curar, arribant just a les portes de l'estiu. El que estem fent és posar aquelles mesures, també centrals hidroelèctriques, restringint aquests usos per tal de no haver de tenir aquestes restriccions. I una peça al costat d'això, efectivament, són les dessaladores. I ahir vam notificar, vam fer pública una decisió important: ubicarem aquesta segona dessaladora amb una capacitat de 20 hectòmetres cúbics, amb capacitat de ser doblada fins a 40 hectòmetres cúbics en un indret que és el que concentra una part substancial de la població d'aquest país, que és l'entorn metropolità. I acabarem de decidir, en base a qüestions evidentment o estrictament tècniques, quin és dels tres emplaçaments que ahir fem públics el que definitivament rebrà o en el qual definitivament ubicarem aquesta planta dessaladora, per garantir... –però, al costat, doncs, d'aquestes mesures d'estalvi, que les fem i les continuarem fent, i aquestes mesures, doncs, del que anomenem el minitransvasament, que l'haurem de fer i l'haurem de concretar–, garantir, doncs, l'aigua de boca al conjunt de l'àmbit metropolità.

I amb això, doncs –ho suposo–, sí que estarem d'acord que cal, evidentment, donar respostes a aquesta deman-

da, doncs, que hi ha d'aigua en bona part de boca, però en altra part, també, per als diferents usos industrials, etcètera.

I això no és contradictori amb l'Agenda 21 del Govern. Tot això no és contradictori, en qualsevol cas, són percepcions diferents del que ha de ser una agenda 21, que, dit sigui de pas, l'obrim a la participació..., des del darrer govern la vam, doncs, aprovar al document inicial, i l'obrim a la participació, doncs, de tots els agents socials, a la societat civil organitzada –si se'm permet l'expressió– per tal, doncs, d'enriquir-la i que hi facin les seves aportacions. Per tant, doncs, benvinguda la seva aportació i la seva, també, discrepància amb relació al que volem que sigui l'Agenda 21 de Catalunya.

Obrirem aquest procés de participació, doncs –hi insisteixo–, d'ara fins just a les portes de l'estiu. I, per tant, serà, aquest, un marc, doncs, de debatre i de plantejar –com ho és, evidentment, no li ho nego, aquest àmbit parlamentari, faltaria més–, doncs, quina és l'orientació que ha de prendre una eina tan important i tan estratègica com és una agenda 21, que –hi insisteixo–, no entra en cap cas en contradicció amb el que són, doncs, aquestes accions que fa el Govern per garantir la qualitat dels rius, no des de la perspectiva exclusivament quantitativa, sinó també qualitativa. I aquest esforç s'està fent. Si em diu si estem del tot satisfets: no. Per això planifiquem, doncs, de futur i per això fem aquest segon pas igualment ambiciós com el primer. I, també, doncs, per donar respostes a aquest desenvolupament que, li ho asseguro, tant com vostès, doncs, el volem sostenible.

Em sembla que em resten, doncs, cinquanta segons del meu temps que no exhauriré i que invertiré, si m'ho permet la presidència, doncs, en el torn de rèplica, si és el cas.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula la senyora diputada, per cinc minuts.

La Sra. Font Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, em sembla que és al juny que hem de veure l'Agenda 21 de Catalunya, llavors... (*Veus de fons.*) No..., no sé si ho has dit..., no, no... Vull dir que ja pot ser que..., però, dic que serà al juny quan sabrem si és contradictori o no el que diu, o el que dirà, l'Agenda 21 amb les seves polítiques hídriques o de gestió de l'aigua. Per tots els indicis que tenim, i si l'Agenda 21 de Catalunya no s'ha inventat uns altres principis de desenvolupament sostenible, jo crec que no lligarà una cosa amb l'altra.

Perquè, per exemple, vostè parla d'un decret de sequera. Un decret que, d'entrada, retalla l'ús de l'aigua a diferents usos. Retallen aigua, per exemple, als camps de golf, però, simultàniament, estan donant permisos a nous camps de golf; simultàniament, presenten un pla director de camps de golf que, quan va venir el conseller aquí a presentar-ho, va dir que en unes determinades condicions tants camps de golf com volguéssim.

Això no lliga. Com no lliga tampoc que aquest Decret de sequera no contempli altres mesures més encarades cap a aquesta nova cultura de l'aigua que diem. Perquè..., què hem d'esperar, que els embassaments ja estiguin, ja, del tot secs per dir a la gent que no consumeixin tanta aigua? O, per canviar el model de país o de desenvolupament, de país de territori que tenim en aquests moments? Hi han xifres sobre la taula que són tan escandaloses que jo crec que ja s'hi hauria de fer alguna cosa utilitzant-les en aquests moments.

Miri, l'aigua que es consumeix al Barcelonès, un tipus de ciutat més compacte, doncs, és d'uns 182 litres per habitant i dia. Si ens n'anem al Garraf o a la zona de la corona de Barcelona, doncs, ja es dispara més de 300 litres per habitant i dia. Què passa? Que cada vegada més, doncs, hi ha més gent que va ocupant el territori cap a aquestes comarques del voltant de Barcelona, cosa que vol dir que la tendència és que cada vegada estem consumint més aigua, estem..., en comptes de baixar la necessitat d'aigua el que estem fent és incrementar-la. Cada vegada hi ha més gent que vol tenir piscina a casa seva, gespa a casa seva, i no fem res perquè... –o no fa res el Govern–, perquè això canviï, per anar mentalitzant la gent, anar-la sensibilitzant que no podem anar cap aquí.

A d'altres països s'ha fet. I es podria mirar de copiar les coses bones que fan els altres països, no només copiar les que porten problemes o les que són pedaços, perquè les dessaladores nosaltres creiem que són un pedaça. La nova cultura de l'aigua és realment la solució.

Jo crec que el que haurien de fer, vostès, en aquest moment, seria intentar aplicar totes les propostes que s'estan fent des de la xarxa ciutadana i de determinats grups polítics, de tendència cap a aquesta nova cultura de l'aigua, perquè no hi perdem res. Què hi perdem a portar a terme aquestes propostes que estem fent d'estalvi, de reutilització i de reciclatge de l'aigua? Res. En canvi..., perquè en qualsevol moment si no funcionessin, podríem tornar a parlar de transvasaments..., però és que, en canvi, si ja fem els transvasaments, si ja fem la política que estan fent vostès en aquests moments, de construcció de dessaladores, de portar aigua de ves a saber on, això ja no té marxa enrere.

Crec que –ho creiem– s'estan equivocant, estan hipotecant el futur, i ho estan fent des d'un punt de vista que ja hem dit que nosaltres no entenem que pugui ser compatible amb aquesta Agenda 21 que ha d'arribar. I que, a més a més, en un moment en què hi han propostes concretes sobre la taula, on hi ha una demanda social tan important, ens sembla que haurien de reconsiderar la seva posició. Ara era una oportunitat, un canvi de conseller podia haver suposat un canvi d'estil.

A nosaltres ens agradaria que avui vostè tornés a dir si realment dóna la continuïtat del que s'havia fet fins ara o té ganes de canviar alguna cosa, té ganes de qüestionar aquest Plan Hidrológico Nacional o de fer propostes més encarades a l'estalvi, més encarades a un tipus de política hidràulica diferent que la que s'està portant en els darrers temps.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Ara l'entenc. Si el que pretén és que li digui que canviarem la política hidràulica d'aquest país i on hem dit blanc ara direm negre, no. No ho farem. El que sí farem, i vaig al final de la seva intervenció, el que sí que farem, doncs, és treballar en direcció a aquesta nova cultura de l'aigua, com s'havia fet –com s'havia fet– fins ara.

I no estem parlant de coses contradictòries. La nova cultura de l'aigua, el foment de l'estalvi –i després m'hi referiré amb una mica més de concreció– i la reutilització són iniciatives que s'estan fent des del Govern de la Generalitat i des del Departament de Medi Ambient.

Vostè em demanava: «Escolti, faci, doncs, també, aquestes..., més campanyes ajudant a sensibilitzar.» I em deia, en el primer torn –i això m'ha passat per alt de contestar-li–: «Home, no veiem cap campanya que fomenti l'estalvi de l'aigua.» Doncs, miri, encara aquest matí hem estat parlant amb representants de la Federació de Municipis, de l'Associació de Municipis, de l'Associació de Veïns, d'Ecologistes en Acció, i signarem conjuntament, doncs, un acord per fer una campanya d'estalvi d'aigua, precisament, allà on vostè posava el dit a la llaga. Perquè l'hem observat, evidentment, doncs, aquest major consum d'aigua, no tant en la primera corona, en el nucli de les ciutats, sinó en aquest entorn. I és aquí on l'orientarem, aquesta campanya. I l'orientarem, doncs, fent gairebé un porta a porta, conjuntament, amb una ONG, amb Ecologistes en Acció, i ho farem conjuntament.

I això va ser un debat interessantíssim que vam fer en el darrer Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, amb la Federació de Municipis, amb l'Associació de Veïns, implicant el màxim nombre possible d'agents. I, ara, doncs –li ho revelo–, li dic una notícia que jo penso que és positiva i que va molt en la línia del que ha de ser, doncs, aquest estalvi de l'aigua, aquesta cultura, aquesta nova cultura de l'aigua.

Per tant, això ho farem –ho farem en breu–, i estem ultimant el que és el contingut d'aquesta campanya. Perquè no en tenim prou amb una campanya clàssica, de tanques de televisió, que és positiva i que sabem, doncs, amb relació a l'estalvi de l'aigua què dóna de si, dóna aproximadament un estalvi d'entre un 4% i un 5%. No en tenim prou. Volem anar a més. I, per tant, volem focalitzar una campanya, gairebé, de porta a porta, de sensibilització, i no ho volem fer sols com a administració, sinó que volem compartir els objectius –i els compartim– amb un espectre ampli: amb ajuntaments, amb associacions de veïns, etcètera.

Hi ha un segon aspecte, al qual vostè es referia de la nova cultura de l'aigua: tot l'aspecte de la reutilització. Escolti, alguns tractaments de terciari, com el que estem fent a Blanes, recentment inaugurat. Jo vaig tenir la sort, doncs, de poder-lo inaugurar només en arribar a la Conselleria. Prova de més que no cal fer un canvi

de política, sinó que ja s'estaven fent moltes coses molt ben fetes, doncs, va en la línia, precisament de la reutilització. I la invito a visitar, doncs, com es va abocant aquesta aigua, i trigarem encara temps a regenerar l'aqüífer de la Tordera. Però jo li ho confesso, i les veia amb goig, les primeres fotografies, que anem abocant l'aigua del terciari i anem reomplint gradualment aquest aquífer, doncs, de la Tordera que, com vostè sap, el tenim, en qualsevol cas, malmès, i que s'estan fent coses en la línia, doncs, també de la reutilització i d'aquest retorn.

Un altre exemple..., escolti, a la depuradora del Llobregat, del delta del Llobregat, el que farem és, precisament, tornar a la llera una part important d'aquests cabals, la qual cosa ens garantirà dues coses molt importants: la primera, i molt, molt, molt important, són els cabals ecològics. Abans parlàvem de quantitats i de qualitats: el retorn d'aquesta aigua a la llera, a l'alçada de Sant Joan Despí, ens permetrà, per un costat, això: mantenir els cabals ecològics i amb qualitat –per tant, qualitat i quantitat. I ens permetrà una altra cosa, tant o més important, que és desembassar molt menys la Baells. Per tant, mantenir aquestes reserves.

Per tant, no són polítiques contradictòries. No em pot dir: «Escolti, foment-hi l'estalvi, foment-hi la reutilització i no fem res més.» Miri, per desgràcia, no en tenim prou, perquè dels sis milions que tenim en aquest país, doncs, quatre estem en un entorn metropolità. I tenim uns hàbits que hem de mirar de canviar. El que farem o el que estem fent i el que volem fer –i aquest és l'estil, els objectius que té la Conselleria i que té, doncs, un servidor com a responsable de la Conselleria– és treballar en tots els fronts, que no són fronts contradictoris: treballar per implementar aquesta nova cultura de l'aigua. I no ho volem fer sols, ho volem fer conjuntament amb tots els agents, treballar en tots els aspectes de la reutilització.

I aquí hi han inversions importants –i n'he citat només dues, però n'hi han moltes més–, i treballar, evidentment, també, doncs, en tot l'aspecte de les dessaladores perquè tenim un dèficit hídric reconegut per aquest Parlament o, com a mínim –ho matiso–, per tres grups d'aquest Parlament, que són el Grup de Convergència i Unió, el Grup Socialista i el Grup Popular, doncs, que tenim un dèficit hídric a les conques internes de l'entorn de 300 hectòmetres cúbics.

Només amb la nova cultura de l'aigua, només amb la reutilització, només amb l'estalvi, dissortadament no podem. Per tant, hem de posar aquests altres components, aquestes altres peces en el trencaclosques, sense que això vagi, en cap cas, en detriment de quines han de ser, doncs, aquestes polítiques –hi insisteixo– de generar aquest estalvi de l'aigua i d'aquesta reutilització, a què no només no renunciarem a fer-les, sinó que –hi insisteixo– les farem i les farem conjuntament, doncs, amb molts agents socials.

Per tant, doncs, els invito a sumar-se a aquesta campanya que la focalitzarem, precisament, en aquests àmbits d'aquesta primera corona i segona corona metropolitana on tenim uns consums de l'aigua, doncs, cada vegada més elevats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya (tram. 300-00544/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la conservació del patrimoni natural, especialment pel que fa a la diversitat biològica a Catalunya. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, per evitar que ens expliqui tot allò que fan bé –que segur que en fan moltes, de coses ben fetes– entraré en allò que entenem que no s'ha fet tot el bé que caldria.

Em sembla que a ningú se li escapa que aquests dos darrers anys la Conselleria de Medi Ambient ha estat, diguem-ne, l'etapa més intensa pel que fa a les seves relacions amb la ciutadania. Ha estat, diguem-ne, l'etapa més calenta de la Conselleria de Medi Ambient, i permeti'm aquesta expressió. I ens agradaria saber si hi ha intenció de modificar aquest tipus de relació o es pretén continuar amb aquesta relació. És a dir, si..., en el fons el que li plantejo és si vostè creu que l'actuació que s'ha dut a terme en diferents temes és la que s'ha de dur a terme.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És a dir, si la línia de les Gavarres s'havia de fer entrar per la cabota grossa; si davant de les protestes que hi han a l'Alt Empordà, per part de l'IAEDEN sobre els connectors biològics entre el Parc Natural del Cap de Creus i el Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, una zona en la qual actualment s'estan revisant els planejaments urbanístics dels municipis de Palau-saverdera i de Sant Pere Pescador, i que, com ha demostrat l'IAEDEN, en aquestes revisions urbanístiques no es té en compte la protecció dels lligams i connexions ecològiques entre espais inclosos en el PEIN; si l'actitud –que ja ens ha semblat veure que sí, a partir del que ha contestat, vostè, a la senyora Bet Font–, respecte a camps de golf..., repassant, doncs, les zones..., a les comarques de Girona tenim previsions, ens sona, doncs, de possibles camps de golf a Tossa i a l'Escala; si, respecte la possible posada en marxa, construcció del túnel de Bracons, doncs, hi ha alguna intenció de parlar amb la gent de l'Associació de Naturalistes de Girona o amb la gent de Salvem les Valls? Si es pensa parlar amb la Plataforma per a la Defensa de la Platja de Pals, que està lluitant per la protecció d'aquest espai

amençat per una possible futura especulació urbanística? Si es pensa parlar amb la gent d'Ipsena, que està mobilitzada –i vostè ho sap– per com està portant-se, doncs, la possible ampliació de les pistes de Vaquèira-Beret? O sobre la possible extracció d'aigua, directament, de la vall d'Ora, de la d'aigua d'Ora? Si hi ha intenció de parlar amb la gent del Grup de Defensa del Ter, preocupats, entre altres qüestions, per la contaminació dels aqüífers, que vostè sap que és un tema greu, que és un tema que vostès han planificat solucions però que avui per avui no està resolt, el tema dels purins? O sobre la intrusió salina a la Tordera per sobreexplotació dels seus aqüífers?

Si es parlarà amb l'ADENC o amb Depana per intentar aproximar posicions, o si s'hi hauria parlat en aquest cas, perquè ens temem que és un fet consumat, i per evitar, doncs, que les solucions hagin estat imposades, com en el cas del golf de Torrebonica? Si en el cas de la situació en què es troba el delta del Llobregat, d'una amenaça gravíssima per l'ampliació del port o l'ampliació de l'aeroport, pel desviament del riu –que, fins avui, no en conec cap que hagi acabat de sortir bé... Si..., per la gent de Quercus, que s'estan mobilitzant per la protecció, deia també, del delta del Llobregat...? Si es parlarà amb la gent? Si es farà un esforç per recollir l'opinió...

Perquè –torno a dir– segur que n'han fet moltes, de coses, ben fetes. Però el fet que avui la majoria d'entitats ecologistes estiguin insatisfetes i per primera vegada en els vint-i-dos anys d'autogovern de Catalunya s'hagin manifestat demanant un canvi en la política ambiental, doncs, alguna raó deuen tenir. Hi han milers de persones mobilitzades entorn dels grups ecologistes, que possiblement vostès ja han renunciat al suport d'aquests ciutadans i ciutadanes, però entenem que, si volen que aquest país avanci, ha de ser amb la força i l'esforç de tothom, i, per tant, cal comptar amb tothom a l'hora de treballar.

Si no som capaços d'estar amatents a temes que també han estat reivindicats per Depana i per altres entitats proteccionistes del territori, com la tala d'arbres que es va produir a la Tordera, entenem que per una certa desídia de l'ACA, o per part de poca atenció per part de la Direcció General de Patrimoni Natural respecte a la situació que es va donar... –hi ha una proposició entrada per part nostra i discutida ja– a l'Areny del Molí, a Olesa de Montserrat; zones de ribera, zones delicades, zones que, després, en aquest cas mateix de l'Areny del Molí, se'ns ha donat la raó i s'està replantant, però els arbres, que tenien en alguns casos més de seixanta anys, quan els replantin no els tindran i... No hi ha res irrecuperable, però si fem les coses ben fetes ara, doncs, segurament que ens estalviarem molts ensurts.

Torno a dir-li-ho, senyor conseller: evidentment amb un pressupost i un estol de treballadors i treballadores, de persones, en el seu Departament, doncs, evidentment que se'n fan, de coses ben fetes.

Per això li demano: no entrem en les coses ben fetes, que ja sabem que se n'han fet, sinó en tot allò que entenem que es podria fer millor. O en temes que ens afecten molt de prop, a la gent de l'àrea de Barcelona, com és el túnel d'Horta, com és la situació de la serra-

lada de Marina, de Collserola, el Centre Direccional, que trenca les connexions biològiques. O un tema –que, jo, és el primer tema que vaig discutir en aquest Parlament, en comissió– que és el tema de can Fenosa, el projecte de la construcció de la fàbrica de Coca-Cola, que, a banda de la quantitat d'aigua que consumeix, vostè sap que va a parar just al punt, a la connexió biològica més important i gairebé l'única que ens queda entre la serralada de Marina i el Besòs. És un més d'aquests exemples de mobilització popular: trenta organitzacions ecologistes han adreçat cartes tant a Coca-Cola com al Govern, amb milers de targetes postals adreçades..., s'han intentat posar en contacte..., han enviat signatures al Departament d'urbanisme i al Departament de Medi Ambient de la Generalitat. I això no s'aturarà. Ja ho sabem, que no s'aturarà. Però ens agradaria que hi hagués un cert canvi, una certa voluntat d'escoltar.

O a l'Anoia, on es planifica l'ampliació d'un abocador als Hostalets i els titulars dels diaris són..., perdó, a Castellolí, i els titulars dels diaris són: «Castellolí tindrà un gran abocador malgrat el resultat del referèndum.» El poble es va pronunciar en contra d'aquest abocador, com –majoritàriament– vostès saben que està el poble dels Hostalets de Pierola en contra de l'ampliació. Som conscients..., no estem en contra que s'aboquin residus; estem a favor d'una bona gestió i d'una gestió determinada, que hem exposat reiteradament en aquesta cambra i que ara no repetiré, dels residus; estem d'acord que finalment sempre hi ha un rebuig i que s'haurà d'abocar en algun lloc. Però tant els Hostalets com Castellolí fa molts anys que tenen abocador, per tant, caldria buscar altres emplaçaments. Vostès saben perfectament que en aquests moments la sensibilitat ciutadana pel que fa referència als abocadors, a les instal·lacions de tractament de residus, està a flor de pell. Comptaran amb el nostre suport si es fa un esforç de diàleg, d'intentar fer les coses d'una altra manera, de no fer entrar, torno a dir, el clau per la cabota, perquè no és la manera de fer-ho.

I evidentment ens queda Tarragona, que és un punt i apart. Les comarques de Tarragona. (*Pausa.*) Les comarques del Camp de Tarragona i de més avall, les comarques de les Terres de l'Ebre, on evidentment la sensibilitat encara és més alta. Perquè vostè sap que els ha tocat el rebre massa sovint, que petroquímiques, nuclears, tèrmiques..., la generació més important d'energia, més del 80% de l'energia que consumim a Catalunya, ve d'aquelles comarques. Se'ls ha demanat un esforç molt gran.

Entenem que ha d'anar afluint, aquest esforç, per aquelles comarques. I això només es resol amb un altre model de territori, amb un altre model de país, amb un altre model de generació energètica, que passa per la descentralització, que passa per la desnuclearització, que sembla que tinguem por de parlar-ne: per què no podem fixar data de tancament de les nuclears? Per què? Vostè ho sap, senyor conseller, que el senyor Aznar es planteja que la primera planta de fusió nuclear –no de fissió, de fusió nuclear– vagi ubicada on s'està desmantellant Vandellòs I? Això, ho ha dit el senyor Aznar. La primera planta del món per provar una cosa

que no s'ha demostrat enlloc del món que hagi funcionat. Som el conillet d'Índies del món sencer. Ja només ens faltava això. Entenem que davant d'aquestes situacions el Govern de la Generalitat ha de ser valent i ha d'aturar aquestes situacions.

Tenim pendent un mapa eòlic. Sap la gent del seu Departament, saben els portaveus de medi ambient del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que ens tindran disposats a parlar de parcs eòlics. Però vostè també sap que hi han propostes d'instal·lació d'aerogeneradors en polígons industrials, en llocs on l'afecció no és del mateix nivell que si es situen a les serres de Pàndols, de Cavalls, al coll d'Alba, a tants i tants llocs on s'han volgut situar. No ens trobaran al seu costat si s'han de situar forçosament aquí, en aquests espais. Hi han altres llocs on situar-los, hi han altres propostes.

Creiem que no s'ha parlat prou ni amb el GEPEC, ni amb la Plataforma per a la Defensa de la Ribera d'Ebre, ni amb la Plataforma per a la Defensa de l'Ebre –no entraré en el tema de l'Ebre, està discutit a bastament, sap quina és la nostra posició, hem fet propostes constructives, creiem que hi ha una manera de resoldre-ho–; o amb el Geven, on també, respecte a aquest grup ecologista del Vendrell, hem presentat propostes sobre la preservació de les Madrigueres.

Hi han més temes... –se m'ha esgotat el temps–, en tot cas, senyor conseller, ens agradaria sentir de part seva que hi haurà un canvi d'actitud respecte a aquests grups i una voluntat de treball, conjuntament amb aquesta gent, que volen construir país, com volem fer-ho nosaltres.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, el que no faré, i ho entendre, és relacionar-li l'agenda de totes les persones i entitats amb les quals fins a dia d'avui he pogut anar-me reunint i anar contrastant opinions, que a vegades són molt disperses, que a vegades són molt disperses, que a vegades són fins i tot contradictòries. Però em semblaria una descortesia, fer-ho, dir-li, de la relació d'entitats que vostè ha manifestat aquí, amb quines, doncs, a dia d'avui, he pogut parlar. I val a dir que –ja li ho dic–, això sí, no he parlat amb el llistat que m'ha fet; gairebé no he tingut temps. Però tampoc cal, doncs, donar cap més explicació ni amagar-me darrere de si he tingut o no he tingut temps. Aquest és un altre debat.

En qualsevol cas, em sembla que el que vostè em planteja –i vaig una mica més al general i després intentaré baixar, en la mesura del possible, a aspectes més concrets de la seva intervenció– són bàsicament dues coses. Jo a una li dic que sí i a l'altra li dic que no.

Si el que em planteja... –i em sembla que té bastant a veure, doncs, amb la darrera part de la intervenció que feia la diputada senyora Bet Font– que la nostra comar-

ca no és...: «Escolti, aquí cal fer un canvi, una inversió, una renúncia al que ha estat la política mediambiental del Govern de la Generalitat, perquè, doncs, miri, vostè és un nou conseller i ha de fer en certa manera *tabula rasa* de tot el que ha estat la política mediambiental.» Doncs, miri, això ja li dic que no, perquè hi han uns fonaments molt ben posats, hi han unes iniciatives i unes polítiques, jo penso honestament que molt ben endegades. I, per tant, si vol que li ho digui amb aquestes paraules, li ho diré amb aquestes paraules: un canvi de conseller no és un canvi de la política ambiental del Govern de la Generalitat.

I a una altra cosa li diré que sí. Vostè diu: «Escolti, ens tindran al seu costat si hem de parlar, doncs, amb relació al tema de nitrats, ens tindran al seu costat si hem de parlar del Mapa eòlic, ens tindran al seu costat si parlem amb no sé quins col·lectius» –no, no li faig la relació; vostè l'ha fet i, per tant, vostè la sap–, «ens tindran al seu costat si podem parlar, doncs, de com tractem els residus, etcètera, etcètera.» Doncs, home, sí, ja li dic que sí que els hi volem, tenir al nostre costat, per parlar.

Insisteixo: el temps, que és el que és..., hem començat a obrir algunes converses amb diferents grups dels que vostè ha relacionat –i em semblaria una descortesia ara dir amb quins sí i amb quins no; em sembla que això és l'accident, no és l'essència del que vostè em planteja. S'ha fet, fins i tot des de la discrepància –s'ha fet, fins i tot des de la discrepància–, sabent que moltes vegades no ens trobarem. Però li asseguro una cosa –i em mereix moltíssim respecte, s'ho pot imaginar, doncs, el marc en què ho dic–: mai em negaré a parlar amb ningú de res, malgrat que discrepem radicalment i profundament, mai em negaré a parlar amb ningú de res.

I, per tant, doncs doni per fet que si no he exhaurit tota la llista de deures que vostè d'alguna manera em posava –i ho dic en sentit, per descomptat, figurat–, doncs, en parlarem. En alguns casos, segur, des de la discrepància, però en qualsevol cas convindrà amb mi... –i estarà no sé si d'acord, però accepti-m'ho–: nosaltres tenim una responsabilitat, que és la de governar. I això vol dir que hem de ser capaços per trobar ubicacions per als residus municipals que generem –perquè en generem, de residus municipals–; i vol dir que hem de donar resposta al tancament del Garraf, perquè el Garraf té els dies comptats; i vol dir que hem de donar respostes i solucions al problema dels residus industrials, perquè si volem un país –i estic segur que el volem, vostès i nosaltres– amb desenvolupament sostenible, hem de ser capaços, precisament en ares d'aquesta sostenibilitat i també del desenvolupament, de donar resposta a la ubicació d'aquests residus –industrials, en aquest cas.

I si volem un desenvolupament equilibrat –i el volem–, hem de ser capaços... I ho farem amb diàleg. I algun diari, fins i tot, ha publicat que servidor és soci, afiliat, al Grup de Defensa del Ter. Imagini's... Sóc mol poc actiu, li ho reconec, i no em fa res de reconèixer-ho, però en qualsevol cas ens preocupa –i tant, que ens preocupa, i molt– quin és el grau de contaminació dels aqüífers en l'àmbit aquest concret que vostè expressava. I li asseguro que farem –estem fent, ja– un marc

legal jo penso que molt ben fet. Hi ha un marc reglamentari molt ben fet. Hi ha molta feina, encara, per fer, però li asseguro que la farem. I, probablement –probablement– perquè tenim la responsabilitat del govern, no anirem tan enllà ni serem tan ambiciosos com el que vostè planteja, perquè hem de donar respostes també en aquest dia a dia.

I permeti'm una altra reflexió amb relació a un dels temes que vostè plantejava, que és tot el tema eòlic. Jo estic d'acord amb vostè: «Escolti, és que algun dia ens hem de replantejar...» –i amb això no li estic dient que jo sigui detractor o contrari a l'energia nuclear. Però en qualsevol cas diu: «Escolti, vostè, hem de tancar les centrals nuclears i hi hem de donar resposta.» És clar, sí, absolutament d'acord que hi hem de donar resposta, com a mínim a la segona part del binomi que planteja vostè. Som, per desgràcia, el país europeu que menys energia eòlica està generant. Per tant, hem de ser capaços de desllodrigar el que és la qüestió del Mapa eòlic i de les ubicacions. I aquí, doncs, també... –i algunes vegades també des de la discrepància, però. I encara aquests darrers dies hem començat a fer –ho hauran vist per la premsa, ho hauran vist pel *Diari Oficial de la Generalitat*–, a desencallar, doncs, algunes situacions d'alguns mapes eòlics que estaven en el que col·loquialment coneixem com a «zona blanca», per tant que no estan ni en espai PEIN i per tant que no tenen cap impacte ambiental de cap tipus. Per tant, doncs, sí que volem avançar en línia de les energies netes. El que no s'hi val –el que no s'hi val– és dir, per un costat «escolti, no, és que volem tancar les centrals nuclears, és que hem de tenir energies netes, és que hem de tenir energies renovables», però generar, a vegades, jo crec, més problemes dels necessaris –permeti'm l'expressió–, doncs, amb relació a la ubicació d'alguns parcs. Doncs, per tant, sí, ja li llanço «quin serà el seu capteniment amb relació a aquests temes», doncs, ja li llanço: serà el d'acostar-nos al que són els nivells europeus de generació d'energies netes o de generació d'energia eòlica. I tant que ho farem, i tant que ens hi acostarem! I el Decret, doncs, que qualsevol dia d'aquests, evidentment, veurà la llum, ja ha seguit la tramitació, ja ha estat objecte d'intensos debats en aquest àmbit parlamentari, doncs, aquest Decret ja veurà la llum en el seu moment, amb la qual cosa, doncs, no priva, i això ho he dit en algunes de les organitzacions que vostè em relacionava, doncs, en aquest reguitzell de preguntes que em feia, doncs..., el que sí farem, i, de fet, el molinet ens demostra que mirant..., i a partir d'ahir crec que van publicar al *Diari Oficial de la Generalitat*, doncs, implementant o autoritzant algunes ubicacions d'aquests nous parcs.

Per tant, és clar que ens trobarem, però cal que les dues parts ens hi vulguem trobar i cal que les dues parts, des del respecte que el Govern ha de tenir a l'oposició i viceversa, que sé que és mútua en ambdues parts, cal que les dues parts assumim que el Govern té la responsabilitat de donar respostes. I és molt –permeti'm l'expressió–, és molt fàcil, és molt còmode, el discurs «escolti, ens trobarem aquí si són capaços d'això.» El Garraf té els dies que té per endavant, i aquesta resposta l'han de donar. L'energia eòlica, doncs, si ens volem situar en xifres a nivells europeus, doncs, hem de do-

nar les respostes que hem de donar, i en tants d'altres aspectes.

De debò, voluntat de diàleg, tota i més –voluntat de diàleg, tota i més–, amb el seu Grup, amb tots els grups de la cambra i amb tots aquests conjunts d'agents socials. Fins i tot des de la discrepància trobaran en aquest conseller aquesta voluntat oberta, malgrat aquesta discrepància. No ens tancarem mai, doncs, al diàleg, malgrat que segur que hi seran –segur que hi seran–, perquè cadascú exercirà les responsabilitats que té, doncs, en aquests possibles desencontres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, per al torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, també, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, no entraré tampoc a discutir tema per tema, però vostè ha tocat un parell de temes que em sembla que és important que ens hi aclarim una mica.

A veure, el tema dels residus, jo crec, que Déu n'hi do, el que ens hi hem acostat, bàsicament pel que fa referència al cànon dels residus, i nosaltres farem els esforços que calguin per acostar-nos-hi encara més, però els demanarem valentia, els demanarem valentia i decisió, i això crec que és una de les qüestions, i això al principi de la legislatura ja ho plantejava en aquest hemicicle. Això crec que és el que ha faltat fins avui. Aquest cànon de residus fa molt de temps que l'estem reclamant, i ni vostès ni el Grup Socialista, fins avui, han tingut voluntat de tirar-lo endavant. En aquests moments en tenen més vostès, fins i tot, que el Grup Socialista, també els ho he de dir, i nosaltres «apretarem» perquè això tiri endavant per part de vostès i del Grup Socialista, perquè, evidentment, els grans municipis d'aquest país els governen entre vostès dos, majoritàriament, i, per tant, vostès han de fer-ho possible, però han de fer-ho possible convencent els nostres alcaldes que han de fer aquest esforç. Nosaltres ja ho hem fet, jo he fet els deures, jo he parlat amb els alcaldes, ja sé que en tinc menys que vostès, ja sé que Esquerra Republicana en té menys que vostès, però hem fet els deures. Tampoc no tinc l'estructura que tenen vostès, i, per tant, ens hem d'arremangar, hem d'aixafar el territori, hem de convèncer la gent i hem de fer entendre a la gent que la gestió de residus és cara, que és un problema delicat i que o ens hi posem tots a l'hora i fem pinya o el problema el tindrem nosaltres en el futur i les futures generacions, i, per tant, l'hem de resoldre entre tots plegats. Sap que ens tenen al costat, però els exigirem, doncs, valentia, i un respecte al territori, i una bona gestió, que ha millorat. Si anem a veure, per exemple, l'abocador de Santa Maria de Palautordera, de la primera fase a l'última no té res a veure, són dos abocadors absolutament diferents. Si es fa aquest procés, també podrem entendre'ns, però a Santa Maria de Palautordera en te-

nen un. Quan aquest estigui ple, anem a buscar una altra ubicació –anem a buscar una altra ubicació–, com els Hostalets. Caldria fer-ho, com caldria fer-ho, i ja li ho he dit, a Castellolí.

En el tema d'energia, també volem acostar-nos a xifres europees pel que fa a energia èdica. El que estem qüestionant és els llocs on s'ha d'implantar, i també hi han solucions alternatives a això. No tenim per què anar a parar a les carenes de les serralades de determinats espais protegits, de determinats espais que estan en un equilibri delicat. Tenim altres llocs, com, per exemple, hi han estudis fets al respecte –no sé si vostè els coneix, però hi han empreses que tenen estudis fets al respecte, que sembla que no vulguin acabar de sortir a la llum pública–, per a implantació en polígons industrials, i podem arribar, no a nivells europeus, escolti'm, més, si cal, tant com faci falta. No estem, en absolut, en contra de l'energia èdica, però cal plantejar-la d'una altra manera.

De tota manera, el que avui volia plantejar-li no era tant una discussió sobre aquests temes, que hem anat tenint i que podem continuar-la tenint allà on vostè vulgui quan calgui, sinó d'actituds. És a dir, el que nosaltres els dèiem és: ens posarem d'acord que l'actitud no pot ser la que s'ha tingut en les línies de les Gavarres, que s'han hagut de construir amb els Mossos d'Esquadra per davant? Per mi això és clau. Si no, no ens entendrem. Però la solució tampoc és la solució de platja Castell, que, un cop està tot dat i beneït, es paga un preu per aquell territori, per aquells terrenys, com deu vegades superior: 2.400 milions de pessetes, quan no valien ni una dècima part. Aquesta tampoc no és la solució per afavorir aquells propietaris que vostè deu saber qui són, i no li ho he de recordar jo. O el silenci administratiu que s'està tenint en alguns temes, com, per exemple, respecte a tot el tema de la vall d'Àrreu. O el poc respecte a decisions, com això que li plantejava ara de Castellolí. El poble ha dit que no. No podem tirar pel broc gros –no podem tirar pel broc gros–, no podem comprar la voluntat popular a base de construir una piscina perquè pugui haver-hi un abocador. No va així, la cosa. O recolzant-nos en empreses que ofereixen les garanties que ofereix Enron. O l'actitud que s'ha tingut en el tema de les plataformes de l'Ebre. Està molt delicada, la situació. Per tant, cal molta sensibilitat. S'han tingut actituds per part de l'anterior conseller que no són les que toquen, iestic parlant –hi insisteixo–, senyor conseller, d'actituds, i voldríem veure un canvi d'actitud. La política..., entenent perfectament que vostè es va presentar a les eleccions amb el mateix programa electoral, o estava en el mateix grup, que l'anterior conseller. Per tant, no li demanem un canvi de política, que ja ens agradaria, sinó un canvi d'actituds, que els que creiem que se li pot demanar. I li n'he posat exemples, i li'n poso un darrer: la ILP. No pot ser que una llei promoguda, signada, amb el suport de 105.000 ciutadans i ciutadanes, que pretén prohibir la incineració de residus, acabi sent una llei de regulació de la incineració de residus. I això és el que nosaltres creiem que no són actituds correctes, i és en el que reclamem un canvi d'actitud en aquests temes. L'esperem de vostè.

Ens agradaria, senyor conseller, en definitiva, saber si canviar Puig per Espadaler ens farà anar més bé o si canviar Convergència per Unió ens farà anar pitjor.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Això ho dirà el temps –ho dirà el temps–, en qualsevol cas. Escolti, no, a veure, vaig a la 7, que em sembla que és el que és realment important: canó de residus.

Fixi's –fixi's– que en la seva intervenció diu: «Escolti, és que no s'han fet les coses bé, és que no hi ha hagut diàleg.» I em posa dos, tres, exemples: canó de residus, que es va enfocar i es va acordar. No..., posa aquest exemple. Faci'l, aquest exercici. Parla d'algun altre equipament, en algun cas, doncs, d'algun abocador que em diu que s'ha fet bé, aquesta segona ampliació, aquest segon pas, i tampoc és imputable a l'actual conseller, sinó..., per tant, escolti, no val a dir que s'ha fet tot malament. Per mi seria molt fàcil, molt còmode, però per aquí no, no es preocupi, que no hi entraré, en aquest tema, perquè em sembla que no té massa sentit que hi entrem.

Canó de residus, llei de residus: hi ha un bon acord marc. Sap vostè que hem fet una primera reunió amb els grups parlamentaris, si no vaig errat no aquest dilluns, sinó el dilluns anterior; sap que estem citats per fer una segona reunió, si no vaig errat per al dia 25 d'aquest mes, que serà una reunió decisòria important. Jo m'abstindré, ara, de valorar, perquè em sembla que faria mal fet de veure quina és la percepció, que la tinc, i, fins i tot, podria coincidir amb la seva, però, en qualsevol cas, no em correspon ara valorar-la. Jo penso que hem de ser capaços de trobar el màxim consens possible –hem de ser capaços de trobar el màxim consens possible–, i en tant que és un tema, home!, que té afectació, els deures els farem, amb els nostres alcaldes, i li agraeixo molt que vostè ho hagi fet amb els seus, però entengui que hi han dos grups, que són el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió, que, probablement, objectivament, tenen més deures a fer. Les voluntats són clares, estan definides i estan signades pels portaveus dels grups parlamentaris i per l'anterior conseller, i aquest conseller que els parla ho assumeix perfectament, doncs, el tema... Escolti, citem-nos a aquesta reunió del dia 25, i, a partir d'aquí, ja avaluarem, doncs, quin és el camí que hem de seguir. En qualsevol cas, aquest és un eix de treball important del Departament, i –hi insisteixo– jo tinc la percepció que tinc de la darrera reunió, a la qual no vaig assistir, sí el diputat Rull, que és qui me'n va informar, i la gent de la Junta de Residus, el senyor Tella, que és qui me'n va donar compte, i, més o menys, permeti'm que sigui optimista, doncs, en la línia d'això.

En el tema de l'energia èdica, una mica..., perdoni que li digui una cosa, probablement poc innovadora, però,

és clar, els molinets de vent s'han d'ubicar on hi ha vent, privant d'ubicar-los en alguns espais protegits. Evidentment, faltaria més. Però el debat sobre el mapa eòlic té un condicionant previ i una condició *sine qua non*, que és, doncs, els vents, el mapa de vents, que tenim en aquest país. Que hem de ser curosos, doncs, en el que són algunes carenes, algunes serralades, alguns paratges? Per descomptat, que ho hem de ser, i per descomptat que ho farem. Ara bé, tampoc podem aleatòriament triar, doncs, alguns d'aquests emplaçaments.

Vostè em parlava d'actituds i de sensibilitats. Miri, cadascú és com és. Ja li ho he dit, i li agraeixo que vostè ho hagi subratllat amb aquesta claredat, perquè és molt important que deixem les coses clares des del començament: un canvi de conseller no és un canvi de política; és el compromís que vam adquirir, doncs, amb els ciutadans i ciutadanes que ens van fer confiança i és el programa que estem executant i que executarem. Cadascú té, doncs, l'estil que té. L'actitud ja li he dit quina seria: ja he parlat amb una colla de grups, als quals vostè s'ha referit, continuaré parlant amb tothom que vulgui parlar i mai serà, doncs, el conseller qui es negui a aquest diàleg. I sensibilitat, doncs, tota, tota la sensibilitat que convingui i més. Ara bé, nosaltres –hi insisteixo–, volem governar i governarem, perquè aquesta és la responsabilitat que se'ns ha donat, i moltes vegades farà, i això, doncs, és així, que, probablement, no coincidim en algunes valoracions, en algunes percepcions, però, en qualsevol cas, sempre –sempre, hi insisteixo–, l'actitud serà la del diàleg, més enllà, doncs, que puguem o no puguem coincidir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la ràdio i la televisió públiques a Catalunya (tram. 300-00001/06)

El quinèzè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la ràdio i la televisió públiques a Catalunya, que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Si no ho tinc mal entens, hi ha la intenció o la voluntat d'acumular aquesta interpellació amb el punt subsegüent, que és la Interpellació al Consell Executiu sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a servei públic, que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Si l'honorable conseller no hi té cap inconvenient, acumulem, per tant, les dues interpellacions. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el model de ràdio i televisió pública és per al nostre Grup un eix fonamental, bàsic, en la societat actual, per a la construcció i la vertebració d'un projecte, d'un projecte de país, d'un projecte de societat. Avui en dia

els països i les societats es vertebraren al voltant de molts eixos, de molts sistemes, però el sistema dels audiovisuals, el sistema del model de ràdio i televisió, n'és un dels eixos fonamentals.

Per al nostre Grup, el sistema de ràdio i televisió és un sistema públic, un sistema públic que té unes cadenes que són públiques i unes d'altres que són privades, i que tenen la gestió d'aquest servei públic. Això, un primer punt fonamental per al nostre Grup. La importància del servei públic de ràdio i televisió es fonamenta també en l'existència o no d'un sistema, en l'existència o no, en un territori, en un país, d'un sistema. Aquí ve la primera reflexió: no hem sabut articular encara a casa nostra un sistema, no hi ha un sistema públic de ràdio i televisió, hi ha més d'un sistema. Hi ha la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és cert, clau, fonamental. El nostre Grup ha dit més d'una vegada, i no li costa res tornar a dir-ho avui, que, segurament, des d'una perspectiva històrica, acabarà sent el fruit millor per al futur dels més de vint anys de Govern de Convergència i Unió. Hi ha també un altre sistema, o diversos subsistemes, que són les ràdios i televisions locals, que existeixen, que en la nostra concepció haurien de formar part d'un tot que de moment no és així, amb problemes diversos, de legalitat, d'alegalitat de concessions. Al nostre Grup ens preocupa, per exemple, profundament, certes concessions de ràdios municipals a certes empreses privades. Casos molt diferents, però, per exemple, Ràdio Municipal de la Pobla de Mafumet, a la comarca del Tarragonès, ha acabat esdevenint el motor impulsor d'una ràdio privada, d'una xarxa privada, propietat d'un empresari molt concret que no entenem que pugui gestionar aquesta ràdio municipal i que aquesta ràdio municipal es pugui sentir per totes les comarques de Tarragona a través d'una potència que no és la lògica.

La missió del servei públic de ràdio i televisió té diversos components en la seva definició. Un, el primer, és el de la pluralitat, el de l'accés de tothom, de totes les associacions a aquests mitjans. La pluralitat és, segurament, en la nostra tradició històrica, fonamentada en el naixement de la radiotelevisió pública en un moment que hi havia un sistema polític dictatorial, on la pluralitat era inexistent per definició, és segurament una de les nostres grans preocupacions.

Per això la nostra preocupació en els dos casos que últimament han sortit damunt la taula i que són preocupants a l'hora de plantejar-se aquesta pluralitat: l'anomenat cas Francino, a Televisió de Catalunya, i l'anomenat cas Sardans, a COM Ràdio. Segurament que no són iguals, però són dos casos que s'han donat paral·lelament i que han despertat la nostra preocupació. Fins i tot ens ha preocupat –i ho dic tangencialment– la diferent resposta d'alguns col·lectius professionals davant un i altre cas. La diferent resposta d'alguns professionals davant un i altre cas, quan sembla que la pluralitat és preocupant o no, no en funció d'ella mateixa, sinó en funció de qui és qui la coarta, o de qui és qui la frena.

Un dels altres aspectes que aquests últims dies han estat damunt la taula i que també són fonamentals en el servei públic és el contracte programa de la Corporació. També és un concepte fonamental en el servei públic.

El contracte programa que a finals del mes passat va ser aprovat –amb retard, però ja no li parlaré ara del retard, perquè hem estat parlant molt de temps del retard, i ara que el tenim, l'obviem– té dos aspectes que ens preocupen, que no ens acaben de convèncer i que voldria posar damunt la taula perquè la nostra posició quedi clara.

En primer lloc, el fet que l'endeutament no es comenci a reduir fins al 2006. Em sembla que hauríem d'haver optat per una posició més valenta, amb més gosadia. Fins al 2006 és una data molt allunyada. Fins al 2005 augmentarà l'endeutament, un endeutament que vostè sap que oficialment ha estat reconegut, de 631 milions d'euros l'any 2000, i que les xifres que han sortit aquí, al Parlament, normalment són més grans, però ens quedem amb aquesta. Això per un cantó.

Per l'altre cantó ens preocupa que el contracte programa, i segons com, senyor conseller, ens preocupa més per definició –ens preocupa més per definició–, ens preocupa que al contracte programa s'hagi plantejat de definir quin ha de ser el model del servei públic, quin és el sistema del servei públic, quina és la missió del servei públic de radiotelevisió. Perquè no és el contracte programa entre un govern i una corporació pública qui ha de definir això. Qui ha de definir això és el Parlament –qui ha de definir això és el Parlament– i, en tot cas, el Parlament s'ha dotat i ha dotat el país d'un organisme que pot ajudar a definir-ho, i que ja ha ajudat a definir-ho, que és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

En tot cas, el nostre Grup no només no renuncia a participar en la definició parlamentària, sinó a accelerar aquesta definició parlamentària en la Llei de l'audiovisual, perquè és fonamental que hi hagi una definició per a tothom, no per a la Corporació, no entre la Corporació i el Govern, sinó una definició clara per a tothom, per al sistema.

Tot i així ens felicitem de l'assignatura del contracte programa. És una eina important i és una eina bàsica, i és una eina que ha de servir, a més a més, per solucionar alguns problemes de la Corporació, per solucionar algun dels dèficits de la Corporació.

Tenim un dèficit en matèria dels òrgans unipersonals de gestió. Ja no pot durar més el fet que una sola persona ocupi la Direcció General de la Corporació i la Direcció de Televisió de Catalunya. Nosaltres hem entès els motius pels quals això s'ha produït, fins i tot vostè sap perfectament que hem donat i donem suport al director general, que aquí en el Parlament hem donat i donem suport al director general, hem estat poc crítics amb el director general, però aquest és un aspecte que també hem recordat que no pot durar més aquesta situació.

En segon lloc, ara també és el moment d'emprendre una reestructuració de Catalunya Ràdio, com es va emprendre la de Televisió de Catalunya fa un temps. Ara és el moment, perquè Catalunya Ràdio té, a hores d'ara, alguns dèficits que cal solucionar. Per exemple, la situació dels corresponsals: situació denigrant a nivell laboral i professional, i de mitjans de les corresponsalies. I això no és una cosa de pluralitat o no pluralitat, o definició política, o ingerència o no del

Govern. No, no: això és una cosa de mitjans, de diners, de voluntat. No pot ser que la persona que informa de la crisi d'Argentina, que és l'obertura de molts, molts informatius de Catalunya Ràdio, ho faci des de deu mil quilòmetres de distància, i ho faci a través de cadenes de cable. No pot ser. No pot ser que la ràdio nacional de Catalunya informi des d'aquesta distància. I si és una qüestió de diners –de diners–, no ha de ser massa car enviar aquesta persona a Buenos Aires, no ha de ser massa car.

I finalment, amb tot aquest dibuix, ens preocupen les ingerències del Govern. Les ingerències del Govern que diu la premsa que han existit, senyor conseller. Si vostè llegeix la premsa, la premsa diu que hi ha una etapa conseller de Presidència Triadú i hi ha una etapa conseller de Presidència Mas, i que l'etapa conseller de Presidència Mas es defineix per més voluntat d'ingerència en la Corporació que en l'etapa conseller Triadú.

Se m'esgota el temps, no continuaré per aquí, però en tot cas li demanaria que ens ho expliqui, si és que és veritat, i si no és veritat, doncs, quins indicis porten a la premsa constantment a repetir això, i justament quan alguns d'aquests problemes que jo li he comentat justament es donen en aquesta etapa que vostè és conseller de la Presidència i no s'havien donat en l'etapa que ho era el conseller Triadú.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló.

Interpellació al Consell Executiu sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a servei públic (tram. 300-00536/06)

Per formular la interpellació al Consell Executiu sobre la viabilitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió com a servei públic, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tot just iniciar-se aquesta legislatura, senyor conseller, el Parlament de Catalunya va viure un intens debat sobre els temes de l'audiovisual, sobre el model audiovisual que va culminar amb tot un conjunt de compromisos polítics i de compromisos legislatius, que tenien com a intenció desembussar una relació que sovint no ha estat gaire bona, una relació entre la Direcció de l'ens, entre els mateixos partits polítics, entre els professionals i entre les pressions polítiques –per què no dir-ho així?– de tot tipus, que hi van haver.

I es nomena un director general, potser per primera vegada consensuat, el senyor Miquel Puig, i s'impulsa en aquest inici de legislatura un Consell de l'Audiovisual de Catalunya, una reforma del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que el dota d'autonomia finance-

ra, d'independència orgànica, de capacitat sancionadora i de tot un seguit d'atributs que sembla ser que s'ha demostrat que han funcionat prou bé. I tots plegats, tots els grups d'aquesta cambra, ens comprometem a tirar endavant una nova llei de la Corporació. Això passa malgrat que subsisteix encara dins de la televisió pública catalana, doncs, unes inèrcies, uns criteris on encara prevalen alguns aspectes consignistes per damunt dels aspectes més professionals.

Malgrat aquestes inèrcies que prevalen, que potser a Catalunya Ràdio encara es manifesten una mica més, ens semblava que entràvem en un nou panorama, en una nova situació, però lamentablement aquesta etapa, aquesta primavera en podríem dir, de la Corporació s'acaba d'hora i s'acaba de sobte amb el que algú ha qualificat de cop de Govern. Hi ha un canvi de consellers, un canvi de consellers que implica, al nostre entendre, que s'aparta dels consellers que són més pactistes, que tenen més ganes d'arribar a tot un seguit d'acords, que tenen ganes de fer evolucionar el que és el nostre cos de discurs, fins i tot legislatiu, del que és la ràdio i la televisió públiques catalanes, i comença a produir-se un cert procés de bunquerització al voltant de la Corporació Catalana, amb l'objectiu, creiem nosaltres, de fer fracassar qualsevol intent de reforma de la Corporació.

Així, la discussió de la ponència de la Llei, doncs, després de moltes sessions de ponència, apareix una postura final, una proposta del Grup de la majoria que per a nosaltres és absolutament regressiva.

La rectificació aquesta que fa el Govern trenca el consens, trenca aquell consens inicial del debat i, evidentment, obre una gran decepció en molts àmbits. Una decepció en àmbits polítics, però també una decepció en àmbits professionals i en àmbits acadèmics que havien estat presents, que havien estat seguint l'evolució cap a on anava la ràdio i la televisió públiques catalanes. I una de les més grans decepcions d'aquest tipus són els mecanismes d'elecció del director general de la Corporació i els mecanismes de funcionament del Consell d'Administració.

I és en aquest precís moment, senyores i senyors diputats, on apareixen per primera vegada, i ho recullen molts mitjans de comunicació, molts d'ells no des de la mateixa òptica, però sí que hi ha un denominador que ho recull, en el qual es posa de manifest les deficiències més notables que, al nostre entendre, té el Govern de la Generalitat respecte a la ràdio i la televisió. El Govern –diuen aquests mitjans de comunicació, i ho recollim nosaltres i ho pensem nosaltres també– no tenia, no té dissenyat, no té un discurs, no té un plantejament propi sobre el que ha de ser la ràdio i televisió públiques a Catalunya. El Govern no sap què fer –com deia el senyor Bargalló fa uns moments– amb la seva ràdio i la seva televisió públiques. El Govern està desorientat i està encara més desorientat per l'allau de propostes, per l'allau d'iniciatives que li vénen de tots els grups de l'oposició, absolutament de tots. Quan li parlen de com ha de ser la Corporació, de què fer amb la televisió, de què és un servei públic, el Govern es troba absolutament desbordat, absolutament desorientat. I el Govern es tanca, es bunqueritza, inten-

ta controlar aquestes ràdio i televisió que semblen ser que se li van de les mans.

L'obstrucció a la Llei esdevé, per al nostre Grup, la primera mostra de desgovern, de desconcert, de no saber què és el que han de fer, malgrat que en aquests moments molts de vostès ens venen que la ràdio i la televisió públiques catalanes tenen una audiència extraordinària, que són un model de referència, que són creadors de productes exportables, que són..., etcètera, totes aquestes coses tan boniques que ens expliquen, que en el fons amaguen aspectes tan lamentables com el que explicava el senyor Bargalló, que una corresponsal a Amèrica llatina, que transmet des de Mèxic, ja fan l'eufemisme de no dir que transmet des de Mèxic, sinó de dir: «La nostra corresponsal a Amèrica llatina», quan feia poc temps era la corresponsal a Mèxic, a ciutat de Mèxic, passa a ser la corresponsal a Amèrica llatina, perquè pugui donar informació sobre tot Amèrica llatina, quan té diners, té recursos, té dos o tres mil dòlars de caixa per poder fer aquest trasllat fins a Buenos Aires per seguir la crisi política més important que s'ha viscut en els últims temps i que ha afectat més el nostre país, ni que tan sols sigui pels aspectes econòmics d'algunes grans empreses.

I tot això passa i va passant, i hi ha aquesta doble cara d'una televisió bonica, espectacular, preciosa i d'una ràdio molt ben portada, però alhora amb una precarietat de funcionament, de tracte humà, fins i tot, a les seves persones que hi estan treballant. I això passa també quan hi ha una gestió que els porta a perdre 16.000 milions de pessetes, que és la gestió que el senyor Vilajoana va impulsar al voltant d'aquelles accions d'Audiovisual Sport, aquelles accions a Via Digital, i això passa en moltes circumstàncies.

Però aquesta inacció, aquesta falta de discurs, aquesta falta d'iniciativa, per a nosaltres no acaba aquí, senyor conseller. Des de finals del 99 existia un compromís per a l'elaboració d'un contracte programa per finançar la ràdio i la televisió públiques, i aquest compromís s'havia anat dilatant en el temps, fins a l'extrem que el director general de la Corporació deia que ell dimitia si això no es portava a terme. I avui tenim raons objectives per pensar que aquest contracte programa ha estat usat com a moneda de canvi, com a fruit de pressió, en tota la llarga crisi que ha patit la Corporació. I el contracte programa que acabem de signar fora de termini, fora de temps, perquè hi havia un mandat també d'aquest Parlament de fer-ho abans que acabés l'any passat neix tarat, neix tarat malgrat ser veritat que dona un marc d'estabilitat financera a la Corporació, però els majors compromisos –i vostè ho sap, senyor conseller– s'assumeixen per a després del 2003, és a dir per a final de legislatura, és a dir per altra gent que haurà de pagar les coses que ara es gastin i els deutes que ara existeixin. I, a més a més d'un Govern desconcertat, les poques mesures que vostès prenen són per carregar els deutes a governs futurs que vindran després segurament, potser, convençuts que és possible que no siguin del seu color.

Vostès han canviat en aquest contracte programa el propòsit mateix del contracte programa de la ràdio i la televisió públiques. Vostès saben que la proposta que va

fer al seu dia el Consell d'Administració era no prosseguir amb l'increment de l'endeutament. I no hi havia..., i no hi ha en aquest contracte programa cap compromís pel que fa a l'amortització de l'endeutament –cap compromís.

Per tant, aquest contracte programa que era tan important, que havia d'anar tan bé per a la ràdio i la televisió públiques, neix tarat, i aprofita –dit sigui de passada, també– per fer..., en la seva part discursiva, per introduir retòricament elements de defensa d'uns valors de la catalanitat que potser el que fan és més aviat servir de coartada ideològica per a alguns pactes polítics que vostès tenen en la política actual catalana; alhora que renunciïn –evidentment, renunciïn– a definir els paràmetres dels controls d'objectivitat. Ni una paraula en tot el contracte programa, tampoc, senyor conseller, sobre el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

I per últim, senyores i senyors diputats, permeti'm exposar el que per nosaltres és més greu. Ja ho ha dit també el senyor Bargalló. És la ingerència política, senyor Mas, al més alt nivell –la ingerència política al més alt nivell. Les pressions polítiques que des d'àmbits de la Conselleria de Presidència –de la seva, senyor Mas– s'han produït al llarg d'aquests mesos per tal d'obstaculitzar aquest procés de democratització, d'avenç del que era la ràdio i la televisió públiques a Catalunya.

Vostès ho negaran, vostès diran que no han fet absolutament res, però és molt difícil, avui, amb el que ha plogut, amb el que ha passat, amb el que ha sortit als diaris, que vostès expliquin davant de l'opinió pública o dels professionals què és el que va passar al voltant de la reforma dels informatius, les notícies contradictòries respecte al «cas Francino», les anades i vingudes i els canvis d'opinió de tots vostès, del director general de la Corporació, i les opinions que tots vostès han anat plasmanent en els diferents mitjans de comunicació.

Serà molt difícil que expliquin per què no va continuar la renovació que es va produir a la televisió pública de Catalunya..., a Catalunya Ràdio, després de la marxa del senyor Oliva; serà molt difícil d'explicar per què fan continuar una persona al front de Catalunya Ràdio que es diu senyor Clavaguera; serà difícil explicar qui el sosté i qui el proposa com a director de la televisió pública, també –és a dir, no sols renovar, sinó «la desplaçante ascendente, pero una buena desplaçante ascendente», com vulgarment es diu. Serà molt difícil que vostès ens expliquin per què el director general de la Corporació no pot nomenar un director de TV3 i ha de fer els dos papers de l'auca, per què aquest senyor fa el *doblete*. Els serà molt difícil explicar per què alguns noms que s'han plantejat no han vist la llum, etcètera, etcètera..., perquè al Govern no li han agradat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyor conseller, davant de la ràdio i la televisió públiques, vostès no resolen. Senyores i senyors diputats, estem –creiem nosaltres– davant d'un govern desorientat, poruc, preocupat per neutralitzar tot allò que pugui donar llum a la seva ineptitud, al seu desgovern; un Govern que –com també deia el senyor Bargalló– no té criteri respecte al projecte de ràdio i televisió públiques que vol per a aquest país, i, per tant, un Govern més

preocupat per fer-lo popular a vostè, senyor Artur Mas –que es farà amic dels populars, si cal–, que no per fer una ràdio i una televisió públiques de qualitat.

Nosaltres pensem, senyor Mas, que el país mereix uns mitjans de comunicació públiques professionals, objectius, fiables. I aquest Govern, en aquests moments, ha demostrat, està demostrant i continuarà demostrant mentre duri aquest Govern, que no té capacitat per impulsar-los.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo, senyor president, citant les tres coses que jo crec que són els punts febles d'aquest Govern: un contracte programa tarat, insuficient; un desplegament legislatiu avortat, aturat; una intromissió del Govern en els continguts, i un desconcert, molt desconcert, que vol dir desgovern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de la Presidència per vint minuts.

El conseller en cap (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, amb relació a la intervenció del diputat senyor Bargalló, dir-los que jo estic molt d'acord quan ell diu que darrere dels mitjans de comunicació públiques hi ha un projecte de país i un projecte de societat; així ho hem entès nosaltres. En el cas de Catalunya, a més a més, aquest projecte de país passa en bona part per entendre una cosa que vostè no ha especificat però que evidentment està en la seva ment –n'estic segur–, que és la d'utilitzar els instruments públiques de comunicació audiovisual des d'un punt de vista de la normalització lingüística del català com a idioma propi de Catalunya. Això, evidentment, ha estat un vector, per dir-ho així, de conducta i de capteniment per part del nostre Govern, des del començament, de la creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i així ha de seguir sent en el futur, lògicament.

Vostè també diu una altra cosa amb què també estic d'acord. Diu: «Nosaltres estem a favor..., estem pel sistema públic.» Nosaltres també, crec que ho hem demostrat durant molt temps; si no hi haguéssim estat, doncs probablement un govern que fa anys que governa i que a més a més ha tingut diferents majories absolutes en el transcurs d'aquests anys, doncs, hauria fet les coses diferents. I com que les hem fetes com les hem fetes, vol dir que certament hi ha hagut una voluntat explícita de creure en aquest sistema públic.

Per cert, amb relació a aquest sistema públic, dir-li que, això, jo crec que afortunadament no és patrimoni només nostre, en el cas de Catalunya, sinó que els sistemes públiques diguem-ne de comunicació audiovisual són bastant propis de la majoria dels països europeus.

Per tant, en aquest sentit estem també, diguem-ne, en el context de molts països de la Unió Europea.

Bé, a partir d'aquí, doncs segurament ja no estic tan d'acord amb el que vostè ha anat dient. En tot cas, alguns comentaris sobre coses que vostè ha anat, diguem-ne, desgranant.

Un primer, el tema del contracte programa. Vostè diu: «Anem molt lluny des del punt de vista de la disminució de l'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.»; «hauria de ser abans de l'any 2005», ens ve a dir, vostè. Bé, potser sí, amb un sistema ideal, doncs probablement ens hi apuntaríem tots, a això, no? Ara, jo li faig una pregunta a vostè. Si hem de fer-ho abans, vol dir que hi hem de posar més diners; una de dues: o ens ha de costar menys, la televisió i la ràdio –i m'agradaria saber si vostè creu que ens ha de costar menys–, o bé, si no ens ha de costar menys, aleshores hi hem de posar més diners, perquè si no hi posem més diners, doncs l'única manera que finalment, amb el que costa, puguem mantenir un bon nivell i un servei de qualitat és autoritzant un cert endeutament. I en aquest sentit, doncs, bé, hi ha moltes ocasions en aquesta cambra, en aquest Parlament, per decidir si hi posem més diners o no, en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I si és que n'hi hem de posar més, d'on els traïem? És a dir, quines coses deixem de fer –dintre dels diferents departaments de la Generalitat– per poder posar més diners a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió?

No oblidin en aquest sentit –jo crec que és important que, això, ho retinguin, i crec que a més a més ho poden acceptar encara que ho digui el conseller en cap del Govern–, no oblidin que fa uns quants anys enrere des dels pressupostos de la Generalitat es transferia una petita part del que necessitava la Corporació i que en aquests moments s'ha fet un esforç –gràcies en bona part a les millores dels sistemes de finançaments que hem tingut en aquests últims anys– per transferir molts més recursos a la Corporació del que inicialment es feia, i, per tant, de reduir el que és, diguem-ne, la demanda, l'apel·lació, en el deute..., en l'endeutament financer.

Ara, dit això, home!, jo crec que s'ha de valorar –i vostè crec que, malgrat tot, ho fa– com una nota positiva que hi hagi un contracte programa –vostè ho ha dit clarament, i jo li ho agraeixo–; segon, que aquest contracte programa defineixi un..., diguem-ne, un esquema financer –que vostè pot dir: «home!, potser va massa enllà quant a l'increment de l'endeutament», però que queda clar que té un horitzó final quant a aquest endeutament i que a partir de l'any 2005 cap endavant aquest endeutament ha de començar a baixar–, i, tercer, que això és un compromís del Govern però en últim terme també serà un compromís de tot el Parlament de Catalunya, perquè aquests diners que necessita la Corporació els tingui, perquè realment els tingui. I en aquest sentit, doncs, bé, crec que el contracte programa és un contracte programa que està ben fet i ben elaborat, i que a més a més és realista, és a dir, toca de peus a terra, no intenta fer volar coloms, sinó que diu: «escolta'm, els marges que tindrem són aquests». I, per tant, doncs, bé, d'una forma o d'una altra tenim la voluntat explícita

que a partir de l'any 2005 cap endavant l'endeutament es vagi reduint.

Jo li puc dir que a més a més jo personalment, com a conseller d'Economia, en el seu moment, hi vaig tenir un interès molt especial, que això fos així, fins al punt que, d'un any a un altre, vàrem passar d'uns 5.000 milions de pessetes de subvenció directa a fons perdut a la Corporació a 19.000. Per tant, vàrem multiplicar pràcticament per quatre l'aportació del Govern, que crec que és una prova indiscutible de fins a quin punt a mi m'interessava que realment allò que ens costa uns diners, que és la Corporació..., finalment quedin reflectits al màxim possible en el pressupost de la Generalitat, i que a més a més això sigui d'una forma creixent.

«Per fer què?», vostè pregunta –i aquí també formula una certa crítica, no?–, «Per fer què?» I aleshores vostè diu: «Home!, això, ho decideix molt el Govern i poc el Parlament.» Jo li voldria recordar una cosa –dues coses, vaja. Primer: el Govern té l'obligació de complir les seves funcions i aquesta és una de les funcions del Govern. Que pot ser, a més a més, compartida pel Parlament, o complementada pel Parlament? Tot el que vostè vulgui. Però també és una funció del Govern, que signa un contracte programa: que hi hagin contrapartides. I una part d'aquestes contrapartides, què han de ser? Doncs per saber què es farà en la Corporació; a què es compromet, la Corporació, davant del Govern que finalment li aporta aquests recursos; a què es compromet.

Doncs bé, això forma part, diguem-ne, dels compromisos, de les obligacions que assumeix la Corporació davant del Govern i –senyor Bargalló, atenció; i aquest era el segon comentari que li volia fer– davant del Consell d'Administració de la Corporació, que és el màxim òrgan de govern, que –com vostè sap molt bé– té, en la seva composició, reflectida la pròpia estructura, en part, del Parlament de Catalunya.

Per tant, vostè..., aquí, podem fer el que vulguem, però, de fet, en el Consell de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ja hi ha una proporció o una representació –digues-li com vulguis– d'origen parlamentari i aquelles persones que estan allà, d'una forma o d'una altra, no diré que tinguin un mandat del Parlament, perquè evidentment no el tenen, però d'una forma o d'una altra són persones que estan, diguem-ne, íntimament connectades amb els grups parlamentaris, no? I bé, en aquest sentit, d'una forma o d'una altra, crec que aquest control o aquesta implicació del Parlament, encara que sigui per la via indirecta, ja està garantida, i, en tot cas, evidentment, el Parlament es pot pronunciar sempre que vulgui en aquest sentit.

Un parell de comentaris més –perquè, si no, no em quedaria temps per contestar al senyor Ferran– sobre el tema que vostè deia de la reestructuració de Catalunya Ràdio. I posava aquest exemple, que ha repetit el senyor Ferran –veig que només n'han trobat un–, del tema dels corresponsals. Escolti'm, jo li dic el mateix: hi hem de posar encara més diners per resoldre qualsevol situació interna que tingui la Corporació? O li hem de demanar, a la Corporació, tots plegats –nosaltres també– que amb els diners que té –que ara són molts–

i els compromisos que té –que també són molt fermes– es resolguin, en tot cas, les seves situacions internes, les que consideri prioritàries.

Jo li podria posar un altre exemple: la cobertura que va fer TV3 de tot el conflicte a l'Afganistan va ser una cobertura de molt primer nivell. I, dintre d'aquest primer nivell informatiu –reconegut, per altra banda, per molta gent–, dintre d'aquest primer nivell informatiu, segur que hi va haver unes despeses absolutament extraordinàries que no poden estar previstes de cap manera –com en el cas de l'Argentina–, i arriba un moment en què l'acumulació de tot això fa fixar unes prioritats. I els diners que hi han són els que hi han, i nosaltres no per això n'hi podem posar més; crec que ja n'hi hem posat els que calia posar-hi, no? Per tant, crec que no és..., vaja, crec que no és a mi que se m'ha d'interpel·lar sobre això. En tot cas, se li ha de preguntar, al director general de la Corporació, quines són les seves prioritats, allà dintre, d'organització de la pròpia casa. I aquestes són les seves decisions i no pas les decisions del Govern, no?, que crec –insisteixo– que hi posa els diners que hi ha de posar.

I finalment, amb relació a un comentari que vostè fa sobre l'acumulació de funcions, doncs dir-li que a mi em semblaria molt raonable –ho he dit més d'una vegada– que dintre de l'estructura de la Corporació hi hagués la doble funció diferenciada, és a dir, el director general per un costat i el director de TV3 per un altre. Això havia estat així tradicionalment. També és veritat que no hi ha res que impedeixi la situació actual. Jo no hi estic en contra, d'una situació tradicional, no?, fins i tot puc estar-hi més a favor, però en tot cas tampoc hi ha res que impedeixi això. Això en el seu moment es va considerar, per part interna de la Corporació, que era una fórmula que podia funcionar, i en tot cas els toca a ells i al Consell d'Administració acabar de decidir com s'ha d'organitzar definitivament la Corporació i concretament TV3.

Bé, el senyor Ferran fa una acusació molt, diguem-ne, oberta i, per altra banda, veig que molt inspirada pel que vostè diu que va seguint a través dels mitjans de comunicació. No sé si el que vostè trasllada aquí són el que diuen alguns mitjans de comunicació o el que vostè vol dir directament, no?, perquè fa tanta referència al que diuen els mitjans de comunicació que al final no sé qui segueix qui, si els mitjans de comunicació a vostè, com hauria de ser, o vostè els mitjans de comunicació, com em temo que és, no? I no només en aquest tema.

Però, dit això, li diré una altra cosa, i és que si tenim la televisió i la ràdio que tenim a Catalunya –que, per altra banda, encara que vostè s'obstini a negar-ho, doncs, és una ràdio i una televisió molt ben acceptades per la població; i em remeto simplement a les estadístiques–, si tenim això, aleshores és perquè hi ha hagut un govern de Convergència i Unió o perquè hi ha un Govern de Convergència i Unió, perquè si haguéssim tingut un govern diferent durant aquests últims anys, per exemple dirigit per vostès, probablement no tindríem la ràdio i la televisió que tenim. Des d'un punt de vista del pluralisme, vull dir –des d'un punt de vista del pluralisme. (Veus de fons.) Sí, sí, sí... (Remor de veus.) Escolti'm, les tindríem bastant diferents, i he d'aclarir que

a pitjor, molt a pitjor, perquè, és clar... (Veus de fons.) Sí, no, escolti'm, jo he escoltat..., he escoltat amb absolut respecte totes les crítiques del senyor Ferran, sense que cap persona del Grup de la majoria digués absolutament res; per tant, jo els demano, també, doncs, que assumeixin la crítica que jo els pugui fer des de l'òptica del Govern, no?

I ho dic –ho dic–, em sembla, amb ple coneixement de causa, perquè miri, hi ha gent que pot pujar en aquest tribuna i dir algunes coses, hi ha gent que ho pot fer. Però hi ha altra gent –i vostès entre ells, molt particularment– que tenen la història que tenen al darrere i que, per tant, quan han estat en els governs, ja els coneixem, ja se'ls ha vist el llautó moltes vegades –ja se'ls ha vist el llautó. Sabem perfectament com vostès han dirigit els mitjans de comunicació públics a nivell espanyol, que és on han governat, i a nivell d'alguna ciutat molt concreta d'aquest país, que també hi han governat durant molts anys. Ho sabem prou bé. No ens ho han d'explicar des de fora, ho hem viscut i ho hem patit, i ho hem patit molt.

I en aquest sentit, jo li dic –i el convido a reflexionar-hi– que el funcionament de la Corporació Catalana –en general– de Ràdio i Televisió, i tant de la ràdio com de la televisió, diguin el que vostès diguin, és un funcionament clarament objectiu i clarament plural. Fins i tot li he de recordar que alts dirigents del Partit Socialista de Catalunya, en alguns moments, gent que ha fet campanyes electorals i que ha anat al davant d'aquestes campanyes electorals en nom seu, han reconegut públicament aquest caràcter objectiu i plural de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Evidentment això forma part, potser, d'una altra època. Vostès no deuen tenir la mateixa elegància o la mateixa objectivitat que hi havia en altres moments. Però gent seva, molt destacada, que anaven de cap de llista, després de les eleccions van arribar a reconèixer públicament que el funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió era un funcionament objectiu i a més a més plural. I així ho avala, a més a més, la molt alta acceptació del poble de Catalunya, que si no tingués una ràdio i una televisió amb un cert caràcter objectiu i plural, difícilment –difícilment– valoraria aquesta ràdio i aquesta televisió com les estan valorant.

I l'última cosa que li volia dir, senyor Ferran, és que vostè em deixa absolutament perplex amb alguns comentaris que fa. Vostè diu –no sé exactament quina expressió ha utilitzat–: «El contracte programa aquest és...» –no sé quina expressió ha utilitzat...; (el Sr. Ferran i Serafini diu: «Ha nascut tarat.»)–, «ha nascut tarat» –exacte–, «ha nascut tarat.» Vostè me'n fa memòria, moltes gràcies. «Ha nascut tarat.» Li agraeixo que ho repeteixi perquè encara sonarà pitjor el que vostè ha dit, no? Perquè fixi's en una cosa, si això ha nascut tarat, com pot ser que en el Consell d'Administració de la Corporació hi hagués un vot unànim? Com pot ser? Com pot ser, això? Perquè, és clar, suposo... –o pràcticament unànim, o pràcticament unànim. En tot cas, crec recordar que els representants del Grup Parlamentari Socialista hi varen votar a favor, d'aquest contracte programa, cosa que jo he de dir que des de l'òptica del Govern els agraiem.

Per tant, si dic això –si dic això–, senyor Ferran, no és per posar-li el dit a l'ull, ni a vostè ni al seu Grup, perquè, insisteixo, nosaltres agraïm aquesta actitud, perquè devien considerar que aquest era un bon contracte programa. El que no entenc és com vostè té la gosadia de venir aquí, després de tot això, i dir-nos que això ha nascut tarat, un contracte programa que els responsables directes de la Corporació que són al Consell d'Administració diuen, d'una forma molt majoritària, pràcticament unànime, molt majoritària, que està aprovat; com pot ser que vostè després vingui aquí i ens digui que tot això ha nascut tarat? Quina incoherència i quina inconsistència tan gran i tan monumental. (*Veus de fons.*) Bé, vostè ja m'ho explicarà, però m'ho haurà d'explicar molt bé, perquè, escolti, és que no s'aguanta, és que sincerament no s'aguanta, no?

I, això, ho lligo amb el tema que vostè diu dels informatius, sobre tota aquesta suposada ingerència i totes aquestes històries, no? Va passar exactament el mateix, senyor Ferran, quan es va portar la reforma dels informatius, cosa a la qual la Direcció de TV3 i de la Corporació tenen dret, perquè no qualsevol decisió que prenguin allà es pot considerar que és una decisió sectària, tenen dret a organitzar-se com vulguin i després a donar-ne compte davant de qui n'hagin de donar. No els traiem aquest dret, a través de determinats debats interessats que, al final, l'únic que fan és segar l'herba sota la professionalitat de la gent que ha de donar la cara i que ha de donar compte de tot això. I vostè sap que això passa, vostè sap que passa.

I aleshores, si això és així i si en la direcció d'informatius es presenta una reforma, que hi tenen dret, a plantejar-la, tant dret com vulguin; toqui qui toqui, aquesta reforma dels informatius, tenen dret a plantejar-la, i aquesta reforma és avalada, com ho va ser, pel Consell d'Administració de la Corporació de Ràdio i Televisió, també amb una molt àmplia majoria, per cert, amb gent del seu Grup Parlamentari –en representació– votant-hi a favor, quina ingerència hi ha aquí, senyor Ferran? Quina ingerència? (*Pausa.*) També m'ho explicarà, però també m'ho haurà d'explicar molt bé.

Jo li reitero que és molt fàcil pujar en aquesta tribuna i fer aquesta diguem-ne pluja de desqualificació gratuïta, absolutament gratuïta, sense fonaments, sense base, a la qual vostè i vostès, en diferents ocasions, ja ens tenen acostumats. Però jo li agrairia una mica més de rigor i una mica més de coherència, i que si finalment els òrgans de govern de la Corporació decideixen fer el que han estat fent, serà perquè alguna raó –aquests que viuen amb més proximitat el que són els problemes i els reptes de la Corporació– deuen tenir en el seu plantejament.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula l'ihlustre diputat senyor Bargalló, en torn de rèplica.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., miri, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que

passa al voltant de la Corporació Catalana, a mi en aquests moments, a vegades, em deixa també perplex, per utilitzar paraules seves.

A veure, pressupostos de la Corporació en el Parlament: hi voten a favor Convergència i Unió, Partit Popular. Contracte programa –que, com vostè ha dit, no hi deixa d'anar en algun aspecte lligat–: voten a favor tots els consellers de la Corporació excepte el conseller nomenat pel Parlament a proposta del Partit Popular.

Això, que és un exemple –que és un exemple–, em succeeix a mi molt sovint, perquè de vegades em sembla, em dona la impressió, hi ha un munt de casos aquests darrers mesos que em porten a aquesta conclusió, que jo, com a diputat d'Esquerra Republicana, acabo defensant més les propostes de l'actual director general de la Corporació que alguns membres del Govern de la Generalitat o que alguns insignes representants de Convergència i Unió o que alguns mitjans de comunicació propers a les tesis del Govern de la Generalitat o de Convergència i Unió.

I això m'ha passat més d'una vegada en els últims temps, amb la sensació aquesta d'esquizofrènia, perquè bé, perquè continua havent-hi –continua havent-hi–, en els mitjans, unes..., pressions clares del Govern i de Convergència i Unió, hi deuen continuar havent, perquè continua havent-hi els símptomes d'aquesta presència en els mitjans, diguem-ne, del que en podríem dir aquest «visita a comarques de cap de setmana» que són convertits els telenotícies.

Ho he dit més d'una vegada i ho dic ara: Televisió de Catalunya és la televisió més plural que rebem a les nostres cases. Ho deia l'informe del CAC; també hi estem d'acord. El fet que sigui la més plural no ens ha –tampoc– d'omplir de satisfacció, perquè, clar, compari..., amb qui es compara? Amb Televisió Espanyola, No-Do a major glòria de la majoria absoluta? Amb Antena 3, que és el mateix, a major glòria de l'empresa privada que va fer molts diners perquè la majoria absoluta li ho va permetre? Clar, entenguem-nos: és la més plural –segur–, és la més professional –segur–; és professional al cent per cent? No. Nosaltres hem d'exigir arribar a uns mitjans públics de ràdio i televisió que siguin professionals en un cent per cent, que és la nostra fita –que és la nostra fita. I aquesta sensació hi és, senyor conseller, l'hem tinguda i la continuarem tenint, i en la discussió del contracte programa la continuàvem tenint i en els debats que hi ha hagut en aquests últims mesos la continuem tenint.

I un parell d'apunts, ja molt ràpids. No tenim un sistema públic de ràdio i televisió que és el que volíem dir nosaltres. No hi ha el sistema Corporació - televisions locals, un sistema públic; la connexió de TV3 amb els platós buits de Televisió Espanyola –que TV3 lloga platós molt cars fora quan podria tenir un tracte millor amb els que té buits Televisió Espanyola a Sant Cugat... Aquesta connexió de sistema no hi és, aquesta vertebració de sistema no hi és.

Per l'altra, la definició del que és la missió de servei públic, l'ha de fer el Parlament –la definició del que és la missió de servei, l'ha de fer el Parlament. Per molts motius. Un, perquè el mateix Parlament va decidir fer-

ho en les conclusions del debat de la política audiovisual i el Parlament de Catalunya és sobirà i és la primera instància de la Generalitat. I si el Parlament de Catalunya diu que qui defineix la missió de servei públic és el Parlament de Catalunya, teòricament en un sistema democràtic el Govern s'hi podria posar fulles. El Govern no hi posa fulles sinó que ho defineix –molt bé–, però teòricament hauria d'anar així, la cosa, si no ens hem perdut.

I finalment... El cas de Mèxic, senyor conseller, és només un exemple d'una cosa que és la punta de l'iceberg. Catalunya Ràdio té els corresponsals a l'estranger sense contracte laboral, sense mitjans. La corresponsalia de Catalunya Ràdio a Amèrica Llatina té en aquests moments tres mitjans: està subscripta a un canal de televisió per cable, té un micro i un endoll per a un aparell que no té, i té llogat un altre aparell. No té cap més mitjà: no té telefonia mòbil, no té fax, no té res més. Això, no ho pot fer una ràdio i televisió pública. No pot tenir, una ràdio i televisió pública, un treballador sense contracte, no el pot tenir. Ja no és una qüestió de diners, és una qüestió de saber que els mitjans públics han de complir la Llei i no es pot tenir gent treballant sense contracte. No sé si costa més diners tenir-lo treballant amb contracte que sense, però si és un tema de diners anem malament, perquè la Llei està per damunt dels pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat, senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Necessitaria molts minuts per demostrar-li el rigor que em demana el senyor Artur Mas, però intentaré fer-ho de manera telegràfica, senyor Mas.

Miri, vostès ens van vendre que el millor model de finançament era aquest que teníem ara; aleshores no entenem com ara no tenen diners per pagar un deute de 105.000 milions de peles –acumulat–; escolti, no ho entenem. L'any 1995 vostès posaven 14.000 milions de pessetes i ara en posen 7.000 més l'endeutament. I no vull parlar més de números. Li dic això, simplement: 14.000 - 7.000 –en la seva època, en l'època que vostè ha estat al front d'Economia i Finances.

I em diu: «Per què voten a favor, els del Consell d'Administració?» Escolti, una cosa molt senzilla, el refrany aquell castellà: *vale más pájaro en mano que contrato volando* –vale más pájaro en mano que contrato volando. Sí senyor, perquè, si no, no hi ha contracte programa. I per això voten això, però això no vol dir que aquest contracte no sigui insuficient, que aquest contracte no eixuga el deute i que vostès el centrifuguen a l'any 2007; per això.

A veure si entenem les coses, senyor Mas. Miri, m'han semblat molt pobres els seus arguments, perquè remuntar-se a l'època socialista i tot això..., això és molt po-

bre; a més està molt «sobat», això, ja –permeti'm l'expressió–, està gastat, això, ja, en aquest Parlament, està gastadíssim. (*Remor de veus.*)

Ara s'emprenyaran vostès, ja veurà per què. Jo li he fet un plantejament polític aquí –li he fet un plantejament polític–; li he dit: «Vostès no tenen model de ràdio i televisió pública, i vostès estan desconcertats, i tenen desgovern.» Doncs ara li donaré una mostra de per què estan desconcertats. Octubre de..., fa quatre mesos, els surt un diputat que es diu senyor Bartolomé Carrascal, que és el portaveu del seu Grup a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, i estomaca el director general, li diu que no li treuen el conseller Grau, li diu que no els segueixen per televisió, li diu que els «matxaquen».

És desconcert o no és desconcert entre el Grup i el Govern, això? És veritat o no és veritat, això? (*Remor de veus.*) *Diari de Sessions* del mes d'octubre de la Comissió de Control de Ràdio i Televisió, mes d'octubre: el senyor Bartolomé Carrascal renyant al senyor director general perquè en aquells moments no hi havia una càmera a dins. (*Remor de veus.*)

Molt bé! Ah, potser passava una cosa, senyor Camp, i és que encara no havien fet vostès la Federació i en aquell moment el senyor encara era d'Unió.

Molt bé, és o no una ingerència política a alt nivell que el senyor David Madí –el seu assessor–, en una reunió de directors generals, comenci a explicar el que cobra un fabulós i un bon presentador de televisió, que cobra massa i que fóra bo eliminar-lo perquè cobra massa, i, a més, que no és una persona de fiar? I vostè em diu que jo em remeto als mitjans de comunicació. Però és que el senyor David Madí va ser tan poc prudent que ho va explicar a molta gent; el seu assessor, senyor David Madí, va explicar quants milions cobrava un presentador de televisió, fent una ingerència insinuant que fóra bo que marxés.

És o no desgovern i desconcertant..., les contradiccions que hi ha hagut al voltant del cas Francino? Hi ha hagut pressions polítiques o no? Escolti, no ho hem inventat nosaltres ni els mitjans de comunicació: es va mobilitzar el sindicat, es va mobilitzar el Col·legi de Periodistes, es va mobilitzar tothom, perquè evidentment hi havia alguna cosa. I perquè van rectificar vostès? Perquè deuen llegir els diaris, també, i van veure que a Praga va haver-hi una insurrecció pràcticament de gent de la premsa, perquè van veure que els sindicats estaven protestant, perquè tenien por, senyor Mas, tenien por que se sabés i es veiés que un dels millors programes amb millor audiència, amb més objectivitat, anaven a treure un conductor que estava triomfant, simplement que era acceptat, era acceptat pels oïdors, i pels oïents i pels televidents de la televisió.

Estem per desconfiar o no del Govern, quan el Departament de Presidència es dedica a intoxicar en alguns diaris d'àmbit estatal llençant com a possibles candidats el senyor Canals o el senyor Villatoro, o no? O no va sortir de Presidència això, en un diari de tirada estatal, el nom d'aquests senyors, que va estar rebregat, i que va donar lloc a una literatura florida sobre si era convenient o no que es rebregués el nom d'una persona, d'aquesta manera? És o no un desconcert polític que

tinguin un senyor fent de director general, i a més de director..., i que cada vegada que posa un nom damunt de la taula, li diuen que aquell no val, que aquell nom no va bé?

És o no façana que a vostè li enviïn una càmera –quan ha anat a Nova York, amb la seva bufanda, a no parlar al Fòrum de Nova York–, perquè a vostè li facin una filmació de dos minutets, allà al nivell zero, quan la corresponsal que explicava el senyor Bargalló no pot anar a Argentina. Hi ha diners perquè el filmin a vostè dos minutets, dos minutets que vostè no ha anat a fer res al Fòrum, perquè vostè no va parlar allí, no sé sap ben bé què va fer, va anar a fer-se la foto, aquella que ha costat diners a molts catalans, però vostè allí no hi va fer res. Va anar al nivell zero, però el van fotografiar i el van filmar, senyor Artur Mas. Per a això sí que hi havia diners, però perquè la senyora Elisabet Sabartés es traslladés a Buenos Aires a seguir la crisi Argentina per a això no n'hi havia.

Aquesta és la gran televisió amb la qual vostès no tenen res a veure i vostès no intervenen.

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo, senyor president. Miri, dir-li només una cosa: és fruit del mal humor del senyor Duran que es fiqui, per exemple, en això que en diu la banalització de TV3? És fruit del mal humor? És fruit del que li deia abans del senyor Bartolomé aquesta picabaralla amb el senyor director general? Ens hem inventat aquests sis o set mesos de picabaralles? No han existit? Doncs, escolti, vostè em diu que jo segueixo la premsa, però vostè no l'ha seguida gens.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*)

El president

No ha sigut alludit ni... Senyor Camp, primer em pot dir en què ha sigut alludit?

El Sr. Camp i Batalla

Tal com estableix el Reglament de la Cambra, en el cas que es facin al·lusions directes a un membre d'un grup parlamentari que no estigui present, un representant o el portaveu del grup pot prendre la paraula per al·lusions, i això és el que demano a la Presidència.

El president

Em pot dir a qui es referia?

El Sr. Camp i Batalla

Al senyor Jesús Bartolomé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El president

Té mig minut, senyor diputat.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. Perquè ja hem vist ara que qui té realment mal humor, aquí, és el senyor Ferran, entre altres coses perquè ens va estranyar que una pregunta que es va fer en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió al director general fos després venuda als mitjans de comunicació de la manera que ho va vendre el senyor Ferran a la mateixa Comissió, donant-li aquesta interpretació que en cap moment representava un qüestionament del director general de la Corporació.

El que va plantejar el senyor Jesús Bartolomé va ser recordar al director general que, de la mateixa manera que el Govern té el seu torn d'intervencions, i de la mateixa manera que ell i tots els altres grups tenen una presència en els informatius, o en els reportatges que fa Televisió de Catalunya amb relació a temes que succeeixen al Parlament, també el Grup de Convergència i Unió, com a grup de la majoria, hauria de disposar d'aquest espai. Això és el que va dir el senyor Jesús Bartolomé. D'això, el senyor Ferran en diu picabaralla i esbrincada amb el director general. Senyor Ferran, a vostè sí que se li ha vist el llautó.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Artur Mas. (*El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.*) Mig minutet. A veure...

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. El senyor Artur Mas està parlant de memòria, perquè jo li he citat... (*Veus de fons.*) El senyor Ramon Camp està parlant de memòria perquè jo li he dit el mes i el butlletí. Faci el favor de llegir-se'l, senyor Camp, torni aquí i en parlem. I, a més, vostès estan mal acostumats: *Versalles c'est fini*, senyor Camp; això és un Parlament i aquí les coses s'han de discutir així.

El president

A veure, després d'aquesta cita tan clara i precisa sobre el tema que estem tractant, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller en cap

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Bargalló, un parell de comentaris sobre el que vostè deia. Vostè diu: «Nosaltres sempre hem dit» –vostè ho ha reiterat una vegada més en aquesta tribuna– «que els mitjans públics de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió són els més plurals d'aquest país.» I després hi afegeix: «Però això cal millorar-ho.» Escolti, al cent per cent d'acord.

Mai s'ha arribat a la perfecció, segurament, per tant, tot impuls cap a una millora i cap a un compliment millor dels objectius, benvingut sigui. Ara, la seva frase és molt decisiva i com que no és la primera vegada que la diu, potser hauria de ser també objecte d'atenció per part d'alguns altres grups. Perquè ja veu que el Govern, en aquest sentit, i el Grup de Convergència i Unió, no

deu estar tan sol quan aquí un diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya ve aquí a la tribuna i s'expressa en aquests termes. Jo simplement sense fer cap valoració –sense fer cap valoració–, simplement dic el que vostè ha dit aquí, cosa que li agraeixo molt: que els mitjans públics de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió són els més plurals d'aquest país i que cal millorar-ho, això. I jo li que en aquest sentit hi puc estar d'acord.

Segon. Vostè insisteix en el tema del Parlament i en què finalment és responsabilitat del Parlament definir quin és el servei públic. Bé, escolti'm, això s'ha de fer a través d'una llei, en tot cas; i de llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ja n'hi ha una; agradarà més o agradarà menys, farà més anys que s'ha fet o menys anys que s'ha fet, però és una llei d'aquest Parlament, i defineix què és el sistema públic. Defineix què és el servei públic, i mentre no n'hi hagi una altra, tenim una llei del Parlament de Catalunya que defineix exactament això.

Independentment d'aquest plantejament, jo insisteixo que el Govern també té dret, quan signa un contracte programa, a establir unes contrapartides, i entre aquestes contrapartides hi ha d'haver una sèrie d'obligacions per part de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El tema del contracte o no dels empleats. Jo no em vull treure les puces de sobre, senyor Bargalló, simplement li demano que, bé, crec que vostè ha de fer aquests plantejaments i aquestes preguntes a qui correspon resoldre'ls, i no és a mi a qui correspon resoldre això. Jo el que li puc dir és que la Corporació té els mitjans suficients per organitzar-se adequadament i, a partir d'aquí, són ells, els responsables de la Corporació, els que han de donar comptes de coses tan evidents com, per altra banda, la que vostè deia, però que jo no en tinc un coneixement directe.

El senyor Ferran, amb un altre estil molt diferent, per justificar el rigor i per donar informació a la gent, davant les meves preguntes i les meves observacions, al final el que ha de fer és una cosa tan... –i no s'ofengui, eh?–, tan barroera com treure contínuament un rosari de suposades, i m'imagino que falses, converses privades. Vostès recorden –pregunto a tots, a tots i a totes–, vostès recorden que des d'aquesta tribuna per defensar-se s'hagi de fer al·lusió continuada i permanent a determinades i suposades converses privades? Aquest no és l'estil de la Cambra, senyor Ferran. I vostè, avui, n'ha donat un exemple evidentíssim: s'ha passat la meitat de la intervenció alludint suposades converses i intervencions privades, fins i tot confonent la funció de les persones. Perquè el senyor Madí, al qual vostè veig que li té una gran afecció personal, el senyor Madí no és assessor de cap conseller: és el secretari general de Comunicació del Govern.

Escolti –hi insisteixo, eh?–, és molt pobre, però molt pobre, i jo crec que, a més a més, de poc..., diguem-ne de poc gust parlamentari –per dir-ho així, amb paraules ben suaus–, que vostè s'hagi de passar..., per justificar el que jo li demanava, que em sembla que era una cosa bastant objectiva, de dir-li: «Escolti, però com pot ser que això sigui tan, tan, tan dolent i tan, tan, tan negatiu, si al final la seva gent a la Corporació Catalana

de Ràdio i Televisió hi acaben donant el seu vistiplau?» Això es podria haver justificat d'una altra manera, que no fos per aquest rosari de converses suposades..., o privades suposades, no?

Tota la justificació que vostè fa després sobre el perquè vostès van donar aquest suport, que insisteixo, una vegada més, per no fer més agre el debat, que jo els agraeixo aquest suport, perquè crec que va ser una nota diguem-ne positiva. Jo, evidentment, tot això no ho hauria tret si vostè no hagués fet la intervenció que ha fet al començament, de cap manera. Jo parlo positivament de la seva actuació dintre del si del Consell d'Administració de la Corporació, però que després del rosari de les intervencions privades suposades em digui com a únic argument, també, que «vale más pájaro en mano que contrato volando» –textualment citades les seves paraules–, només li puc dir una cosa: prenem nota d'aquesta intervenció, la reproduïrem en un paper, ben posada, perquè quan haguem de justificar moltes coses, a partir d'ara, farem al·lusió exactament a aquestes mateixes paraules.

Perquè si això serveix per justificar la seva actuació, suposo que deu servir també per a justificar l'actuació de tots els altres, suposo. I per tant, cada vegada, cada vegada que necessitem justificar determinades posicions o negociacions davant de molta gent, li recordarem al senyor Ferran que la gent del Grup Socialista diu que «vale más pájaro en mano que contrato volando», com una justificació bona finalment per acabar votant que sí; com una justificació bona, finalment, per acabar votant que sí.

No ho he dit jo, senyor Ferran, ho ha dit vostè, i jo simplement li dic que en prenem nota perquè és una frase i una aportació parlamentària molt interessant, venint del Grup i de la persona que ve.

Vostè també s'ha dedicat, dintre d'aquest rosari d'acusacions suposades, s'ha dedicat a dir que..., no sé quantes coses. Jo li voldria recordar només una cosa, i és que a l'última campanya electoral al Parlament de Catalunya, l'any 99, hi va haver una persona que –d'una forma pública, a més a més– va dir que havia perdut les eleccions per culpa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I aquesta persona va ser una persona del seu Grup, no de cap altre, del seu Grup.

Per tant, si algú va establir algun tipus de pressió sobre els professionals de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, de la televisió i de la ràdio, va ser concretament una persona que els representa –vostès jutjaran com–, però que els representa a vostès. Simplement dic això, perquè, en aquest sentit de les ingerències i de les acusacions, quedi clar qui actua com..., i en aquest cas vostès recordaran perfectament quina va ser la reacció d'un diputat seu, per altra banda molt notori i molt remarcable.

Dues coses més. Vostè diu: «Com pot ser que amb un model de finançament tan bo siguin incapaçs d'eixugar el deute de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió?» Miri, doncs, per una raó ben senzilla, perquè aquest model de finançament no dona per a tot, no ho hem dit pas mai que donés per a tot. Segon: perquè si només s'utilitzessin els diners de la millora per a això,

evidentment donaria per a això. Tercer: perquè hi deu haver altres prioritats al país, a part d'eixugar el deute de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, no?, suposo.

Per exemple, hi deu haver la prioritat, que nosaltres estem aplicant, d'incrementar molt substancialment els ajuts a les famílies, els ajuts directes a les famílies, que valen molts diners, que valen molts diners; això deu ser una prioritat. Fins i tot he sentit que en el seu cas concret, doncs, també posarien diners en altres programes, que no fos l'eixugament del deute de la Corporació. No els he sentit mai fins ara dir que s'havien de posar tots els diners a eixugar el deute de la Corporació, perquè no deu ser una gran prioritat política. I si vostè vol posar 105.000 milions de pessetes de cop a eixugar aquest deute, doncs, escolti'm, doncs, molt bé, potser és la seva prioritat, però no és la nostra. I jo diria que la seva tampoc ho és.

El que passa és que com vostè ha vingut aquí, doncs, a veure com podia acusar fins a l'últim moment, i com podia posar, diguem-ne, sorra sobre les posicions del Govern, al final se li ocorre dir que havíem de destinar els diners en això. Sí, la millora sí, la millora l'havíem de destinar a això. És a dir, tenim una millora de 90.000 milions de pessetes el primer any, i vostè diu que l'havíem de destinar a això. Em sembla que fins i tot vostè es pot adonar que seria una política equivocada.

I l'última cosa que li voldria dir..., que no sé si val la pena ficar-s'hi o no, perquè em sembla una acusació tan barroera que probablement no valdria la pena ni ficar-s'hi, no?, però li diré, simplement li faré un comentari. Quan vostès tant i tant i tant s'obsessionen amb el que jo pugui fer cada dia com a conseller en cap, i fins a quin punt aquestes coses tenen cobertura o no, i fins a quin punt aquestes coses costen diners o no, li diré un parell de coses.

Primer, de diners per cobrir l'agenda internacional del Govern i dels grups parlamentaris, n'hi han per a tothom, n'hi ha per a tothom. Sí senyor, sí: n'hi ha per a tothom. Jo ara no recordo quan va ser l'últim viatge a l'exterior del senyor Maragall, no me'n recordo, quin va ser; però n'hi ha un que sí que el recordo perquè era un dia molt assenyalat, era un dia que hi havia sessió plenària al Parlament de Catalunya, i el senyor Maragall va desaparèixer durant moltíssimes hores; de fet, no hi va estar en tot el dia, tot i que era una sessió molt important. I recordo que en aquella ocasió el senyor Maragall va fer un d'aquests viatges a l'exterior, concretament per entrevistar-se, no sabem exactament per què, però per entrevistar-se amb un primer ministre, socialista per cert, concretament del Govern francès, el senyor Jospin, no? I recordo perfectament que TV3 –diuen, jo no ho vaig veure– va fer una cobertura informativa d'aquest viatge, no?

Per tant, la pregunta, senyor Ferran, és: el senyor Maragall té dret que se li cobreixin els seus viatges a l'estranger?, i el senyor Artur Mas, només per dir-se Artur Mas, no hi té dret? Espero que algun dia ens pugui contestar.

(Veus de «Molt bé!»)

El president

Senyor portaveu, em diu per què em demana la paraula?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, per favor que em fa el senyor Camp, que ell també ho ha preguntat: el 62.5 del Reglament, que diu que quan un diputat... (*veus de fons*) –65.2–, que quan un diputat absent de la cambra ha sigut al·ludit hi ha un altre diputat que pot sortir.

El president

Té un minut. Mig...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Senyor Mas, vostè ha al·ludit dos vegades al senyor Maragall, una implícitament i l'altra explícitament. Quan el senyor Maragall va parlar de les eleccions i de TV3, naturalment, no estava establint pressió sobre la Corporació: estava constatant uns fets. (*Remor de veus.*) I quan el senyor Maragall va a París a veure el senyor Jospin, ho cobreixi qui ho cobreixi, tenint en compte que el viatge el pagava qui el pagava, i el del senyor Mas a Nova York i a Memphis el pagaven els pressupostos públics de la Generalitat..., que s'hi pensi dues vegades a utilitzar aquest argument. Perquè el senyor Mas pot dir el que vulgui des de la tribuna, és ben lliure. Però qui decideix el gust, l'estil i l'educació parlamentària no és ell, són les pràctiques de tots els grups...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

I, naturalment, no és pas ell qui distribueix el bon i el mal gust parlamentari. I avui ell n'ha tingut molt i mal gust.

El president

Gràcies.

————— **Interpellació al Consell Executiu sobre el projecte de les televisions digitals (tram. 300-00775/06)**

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el projecte de les televisions digitals. Està presentat pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i fa l'exposició l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president... Senyor conseller, continuem en el món de la televisió, el món audiovisual. Aquesta vegada, per plantejar una temàtica que no és..., que és una temàtica d'una rabiosa actualitat, però que és decisiva per al futur del model audiovisual del nostre país, que té molta importància per com serà la ràdio i la televisió,

doncs, cap al 2008 - 2010. És francament un tema estratègic i un tema que el nostre Grup creu que és de la major importància. Em vull referir a la proposta de planificació del servei digital de ràdio i televisió. Aquest és, essencialment, l'aspecte que serà objecte de la meua intervenció.

Jo vull que vostès prenguin consciència que la futura TDT, la televisió digital terrestre, suposarà un canvi molt important en el model audiovisual del nostre país, tant a la televisió com a la ràdio. Serà realment quan funcionin la TDT i la ràdio digital el moment del gran canvi en el panorama audiovisual, molt més important que el que ara estem vivint amb la ràdio..., amb la televisió per satèl·lit o la televisió per cable, perquè a través de les ones hertzianes les llars de Catalunya podran arribar a tenir quaranta, cinquanta canals de televisió. És la TDT el sistema de la gran eclosió de les televisions, i també de les ràdios. Aquest és el tema, el tema central del panorama audiovisual, i que serà el tema estratègic per als propers anys.

En relació amb aquest tema jo, senyor Mas, voldria fer-li quatre preguntes concretes. La primera és: quin és el capteniment, l'opinió del Govern en relació amb la digitalització de la Corporació, de la «Corpo», de TV3 i de Catalunya Ràdio? Hi ha una cosa en què el nostre Grup ha quedat molt sorprès, i és que en el contracte programa no es fa referència al procés de digitalització del senyal de TV3 i de Catalunya Ràdio. No faig referència..., sobretot no es confonguin amb la digitalització interna dels estudis, que això s'està fent; amb retard, però s'està fent. Jo m'estic referint al projecte que té el Govern de digitalització de la Corporació. Anem a un Multiplex amb quatre programes? Anem a sis programes? Exactament, quin és el projecte que té el Govern en relació amb la digitalització de la Corporació? Primer aspecte en què m'agradaria conèixer l'opinió del Govern.

El segon aspecte és sobre el procés concessional de televisions digitals a Catalunya. El Govern de la Generalitat tindrà la facultat de convocar uns concursos a nivell català, a nivell autonòmic, per a operadors de televisió digital terrenal o terrestre? I vull saber quin és el programa que té el Govern, quina és la línia. Estan vostès treballant a sis mesos, a vuit mesos? Vostès estan pensant en un o dos Multiplex?, en quatre o vuit programes?, en adjudicació del Multiplex o en adjudicació dels programes? Quina és la línia de treball que vostès estan portant a terme? Aquest, vull insistir que és un tema molt important, perquè en bona part ens juguem el nostre model audiovisual a Catalunya.

En tercer lloc..., i, més que una pregunta, aquesta tercera qüestió és més una preocupació que jo li vull fer arribar: és l'aplicació que s'està portant a terme de digitalització d'algunes freqüències, que està afectant les actuals freqüències de les televisions analògiques locals. Hem viscut les darreres setmanes el cas de la Televisió de Vilanova, que, després d'un esforç tremend durant anys per aconseguir els mòdems perquè la televisió local pogués arribar a les llars, per tal que pogués passar el senyal, futur senyal, en digital d'Antena 3, s'està en un procés de supressió de la freqüència de Televisió de Vilanova. I altres casos també estan passant. I la Televisió de Vilanova, a qui avui, aquesta tar-

da, he rebut, estan molt preocupats per la possibilitat de continuïtat de la seva televisió. I això s'ha fet, jo diria, amb la passivitat de la Direcció General.

I el quart tema, que és el tema de fons i que més ens preocupa al nostre Grup Parlamentari, és el Pla de freqüències que ha redactat la Direcció General, el Govern, i que ha enviat al Ministeri de comunicacions, a Madrid. Com saben vostès, en l'espectre radioelèctric –i ho he d'explicar, perquè, si no, és difícil d'entendre–, el que fa el Govern de l'Estat és dir a les autonomies: «Escoltin, senyors de les autonomies, vostès tenen una part de l'espectre radioelèctric que serà per a les televisions i per a les ràdios locals. Diguin-nos com volen que s'organitzi aquest espai de l'espectre radioelèctric, quins són els criteris que han d'organitzar aquell espai en el qual vostès tenen competència.» És un tema, francament, molt important. Doncs bé, el que ha fet el Govern –i els ho he de dir, i això jo crec que és molt greu–..., s'ha fet d'esquena al Parlament i al Consell Audiovisual de Catalunya, s'ha fet d'esquena al Govern i al Consell Audiovisual de Catalunya. El CAC s'ha assabentat de la proposta del servei digital un cop s'havia lliurat a Madrid, sense cap tipus de consulta... No diguem el Parlament: el mateix Consell Audiovisual, que és l'autoritat audiovisual de Catalunya que ha de vetllar pel model audiovisual del nostre país..., doncs, el Govern, sense –i ho repeteixo perquè crec que és molt greu– cap tipus de consulta ni al CAC ni al Parlament, ha fet la seva proposta i l'ha enviat a Madrid. És clar, i és una proposta que jo li he de dir, senyor Mas, que ens preocupa molt.

En el tema de les ràdios digitals –i aquí veig uns quants alcaldes, i jo vull que estiguin ben atents–, en la proposta de migració a les ràdios digitals, el Govern tan sols vol atorgar 82 freqüències. Això vol dir –i tot i que ara som pocs diputats, però hi ha uns quants alcaldes...– que, de les 172 ràdios locals, el projecte de govern tanca 90 ràdios locals, perquè tan sols contempla 82 freqüències de les futures ràdios digitals. I, quan hi hagi l'apagada de l'analògic, quan s'acabi el període en què hi haurà analògic i digital conjuntament, i tan sols hi hagi les freqüències en digital, hauran de tancar, aproximadament, doncs, 97 ràdios locals. Em pot dir, senyor Mas, amb quin criteri s'ha fet aquest projecte de ràdio local?, amb quin criteri?, amb quina concertació amb el món de les televisions locals, de les ràdios locals? Com ha pogut ser possible? Jo, francament, és que no ho entenc. I no ho entenc tenint Parlament, tenint un debat audiovisual, tenint un Consell Audiovisual de Catalunya, que és la principal autoritat audiovisual del país. Com ha pogut ser possible?

Però, bé, quan passem al tema de la TDT, la proposta que fan vostès encara és una proposta... ahllucinant –els ho he de dir. Mirin, és una proposta..., que, per cert –per cert–, senyor Mas, tornen a fer una nova divisió regional de Catalunya. I aquesta vegada la seva proposta regional de Catalunya és convertir Catalunya en vuit regions: set regions –les set, amb Terres de l'Ebre i Pirineus– més la Vall d'Aran. Divideixen Catalunya en vuit regions. Val la pena que fem tots plegats un esforç per trobar un model regional estable en el nostre país, eh? Vuit regions. Però després vostès el que fan –veig

que el temps se m'està acabant; continuarem després—, vostès, el que fan després és tan sols atorgar freqüències a les regions, i després, dos freqüències a 36 agrupacions comarcals, dos per cada comarca. Això, senyor Mas, significarà, si no hi ha una rectificació amb profunditat, possiblement, la mort de les televisions locals.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller en cap

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Carbonell, bé, vostè ha començat dient que la futura digitalització és un canvi molt important. Nosaltres hi estem plenament d'acord, cent per cent d'acord, i en aquest sentit, doncs, portem temps treballant perquè aquest canvi important que es produirà es produeixi en les millors condicions possibles per al país i per al seu futur, diguem-ne, audiovisual. I, això, a més a més, fer-ho d'una forma, diguem-ne, al màxim d'eficaç possible, tenint en compte que aquest és un món relativament nou, o nou, i que, per tant, doncs, hi ha les experiències que hi ha, i nosaltres tenim el mercat i la dimensió que tenim, i també hem de jutjar les coses en funció de la nostra dimensió com a país i de la nostra, diguem-ne, potència del mercat interior.

Dit això, vostè fa quatre preguntes, de fet, com vostè mateix ha anunciat. Una primera és quin és el capteniment sobre la digitalització de la Corporació —he entès de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és així, no? Bé, el capteniment del Govern, en aquest sentit, és totalment a favor. Nosaltres estem cent per cent a favor que hi hagi un procés de digitalització important a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. De fet, vostè sap que, tot i que la Corporació no va ser la primera dintre de l'Estat que va començar a fer proves a través de la tecnologia digital, sí que és veritat que va ser una de les primeres que s'hi va apuntar. Certament, d'una forma experimental, perquè, al començament, com que no hi podia haver emissions regulars —estic parlant de l'any, probablement, 95 o 96, devia ser aquella època—, com que no hi havia emissions regulars, doncs, era difícil fer-ho una mica amb tota la seva extensió. Però sí que és veritat que ja a partir de l'any 96 es van començar a fer aquestes primeres proves experimentals, i, si no recordo malament, des de l'any 98 ja hi ha un canal, que em sembla que és el 43 de la UHF, que emet d'una forma, diguem-ne, regular, dintre d'aquest sistema de proves experimentals. I això, concretament, ho fa la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per tant, aquest és un repte que, a nivell públic, a nivell de la Corporació, està assumit, està plenament assumit —plenament assumit. I, per tant, jo, en aquest sentit, el voldria tranquil·litzar. El nostre capteniment, ja que vostè pregunta això, és que la Corporació pugui utilitzar tot el potencial que significa la digitalització, que, per cert, no és un tema, doncs, dels propers dos anys, sinó que, com vostè sap molt bé, és un tema a bastant llarg termini. Ara no recordo la data final del que se'n diu l'«apagada», però em sembla que deu estar sobre l'any 2012, aproximadament, no?, em sembla que és l'any 2012. Era el 2013 i

després es va avançar un any, i ara em sembla que és l'1 de gener de l'any 2012. Per tant, dintre d'aquest escenari, jo estic convençut que la Corporació, que ja ha fet —hi insisteixo— uns experiments i unes proves en aquest sentit, podrà assumir aquest repte de la tecnologia digital.

La segona pregunta que vostè em fa és sobre el tema del procés concessional, com l'orientem, i no només com l'orientem, sinó quins terminis es preveuen. En aquest sentit, senyor Carbonell, li he de dir que, com vostè sap molt bé, en el cas de la televisió digital terrestre, nosaltres encara no tenim totes les concessions que hauríem de tenir per part del Govern central. I, per tant, aquest és un procés que es troba, diguem-ne, apartat o aturat, encara que només sigui parcialment, com ara li explicaré, com a conseqüència de no disposar de tota la capacitat de treure a concurs allò que finalment podríem treure i que, en el seu moment, se'ns va comprometre, i que, per altra banda, ens pertoca. No sabem exactament per què, perquè no se'ns han donat explicacions concretes en aquest sentit, o més detallades, però la realitat és que nosaltres, avui per avui, encara no tenim tots els instruments de concessions possibles per poder treure aquests concursos. Sí que és veritat que en tenim alguns, que són concretament els que corresponen a la Corporació, però aquests, evidentment, els reservem per a la Corporació. Aquesta és la nostra idea, no? I, per tant, estem esperant tenir els altres. En el tema de les ràdios ja ho tenim resolt, però, en canvi, en el tema de les televisions, no. Estem esperant a tenir les altres possibles concessions per estudiar, diguem-ne, un paquet en el seu conjunt.

Per què dic això?, i amb això intento respondre la seva pregunta. Els terminis no es poden respondre perquè depenem d'això, però la pregunta de fons que vostè fa, sí, que és: «Vostès, una vegada tinguin aquestes concessions, com ho faran?» Doncs, miri, nosaltres entenem que el criteri fonamental, i realista, per altra banda, i tocant de peus a terra, és que hem de fer-ho d'una manera que el mercat ho pugui absorbir. Vostè sap molt bé, perquè hi té experiència, en aquest món, que les inversions que significa posar en marxa televisions digitals terrestres de nova creació —una altra cosa és digitalitzar una cosa que ja existeix—, però posar en marxa una televisió sencera a través de la tecnologia digital requereix inversions molt importants —molt importants— que no estan a l'abast de tothom, fins al punt que hi ha experiències en el conjunt d'Espanya, en aquest cas, que demostren que, bé, que és tan, tan, complicat —no només el tema digital, sinó posar en marxa una nova televisió— que, finalment, doncs, s'hi poden acabar perdent bous i esquelles. Per tant, nosaltres hem de dimensionar el nostre concurs, l'hem de fer d'una manera que, finalment, el mercat ho pugui absorbir, perquè si al mercat, doncs, per un excés, diguem-ne, d'utopia nostra o per un excés d'idealisme de repartir molt, molt, joc entre molts operadors diferents, finalment, no hi hagués capacitat perquè hi cabessin moltes televisions digitals terrestres en el nostre mercat, que és el que és, doncs, aleshores ens equivocaríem, no?, perquè, potser sí, faríem una adjudicació molt brillant, repartiríem molt bé el joc entre molts, però, finalment, no aconseguiríem res, a la llarga, no aconseguiríem res. I,

per tant, el meu capteniment, en aquest cas, com a conseller en cap del Govern, és fer-ho d'una manera que, finalment, ens permeti que aquells que obtinguin les concessions puguin desenvolupar, realment, un projecte important i amb futur, i per a això hem de tenir molt al cap quines són les nostres limitacions de mercat, que són les que són.

Passa el mateix amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en el sentit que ha de ser –i amb això lligo una mica amb algunes intervencions que s'han fet en una altra interpellació–, ha de ser una corporació, una televisió, per exemple, o una ràdio que, de fet, actuï com qualsevol altra ràdio pública de qualsevol altre país, però amb una dimensió de 6 milions de persones, o d'una miqueta més, que és el nostre mercat, no? Bé, aquí ens podria passar exactament el mateix, a nivell, diguem-ne, del mapa autòndic de les televisions digitals, no? Ho hem de fer d'una manera que, finalment, aquells que concursin i obtinguin les llicències ho puguin realment desenvolupar i ens assegurin que tenen els mitjans financers per desenvolupar i per fer una cosa seriosa.

Per què li dic això?, i em sembla que vostè hi podrà estar d'acord, amb aquest raonament. Perquè aquest tren no el podem perdre, vostè ho deia al començament, no el podem perdre. I, per tant, en aquest tema en concret no ens podem equivocar. Per una ànsia de voler repartir-ho molt i molt bé entre molts podem, diguem-ne, arribar a posar unes condicions en el mercat que siguin inassumibles a mitjà termini. Si ens enlluernem amb els quatre dies després del concurs, potser ho farem d'una manera, però si ho mirem a deu anys vista, com crec jo que tenim l'obligació de mirar-ho perquè aquestes operacions siguin un èxit, doncs, aleshores ho haurem de fer d'una manera que el mercat, realment, ho pugui absorbir, donades –hi insisteixo– les fortes inversions que posar en marxa aquestes televisions digitals requereix.

Les dues preguntes posteriors que vostè em fa, la tercera, sincerament, no la hi puc contestar. Vostè em posa un exemple concret, que és el de Vilanova. No el conec, i, per tant, com que no el conec, doncs, no la hi puc contestar, no? Em puc informar, o vostè, doncs, ens pot informar a nosaltres, i, aleshores, evidentment, intentarem per tots els mitjans veure quin és el cas concret d'aquesta televisió local, no?

I amb relació a com s'ha d'organitzar l'espai radioelèctric, miri, jo, que no sóc una persona, doncs, tècnica, en aquest sentit, i que, per tant, em veig incapaç de dir-li exactament com s'ha d'organitzar l'espai radioelèctric, sí que, en canvi, li puc dir que la instrucció que s'ha donat des del primer moment és que aquest futur espai radioelèctric, concretament de les freqüències radiofòniques, que no tot s'ha de fer d'una sola atacada, sinó que es pot fer en diferents etapes, primer unes, les d'abast, diguem-ne, nacional català, i després les de nivell més local, o més metropolità, o més comarcal, que això s'ha de fer d'una manera que ens permeti no perdre el que en podríem dir la «riquesa» que, en aquest moment, té el conjunt de Catalunya des d'un punt de vista de la seva oferta radiofònica.

Això, evidentment, no li ho puc assegurar al cent per cent en tots els casos. Quan tantes i tantes emissores hi ha, al

final cada una té la seva casuística, cada ràdio té la seva casuística particular, i, per tant, jo el que no puc assumir és un compromís de dir que al cent per cent segur que es respectarà. El que sí que li puc dir és que la instrucció política que s'ha donat en aquest sentit –s'hagi fet com s'hagi fet el mapa radioelèctric, que, per suposat, doncs, segur que encara està pendent d'alguns afinaments, s'hagi fet com s'hagi fet–, la instrucció política és aquesta, és de no perdre el que és la riquesa de l'oferta radiofònica que hi ha en el conjunt de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Carbonell i Abelló

Jo penso, senyor Mas, que més que afinaments –més que afinaments– el que s'ha de fer és una revisió del projecte que vostès han plantejat, senzillament –senzillament. Miri, jo el tinc aquí –el tinc aquí. És el projecte que vostès han presentat al Ministeri. És un projecte francament molt i molt perillós per al món de la comunicació local. I aquesta és la gran paradoxa i és el que he intentat explicar en la meua intervenció. La gran paradoxa és que amb la TDT i amb la ràdio digital, que és l'instrument precís a través del qual es pot produir un esclat de la comunicació, perquè a través del mateix espectre radioelèctric hi tenen cabuda molts més canals, doncs, el que es produeix, paradoxalment, és una retallada del nombre d'operadors.

Lavors, aquest és el problema de fons. Per això, nosaltres el que demanem –i ho demanarem en la Moció subsegüent a aquest debat– és que hi hagi una retirada dels dos plans, del pla de la ràdio digital –que, hi torno a insistir, de 170 passen a 82 ràdios locals, 82 ràdios locals– i, també, la retirada del projecte de la televisió digital local –de la televisió digital local.

A veure, amb el projecte de la televisió digital local, vostès, la proposta que fan de model –i cregui'm, senyor Mas, que en això és molt important, perquè en funció del model que vostès proposen es configura el que serà la realitat d'aquí set o vuit anys, perquè amb el model de freqüències després hi hauran les possibilitats per repartir les autoritzacions administratives pertinents per tenir la llicència–, doncs, bé, amb el model que vostès fan de mapa de les televisions digitals, vostès fan dos opcions. Entenen model local com a televisió regional, i per això divideixen Catalunya en 8 regions, i assenyalen 2 televisions, 2 freqüències per a cada regió, i després vostès agrupen 34 agrupacions comarcals i atorguen 2 freqüències a cada comarca, a cadascuna de les 34 agrupacions comarcals. Això vol dir que ens anirem, doncs, a 68 televisions de caràcter comarcal. Em dirà què passarà en el Vallès Oriental, en el Vallès Occidental, en el Baix Llobregat i a tantes i tantes altres comarques on la realitat de la televisió i de la ràdio local és una realitat avui molt present?

Perquè una de les grans coses que té la TDT i la ràdio digital és que és un instrument de televisió i de ràdio de proximitat, perquè els ajuntaments, a través de la TDT,

no únicament podran emetre les informacions de la televisió normal, sinó que, a més, podran tenir informació del servei ciutadà, amb un efecte de relació interactiva. Molts serveis que l'ajuntament ofereix per Internet, quan hi hagi la TDT els podrà oferir a través de la televisió local. I, és clar, essent un servei de proximitat, essent un instrument precís de proximitat, el projecte que han fet vostès de planificació per al servei de la televisió digital terrenal a Catalunya és un pas enrere. Possiblement, és herència d'en Jordi Alvinçà, ha sigut el seu model. En Jordi Alvinçà no ha sigut una persona que tingués una fàcil relació amb el Consell Audiovisual, era ben lògic que el director general un tema tan important com aquest l'acordés amb el Consell Audiovisual per fer plegats un model de desplegament. Això no ha sigut possible, tenim un model que no funciona, i jo crec que és millor rectificar.

Creguin-me, no és un problema d'afinar, és un problema de rectificació, i, per això, nosaltres mirarem d'aconseguir una moció que permeti revisar aquesta cosa. I nosaltres som del parer que sigui el Consell Audiovisual qui agafi tot aquest material, que assegui les televisions locals, públiques i privades, les ràdios, i que dissenyi aquest model de migració de l'anàlogic al digital amb el màxim consens i també amb la màxima competència.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, pot intervenir.

El conseller en cap

Sí, gràcies, senyor president. Bé, senyor Carbonell, per acabar, només dos comentaris, no? El primer és que jo li parlo d'afinaments perquè estic convençut que el Pla que ha elaborat el Govern de la Generalitat és un pla, diguem-ne, globalment correcte, una altra cosa és que probablement, doncs, es pugui, hi insisteixo, afinar en alguna qüestió. A través de la Moció que vostè pot presentar, que vostè presentarà, nosaltres estem en disposició d'afinar algunes coses. Ara, el que és molt difícil que vostè plantegi és de dir: «Escolti, tanquin això en el calaix, i que ho faci el CAC», no?

Home, escolti, jo observo, al Consell Audiovisual de Catalunya, jo observo algunes vegades amb una certa estupefacció que vostès, al final, al Govern de la Generalitat no li deixarien pràcticament cap funció, perquè tot ho ha de fer el Parlament o tot ho han de fer els òrgans que, finalment, emanen del Parlament de Catalunya, no? Escolti, el Govern té les seves responsabilitats, i té els seus equips professionals, i té els seus tècnics,

i té la seva gent, i té les seves idees, i té els seus programes. I crec que aquesta funció, al Govern, no se li ha de disminuir, no? Perquè, en últim terme, estem parlant del Govern del país, i aquest és un tema, com vostè ha assenyalat al començament de la seva intervenció, molt important. Per tant, no es tracta de dir: «Escolti, que ho faci el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.» Home, no. Això ho ha de fer el Govern –això ho ha de fer el Govern.

Després vostè pot dir: «Escolti, el Govern, doncs, no ho ha fet prou bé», i vostè presentarà una moció, i, ja li ho dic, nosaltres tenim, diguem-ne, la ment disposada –per dir-ho així–, la mà oberta, perquè ens puguem posar d'acord en algunes de les coses que vostès plantegin, si finalment ens hi podem posar d'acord, no? Però això no vol dir que s'hagi de tancar això en un calaix, perquè, òbviament, això nosaltres de cap manera ho podem acceptar.

Dit això, nosaltres, en el tema de la cobertura local, hem proposat una primera malla d'àmbit regional, i després n'hem proposat una segona a nivell comarcal. I entenem que amb aquestes previsions que s'han fet, que per altra banda, doncs, signifiquen, en tot aquest conjunt, disposar de dos canals Multiplex de quatre programes cada un, nosaltres entenem que en aquest sentit, entre aquesta cobertura –parlo de cobertura local: a nivell regional, primera malla, i a nivell comarcal, segona malla–..., nosaltres entenem que es pot acabar donant, en el tema de la televisió, resposta a les realitats existents.

Hi insisteixo: el compromís no pot ser per al cent per cent de les realitats existents, perquè vostè també entén prou bé que, finalment, doncs, no tot el que hi ha pot ser subsistirà en el futur, i probablement algunes coses que no existeixen acabaran apareixent. Però el que jo li vull dir és que en l'ànim del Govern –i, per tant, si hem d'afinar alguna cosa, estic disposat a fer-ho– no hi ha que es sostregui, per dir-ho així, que s'anulli una part de l'oferta informativa, tant de televisió com de ràdio, que hi hagi en el país. I en aquest sentit nosaltres tenim la disposició, la disponibilitat, vaja, per intentar obtenir garanties en aquest sentit, que estic segur que les intentarem trobar a través de la Moció que vostè presentarà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i vuit minuts.